

ΓΙΑΝΝΑΓΓΕΛΙΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΚΔΑΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΝΤΕΜΙΣΑΙΖΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΗ
ΚΑΛΛΙΤΕΡΗ
ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ

ΔΙΑΦ. ΜΗΝΥΤΩΡ.

Λιβρίν
L'ÉCLAIRCISSEMENT PARIS
Η ΑΝΩΤΕΡΑ ΓΑΛΛΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ

ΑΓΕΛΙΕ
ΚΑΤΑΝΑΛΩ
ΣΤΑΧΗ

Γεν. Αντιπρόσωποι δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα
Ι. ΜΙΖΡΑΧΗΣ καὶ Ν. ΠΟΛΙΤΗΣ
Ὁδὸς Ἀγίας Εἰρήνης, ἀριθ. 1

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Παντὸς εἶδους ὁρολόγια, παλαιὰ ἀσή-
μα, εἰκόνες Βυζαντινῆς, παντὸς εἶδους
νομίσματα Καποδίστρια (Φοῖνιξ), παν-
τὸς εἶδους παράσημα, ἀγοράζω μὲ τι-
μὰς ἀνωτέρας ὧν τῶν ἄλλων κατα-
στημάτων.

Ὅστις μᾶς πωλήσει τὸ χρυσοῦν του
ὁρολόγιον, ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέ-
τησιν τῆς μηχανῆς του εἰς νικελένια κάσ-
σα. Μὴν πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας
πρὸ τοῦ μᾶς ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο πρὸς
τὸ συμφέρον σας.

Χρ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁρολογοποιὸς — Χρυσόχοος.
Εὐπλόιδος καὶ Ἀθηνᾶς 56, ἔναντι Δη-
μοτικοῦ Θεάτρου.

Ἐφέτος

ἔχομεν νὰ ἐπιδείξωμεν
τὰ πλέον σικ

ΜΟΝΤΕΛΛΑ

καὶ τὴν πλουσιωτέραν
συλλογὴν ὑλικῶν

ἤτοι:

ΨΑΘΕΣ - ΜΟΤΙΦ - ΑΝ-
ΘΗ - ΚΟΡΔΕΛΛΕΣ

ΑΠΡΕ κ. τ. λ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

«ΓΚΡΑΣ»

Ἐνα σικ δῶρον εἶναι ἕνα
μπουκαλάκι ἀρώματος

«AIR DE GRACE»

λεπτοῦ, μεθυστικοῦ
Τιμὰι 75—125—150
Πλουσιωτάτη συλλογὴ ἀ-
ρωμάτων εἰς χῆμα.
ΓΚΡΑΣ Περιλήσεως 48.

Γ. Ν. Μουμουτζῆς

Ἱατρός δερματολόγος. Ἐπὶ δεκά-
εξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέ-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κο-
φάλληνας καὶ Τεγέας 1.
Ὁραὶ 8—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑψηλὴ
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενάνδρου 27· Ἀθῆναι. Τηλ. 1-61

ΤΑ ΑΠΡΟΟΡΠΑ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Ὁ «Λεγάμενος», ἡ λεγόμενη καὶ ὁ... Πάτερ Χυλόπητας!...

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Η αποδέσμις ενός Δόν Ζουάν της εποχής μας

Ο Βίλλυ Φρίτς στην Αθήνα

Σκηές από την δριαμβευτική υποδοχή του «ξανθού γόητος». Ένα «ίντερβιου» με το Βίλλυ Φρίτς άπάνω στην Ακρόπολη. Το είδύλλιο του με την Λίλιαν Χάρβεϊ. Η γνώμη του για τις γυναίκες. Μία κυρία της άριστοκρατίας στο δωμάτιό του. Η μυστηριώδης νυχτερινή επίσκεψίς του σ' ένα μέγαρο. Η άφιξις της Ρενάτε Μύλλερ κλπ. κλπ.

Βίλλυ Φρίτς, για τις γυναίκες της Εύρωπης, είνε ο κτρενς σαρκάν, τ' εφασίλο-πουλο τ' παραμυθιού, ο π' χαριτωμένος, ο π' γοιτρευτικός κ' ο π' όμορφος άνδρας της εποχής μας, ο τύπος δηλαδή του σημερινού Δόν Ζουάν...

Στό Νέο Κόσμο, ή έκκεντρικώς Αμερικανίδες μπορεί να λατρεύουν άλλους γόητες, να είνε έρωτευμένες με την παιδική τρυφερότητα του Ραμόν Νοβάρο, με τη μέγληα του Γκάου Κούπερ, με τη σκληρότητα και τη βία του Κλάρκ Γκέμπλ. Η Εύρωπείς δέν έχουν τό ι-διο γούστο... Είνε π' οφραίνάτες!... Αιτές είνε ξετρελλωμένες με την κομψότητα, τη χάρι, τη δροσιά, τ' παιδικό γέλιο και τόν παιγνιδιάρικο κ' εύθυμο έρωτα του ξανθού Βίλλυ Φρίτς.

Τι ανέλπιστη λοιπόν ευτυχία για τις Αθηναίες θαυμαστές του, όταν έμαθαν την περα-σμένη εβδομάδα ότι τ' είδωλό τους, τ' εμπε-γκνέν τους, τ' εγλυκό άρώμα τους, θά έρχότανε από τ' Κάιρο να περάση τρείς ημέρες στην Αθήνα!...

Τοιά δόλκληρα ήμερόνυχτα! Θεέ μου!... Τι έξαιρετική τύχη, μιά σέφ!... Τι τύχη!... Νά ιδή κανείς τόν Βίλλυ ζωντανό, νά πάση τ' οσάί μαζί του, νά χορήνη μαζί του, νά μιλήση μαζί του, νά φλετάση μαζί του και νά υπο-ρέση τέλος νά τόν άγκαλιάση και νά τόν φι-λήση, έστω και στό μάγουλο!...

Τι συγκίνησης! Τι χτυποκάδι! Τι άπερίγρα-πη άγανία!

Ο άφαικόσμος της «καλής κοινωνίας» μας περνούσε ώρες δόλκληρες μπροστά στόν τριφύ-λο καθρέφτη της τουαλέτας του με καλλιτεχνικά μακιγιαρίσματα, με κινηματογραφικές πόξες, με σαγηνευτικά και άκατανίκητα χαμόγελα, ενώ με τη φαντασία του δημιουργούσε τά π' τρελλά, τά π' περιπαθ' και τά π' άπραγματοποίητα όνειρα, άκριβώς ότως ή δακτυλο-γράφος στις Τράπεζες κ' ή μοδι-σσούλες στ' «άτελιέ» τους.

Δέν ύπ'ρχαν γυναίκα χείλη που νά μη νιθούσαν μ' ένα γλυκό ανα-στεναγμό και μ' ένα βαθύ και ήδο-νικό άνατοίχισμα:

— Άχ! Βίλλυ! Βίλλυ! Άχ, μά-νες χέρσενς σμέρετς!...

Κι' ο Βίλλυ έπ' τέλους τις άκου-σε και ήθε!... Ήθε τ' ο πρώι της περασμένης Τετάρτης με τ' ουρικό άτμόπλοιο ε' Άγκυρα από την Άλεξάνδρεια.

Ο καιρός, στην άρχή, ήταν χει-μωνιάτικος, όπως όλες έκείνες τις ήμέρες, κ' έκανα μιά τσουχτερή μαστιγική παγωνιά έκείνο τ' ο πρώι.

Μά τι παγωνιά!... Ένα άπειρο πλ'θος κόσμου περίμενε την άφιξη τ' ο πρωταγωνιστού της «Όφρας» μπροστά στό Λιμεναρχείο κ' όταν πλησίασε ή ε' Άγκυρα, ή θάλασσα γέμισε άμέσως από βάρκες, με τις τολμηρές θαυμαστές του που ή-θελαν νά τόν ιδούν πρώτες άπ' ό-λες!...

Μέσα λοιπόν σ' ένα πανδαιμόνιο από χαρούμενες φωνές, τ' ο κατά-στρωση τ' ο τουρικού άτμοπλοίου πλημμύρισε σ' λίγα δευτερόλεπτα από τόν κόσμο.

Ο Βίλλυ Φρίτς, ροδοκκίνος, με τ' ο πλατύ παιδικό γέλιο του, με τ' ο ζωηρά γαλανά μάτια του και μ' έ-κείνη την τόσο γνωστή άπλότητα

και άφέλεια στις κινήσεις του, βγήκε από τ' ο σαλόνι για νά τόν ιδούν όι θαυμαστές του...

— Τι όμορφος πού είνε!... Τι χαριτωμέ-νος!... Τι όμορφη πού γελάει!... φώναζαν κάθε τόσο ή θαυμαστές του και δέν χόρται-ναν νά τόν βλέπουν με τά μάτια τους.

Κι' ο Βίλλυ γελούσε, γελούσε δόλκληρος, σάν νά ήταν ή προσωποποίηση της ευτυχίας, της ά-φροντισιάς και της τρελλής και άδολής χαράς. Είνε ένα μεγάλο παιδί, ένα καλό παιδί με χρυ-στή καρδιά, πού κυττάζει όλο τόν κόσμο με τ' ο γαλανά κ' έξυπνα μάτια του και γελάει από συμπάθεια, από φιλία, από άγάπη...

Η έρωτήσις τώρα άρχίζουν νά πέφτουν σάν βροχή και όι ξαναότι τόν τότε τόν παρουσιάζουν πάλι στό σαλόνι τ' ο άτμοπλοίου, για νά ύποστη έκεί πέρα την πρώτη επίθεσι τ' ον δημοσιογρά-φων.

Άμέσως όμως παρουσιάζεται ή πρώτη δυ-σκολία. Τι περίργο!... Ο Βίλλυ δέν μιλάει γαλλικά, δηλαδή δέν μιλάει καμιά άλλη γλώ-σσα, έκτός από τη μητρική του, την π' άγνή, την π' λεπτή, την π' «κορρέκτε» γερμανική γλώσσα, τη γλώσσα τ' ο Άννόβερον...

Εύτυχώς, όι διεμνηγείς δέν λείπουν. Κι' έτσι ο Βίλλυ Φρίτς μπορεί νά κάνει πρώτα μερικές φιλοφρονήσεις για τη χώρα μας. Έπειτα ά-παντάει με τ' ο αιδώνιο χαμόγελό του στις π' ο ά-δικαιτες και στις π' ο ξεφορενικές έρωτήσεις τ' ον δημοσιογράφων π' ο προσπαθούν νά τόν «ψηφίσουν» και νά μάθουν τί είδους σχέσεις έ-χει με τη Λίλιαν Χάρβεϊ, π' ο θά τις έχετε δια-βάσει όλοι τις έφημερίδες, και τέλος ύποκαύει στους ξαναγούς του και επιδιβάεται στη βεν-ζινάκατο τ' ο Λιμεναρχείου για ν' αποβ'σθή και ν' άνέβη κατόπιν στην Αθήνα.

Μιά ώραία φωτογραφία της Λίλιαν Χάρβεϊ και τ' ο Βίλλυ Φρίτς.

Μπροστά στό Λιμεναρχείο τόν περιμένει μιά πολυτελεστάτη κούρα ενός θαυμαστού του. Ο κόσμος, τρελλός από τόν ένθουσιασμό του, σπρώχνεται γύρω του κ' όταν μπαίνει στ' αυ-τοκίνητο, τ' ο τζάμια της κούρας τρίζουν, έτοι-μα νά γίνουν θρύμματα από συνωστισμό. Οι πό-λισμεν όμως άνοίγουν με κόπο ένα δρόμο κ' ή κούρα κατορθώνει νά προχωρήσει κ' έπειτα νά έξαφανιστή γρήγορα τραβώντας για την Α-θήνα...

Η ώρα είνε έντεκα. Ο καιρός τώρα έχει αλ-λάξει. Ένας γλυκός άνοξάτικος ήλιος πλημ-μυρίζει χαρούμενα την Αθήνα.

Μπροστά στό ξενοδοχείο της «Μεγάλης Βρε-τανίας», όπου κατέλυσε ο Βίλλυ Φρίτς, ή θαυ-μαστές του περιμένουν την έξοδό του με ά-γονία. Μέσα, τ' ο χώλ και τ' ο σαλόνι τ' ο ξε-νοδοχείου, έχουν άναστατωθεί από τ' ο έπισκε-πτες. Η άφρόκριμα της πρωτευούσης, όλες ή κομψές και χαριτωμένες Άρτίδες, θέλουν νά ι-δούν τ' ο «μπεγκέ» τους, τόν άγαπημένο τους Βίλλυ... Έχουν μάθει ότι θά βγ'η σ' ο λίγο για νά έπισκεφθή την Ακρόπολη.

Και πράγματι, ο Βίλλυ Φρίτς, ο ξανθός γόης, κατεβαίνει σ' ο λίγο με τ' ος ξαναγούς του, με τόν γραμματέα του, με τόν κ. Τζιου, διευθυντή τ' ο ήχου της «Όφρας», και τόν κ. Ρισάρ Χέρ-μαν, οικονομικό διευθυντή της κινηματογραφι-κής άποστολής τους στην Αίγυπτο.

Ο Βίλλυ τώρα έχει φρεσκαριστεί και είνε όλος γεϊάτα, γέλιο κ' όμορφιά!... Φορέ ένα κομψό γκριζό άνοιχτό κοστούμι, ένα πρασινωπό πουκάμισο, καφέ ρεμπουτίλκα, καφέ μεταξοτή γαβάθα, καφέ κάλτσες και καφέ καστόρινα παπούτσια.

Αυτή ή κινηματογραφική επιράν-σι του ξετρελλώνει κυριολεκτικά τις συγχωριμένες θαυμαστές του. Τά «Κόνταξ» στρέφονται για νά τόν άπαθανάτισουν, ή τολμηρότερες τόν πλησιάζουν για αὐτόγραφα και μιά λεπτή και κομψοτάτη νέα, γνωστή «καρδιοκλέφτρα» τ' ον σαλονιάν, με δυό ξεφωνητά: «Βίλλυ! Βίλλυ!...», τρέχει άμέσως, τόν άγκαλιάζει και τόν φιλεί σάν τρελλή στό μάγουλο, στό μάτια, στό χείλη, ενώ τρέμει δόλκληρη από τη συγκίνήσι της!...

Ο Βίλλυ τ' ο έχει χάσει... Γε-λάει διαρκώς και χαϊρετώντας δε-ξιά κ' άριστερά τις θαυμαστές του με τ' ο χέρι του, τρέχει ός τ' αυ-τοκίνητο και φεύγει για την Ακρό-πολη.

Επάνω στην Ακρόπολη βρίσκο-με τώρα μιά πρώτης τάξεως εδ-καρία για νά τ' ο πάρουμε τ' ο πρώτο μας «ίντερβιου» για τ' ο «Παναθη-ναϊα». Δέν τόν ρωτάμε για τόν «και-ρό, ούτε για τις έντυπώσεις του ά-πό την Αθήνα. Άρχίζουμε από τ' ο Κάιρο.

— Είσαστε εύχαριστήμένος από τη «δουλειά» στην Αίγυπτο; τόν ρω-τάμε.

Ο Βίλλυ Φρίτς, ένθουσιασμένος π' ο τόν ρωτάμε για «κινηματογρά-φο», μ' άπαντάει δόλχαρος:

— Πέρασα αλημονήτες ήμέρες έκεί κάτω... Είχα σ' ο τελευταί-ο μου φίλο: ε' Ένα είδύλλιο στό Κάιρο... Έγώ, με την Ρενάτε Μύλλερ, έπαιζε σ' ο γερμανική «βερ-σινόν»... Στη γαλλική «βερσινόν» έ-παιζε πάλι ή Ρενάτε Μύλλερ με τόν χαριτωμένο Γάλλο «ξέν προμειέ» Ριγκό και τη Σινελλά... Σκηνοθέ-

της μας ήταν ο περίφημος σκηνοθέτης της «Όφ-ρας» Σνίτσελ... Έχω ξαναδουλέψι μαζί του... Θυμάστε τη «Ρόννα», με την Κάτε φ' ον Νύχτ; Είνε δική του σκηνοθεσία... Οπερατέ μας ή-ταν ο Χόφμαν, ο άπερατέ μ' άς τις καλύ-τερες ταινίες μου: «Τ' ο Συνέδριο Χορζεύς»...

— Άγαπάτε τόν ήρηνικό κινηματογράφο;

— Δέν έχω κανένα λόγο νά μη τόν αγαπώ...

Έχω κατ'άλληλ' φωνή, μορφή νά τραγουδά και κατ'ά θαυμάσια τ' ο ρόλο μου... Κατά βά-θος όμως έχω μιά άδυναμία για τόν «βωδό» κινηματογράφο...

Ο Βίλλυ Φρίτς, άεικίνητος, θαυμάζει δεξιά κ' άριστερά τ' ο «άρχαία», παίρνει ένα σωρό φωτογραφίες, περιγράφεται τις Καρυστίδες, ενώ ή θαυμάσιές του τόν φωτογραφίζουν κά-θε τόσο με φόντο τόν Παρθενώνα.

— Πώς δέν έπ'ήγατε μαζί με την Λίλιαν Χάρβεϊ στό Χόλλυγουντ; τόν ρωτάμε.

Ο Βίλλυ μ' άς ρίχνει μιά ειρωνική ματιά και γελάει πάλι με τ' ο πλατύ παιδικό γέλιο του.

— Μά έχω... «εγκαζήμαν», μ' άπαντάει δι-σταχτικά, σάν νά λ' ον ήρηνισμα. Έπειτα, β'οί-σσω π' ο όμορφη την Εύρώπη...

— Δέν θά πάτε λοιπόν στό Χόλλυγουντ;

— Δέν βλέπω τόν λόγο.

— Και ή Λίλιαν Χάρβεϊ;

— Ω! Είμαι βέβαιος ότι θά τ' ο κατακτήση. Είδετε ότι έλάσανε κιόλας μιά νέα γυναίκα μ' οδία; Τά ρουτίνια π' ο μοιάζουν με άνδρικά πανταλόνια...

— Όστε δέν είνε αλήθεια ότι είσαστε παν-τρεμένος;

— Παντρεμένος; Αυτό θά ήταν πολύ περίε-ργο!... Με τη Λίλιαν με συνδέει μιά άδελφική φιλία και τίποτε άλλο... Η έφημερίδες βέβαια και τ' ο περιοδικά της Εύρώπης έγραψαν ένα σωρό ιστορίες για τ' ο «τρικερφό» μας είδύλλιο, για τ' ος «ερωτικούς γάμους» μας, για τη «σε-λήνη τ' ο μιλύτος» π' ο περάσαμε ένκόκκινο στην Κων'η Άκτι, μ' ο δία αυτά είνε παραύ-θα και τίποτε άλλο...

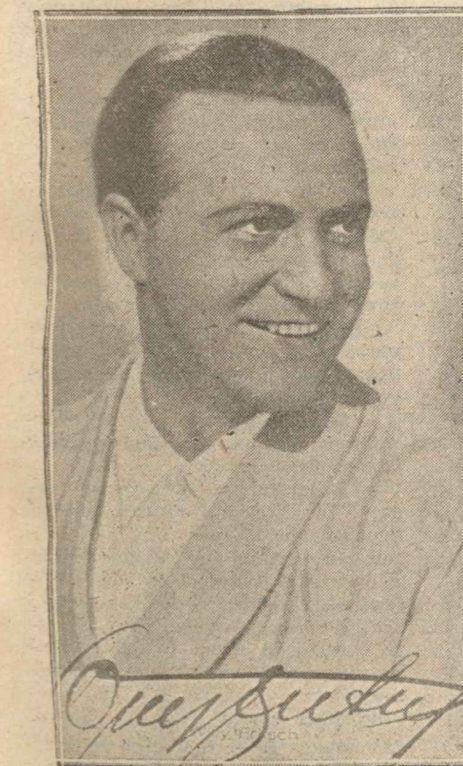
— Κι' όμως, όλος ο κόσμος νομίζει ότι είσα-στε τρελλά έρωτευμένος μαζί της...

Ο Βίλλυ Φρίτς γελάει κ' άποφεύγει πονηρά νά μ' άς άπαντήσει.

— Πράγματι, είμαι έρωτευμένος... Ξέρετε όμως με π' ο; Μ' έλες τις θαυμαστές μου!... Αυτή την εύκαιρία την περιμένανε τόσο ώρα. Δέν θά την άφήσουμε λοιπόν νά περάση άνε-μετάλλευτη.

— Αλήθεια, τ' ο λέμε, π' ο είνε ή γνώμη σας για τις γυναίκες της Εύρώπης;... Έπιτρέψτε μας νά σ' άς θυμήσουμε κάτι π' ο είνε μιά ήμερα ένας σινάδελφός σας, ο Κλάιβ Μπρούκ...

— Τι είπε ο Κλάιβ Μπρούκ; Μ' άς ρωτάει πε-ρίεργος ο Βίλλυ Φρίτς, καθώς μ' άς κυττάζει έ-ρευνητικά με τ' ο γελαστά μάτια του.

Ο Βίλλυ Φρίτς.

— Είπε ότι ή γυναίκες αγαπάνε τ' ος σοβα-ρούς και δυνατούς άνδρες... Έχει τη γνώμη ότι ή γυναίκα ζητάει πάντα από τόν άνδρα μιά προστασία κ' ένα είδος προσπάσιως από τ' ος κινδύνους της ζωής... Αέει, δηλαδή, ότι ο τύ-πος σας δέν έμπνέει έμπιστοσύνη στις γυναι-κές!...

Ο Βίλλυ Φρίτς, στό άκουσμα της τελευταίας φράσεως, έξέσπασε σ' ένα ήχηρότατο γέλιο.

— Νομίζετε λοιπόν ότι έχει δική ο Κλάιβ Μπρούκ;

— Κάθε άλλο!... Γ' αυτό άκριβώς ζητάμε τη γνώμη σας... Έσείς τι λέτε για τις γυναίκες;

— Η γνώμη μου είνε ότι ή γυναίκες είνε... π' ος νά τ' ο π' ο... νά, «εγλυκέ»!... Είνε χαρι-τωμένα πλάσματα!... Μιά όμορφη γυναίκα μ' ο δίνει την έντύπωσι μ' άς εύθραυστης κου-κίτας... Αιτές λοιπόν ή παφουμαρισμένες κοκλές έχουν άνάγκη από τρυφερότητα, από τρελή διασκέδασι, από χαρά και από... έ-ρωτα. Έχω τη γνώμη ότι όι σοβαροί άνδρες τις κυοράζουν... Η γυναίκες παίζουν διαρκώς

Entzückt über den
schonmaligen
Besuch in der
Revue "Pana-
thina" von
Mina Berlin
Fritz
16.11.33

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΓΡΑΦΟΥ:
«Ένθουσιασμένος από την υποδοχήν τ' ον
αθηναϊκού Κοινού, στέλλω τ' ος φιλικούς
χαϊρετισμούς μου π' ος τις χαριτωμένες ά-
γνωστές τ' ον «Παναθηναϊκόν».
Αθήνα, 16 Μαρτίου 1933».

τά πάντα και με τ' ο πάντα... Άκούτε την καρ-
διά του και μόνο την καρδιά τους... Πιστέ-
ψατέ με... Κάτι ξέρω κ' εγώ...

— Ξέρετε τόσο πολλά!... Πόσα έρωτικά
γράμματα λαμβάνετε κατά μέσον όρο την ή-
μερα;

— Τετρακόσια ως πεντακόσια κ' άπ' όλα τ' ο
μέρη τ' ο κόσμου. Μ' ο γράφουν άδίκη και μ-
χοούλες Γιαπωνέζες από τ' ο Τόκιο κ' από τη
Γιοκοχάμα.

— Από την Ελλάδα λαμβάνετε πολλά γράμ-
ματα;

— Από την Αθήνα μ' ο στέλνουν ταχέως
πολύ όμορφα γράμματα και σ' άς παρακαλώ νά
τονίσετε ότι εύχαριστώ θερμά όλες τις Αθη-
ναίες θαυμαστές μου π' ο με θυμούνται και
μ' ο στέλνουν δυό φιλικά λόγια τους...

— Φιλικά, είπατε;

— Α! Μά τι άλλο; Έπειτα, μη ξεχνάτε
ότι τ' ο επάγγελμά μου δέν μ' ο επιτρέπει άδια-
κρισίες. Θά ήταν άλλωστε μιά όλοφάνη έλ-
ληνη «τάπη»...

— Μά δέν έπιμένουμε... Πήτε μας μόνο τι
γνώμη έχετε για τις Αθηναίες...

— Σ' άς ύπόσχομαι νά σ' εϊπώ τη γνώμη
μου... όμα τις γνωρίσω! Έλάτε άπ' ο τ' ο
πόγεια νά πάρουμε τ' ο σ' ο στό ξενοδοχείο...

Κι' ο Βίλλυ Φρίτς, μ' ένα χαρούμενο «άου-
φίντερεν», μ' άς άποχαρήθηκε κ' άκούσθησε
τη συντροφιά του.

Τ' ο βράδυ της Τετάρτης, ο Βίλλυ Φρίτς, γυ-
ρίζοντας στό ξενοδοχείο του, βρέθηκε π' ο μ' άς
έκπληξεως.

Στην πολυθρόνα τ' ο γραφείου του και π' οσά
σ' ο μιά μεγάλη φωτογραφία της Λίλιαν Χάρβεϊ,
με ιδιόχειρο άφιέρωσι της π' ον έγραφε «στην
άγάπη μου τόν Βίλλυ», καθότανε μιά όμορφή
τη κυρία της άριστοκρατίας μας, της όποιας
άποφύγιμε ν' αναφέρουμε άνόμα και τ' ο ά-
ρεκά της. Τίποτα όμως δέν μ' άς έμποδίζει νά
την περιγράψωμε: Είνε τύπος «Φώδ-μ' άγκρα»,

με μελαχρινό δέρμα, με μεγάλα μαύρα μάτια
και κατάμαυρα μαλλιά...

Η θαυμάστρια αυτή τ' ον όράου Βίλλυ είχε
σκορπίσει δεξιά κ' άριστερά ήμεμονικά που-
μπουρά και είχε κατορθώσει νά παραβιάση τ' ο
αυτό του. Όταν τόν είδε λοιπόν μπροστά της,
σκηώθηκε κατακόκκινη από τη θέσι της κ' ά-
ρχισε νά τ' ο κάνει μιά φλογερή έρωτική έξομ-
ολόγησι, μ' ένα σωρό «εγλυκέ», «εμπε» και «μ' άς
μ' άς», «μ' άς», «μ' άς» και «μ' άς», π' ο
έκαναν τόν Βίλλυ Φρίτς νά την κυττάζει κατά-
πληκτος και νά γελάει...

Ο γραμματέας του, πανικόβλητος, έπεστρά-
τευσε άμέσως όλους τ' ος γκρομς τ' ον ξενοδο-
χείου, αλλά ο «ξανθός γόης» δέν θέλησε νά
δημιουργηθή σκάνδαλο και ή έρωτευμένη κυ-
ρία, άφ' ον τόν φίλησε δυό φορές και τ' ο τ' ο
μ' άς φωτογραφία με άφιέρωσι, βγήκε κρυφά ά-
πό τ' ο δωμάτιο τ' ον γραμματέως...

Ο Βίλλυ κατόπιν ξεκουράστηκε λίγη ώρα
κ' έπειτα έπ'ηγε με τη συντροφιά του νά πλεν-
τήση «ερωμένικα» στην ταβέρνα τ' ον Σιλιάδη...

Στις έντεκα περίπου, μιά μεγαλοπρεπής
«Μεροσεντέ» στάθηκε μπροστά στό «Σπένιτ»,
όπου πλήθη κόσμου περίμεναν τόν Φρίτς έπ' ο
ρες. Ο Βίλλυ πετάχτηκε πρώτος έξω κ' ο κό-
σμος άρχισε νά χειροκροτή. Ένας φαντάρος
μάλιστα τόν φωνάζει: «Εϊάσου, οέ Μίλλυ!...»
Τόσος ήταν ο συνωστισμός, όστε ο Φρίτς μή-
κε στόν κινηματογράφο με ξυλωμένο τ' ο μαντί
του στόν άριστερό ώμο!

Την άλλη μέρα, σ' ο «Μεγάλη Βρεττανία»,
νέος χαλασμός! Άπειρος γυναικόκοσμος.

Δέν έπερίμενα, μ' άς λέει ο Φρίτς, μ' άς τέ-
τοια υποδοχή! Είνε μεγαλειότερη κ' άπ' αυτή
π' ο μ' άς έκαναν στό Μαρσάι! Έκτός αὐτού,
έχω λάβει από τις Άτίδες δόλκληρο σάκαο
από γράμματα... Έχει πιαστεί έπίσης τ' ο χέρι
μου νά ύπογράψω φωτογραφίες στις θαυμά-
στές μου.

— Πώς σ' άς φάνηκαν ή Αθηναίες; τόν ρω-
τάμε.

— Είλικά, πολύ γλυκά! μ' άς άπαντάει στη
γλώσσα μας, κ' έπειτα προσθέτει γερμανικά:
Βρίσκω τις Αθηναίες πολύ κομψές, πολύ χα-
ριτωμένες και π' ο όμορφες από τις Παριζιά-
νες... Μ' άς έκαναν έντύπωσι τ' ο μάτια τους!...

Είνε έξυπνα, ζωηρά και μπορούν μ' άτά νά
σ' άς κάνουν την π' ο θερμή έρωτική έξομολόγησι.

— Θά ξαναγυρίσετε στην Ελλάδα;

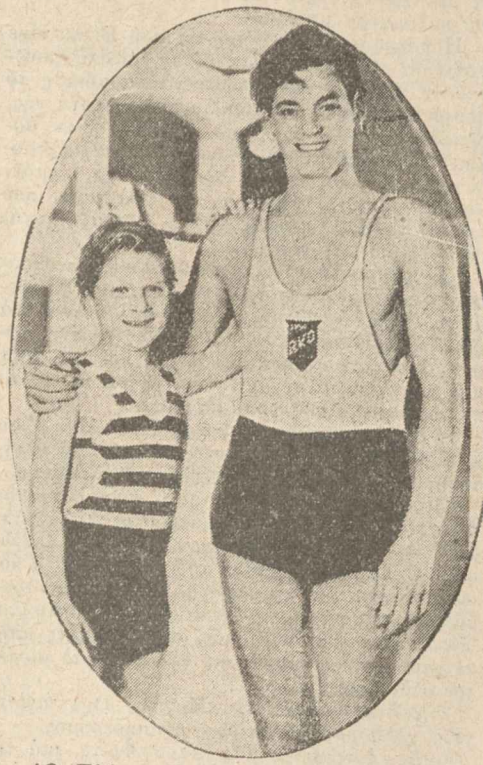
— Τ' ο όνειρό μου, καθώς και τ' ο σκηνοθέτο
μου Χόφμαν, είνε νά «γυρίσουμε» έδώ στην Α-
θήνα ένα ελληνικό φίλμ!...

Κατόπιν ο Βίλλυ Φρίτς, μ' άς δίνει για τ' ο
«Παναθηναϊκόν» τ' ο δημοσιευμένο αὐτόγραφο
και μ' άς άποχαρήτε χαμογελώντας πάντα.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Ο Βίλλυ Φρίτς σ' ο μιά έκφραστική στάσι.

Ο Τζόννυ Βαϊσμούλλερ, με τον μικρό Τζακ Κούπερ

«Όταν ήμουν μικρός, τα παιδιά της ηλικίας μου με φωνάζαν... Έσκιμωο! Και είχαν δική μου μικροί φίλοι μου να με λένε έτσι. Ή μητέρα μου με είχε πάντα τυλιγμένο μέσα σε ζεστές γούνες, γιατί ήμουν πολύ φιλάσθετος. Όσο για την εμφάνισή μου, ήμουν αδύνατος και ψηλός σαν σιαχίτρο... Πέρασα έτσι μερικά χρόνια ήσυχης και προσεκτικής ζωής κι όταν άρχισα να φρεστώνω, ο γιατρός του σπιτιού μας συμβούλευε τους γονείς μου να μ' αφήσουν ν' ασχοληθώ με τον αθλητισμό. Ο ίδιος μάλιστα μου υπέδειξε ότι η σωτηρία μου ήταν το κολύμπι! Όταν μπήκα λοιπόν τότε για πρώτη φορά στο νερό, κατάλαβα πως δισκόμουν μέσα στο πραγματικό στοιχείο μου κι άρχισα τη θάλασσα, όπως την αγαπάνε τα ψάρια... Έτσι άρχισα σιγά-σιγά να δυναμώνω κι όταν πια μεγάλωσα, γράφτηκα στη «Ναυτική Σχολή» του Ίλντνις.

Ήμουν τότε γερός, γεμάτος ζωή και δύναμη, όπως οι πραγματικοί αθλητές κι επειδή είχα συνηθίσει από μικρός να είμαι φρόνιμος, δεν έκανα τρέλλες, δεν ξενυχτούσα κι απέφευγα τις ασυλλόγιστες κακοκεφαλίες. Σ' αυτήν την εγγραφή, την Σλαβονική θά έλεγα, χρωστώ σήμερα την υγεία μου. Δεν συνήθισα να κανίζω κι αν με ρωτήσετε ποιά είναι το καλύτερο φαγητό μου, θα σας απαντήσω: το σπανάκι!

Ο αθλητισμός ωστόσο, δηλαδή αποκλειστικά το κολύμπι, γιατί αυτό μονάχα το σπόρ είχε η λατρεία μου, δεν μ' έμπόδιζε από τα μαθήματά μου κι ήμουν πάντα στο σχολείο ένας πολύ καλός μαθητής. Όταν τελείωσα λοιπόν το Γυμνάσιο, γράφτηκα στο Πανεπιστήμιο του Σιάγκου για να σπουδάσω νομικά. Όλοι οι φίλοι μου συμφωνούσαν μου ήταν αμέλι του «Πανεπιστημιακού Ναυτικού» Όμιλου του Σιάγκου» κι όταν έμαθαν πως ήμουν κι' εγώ καλός κολυμβητής, μου ζήτησαν να λάβω μέρος στους αγώνες τους. Έγώ όμως, για να μείνω πιστός στη «Ναυτική Δέσχη» του Ίλντνις, αρνήθηκα μ' όσο μπορούσα πιο εύστοχο τρόπο... Οι συμφοιτητές μου τότε θυμάσαν μαζί μου, κι' εγώ έτσι ο πιο αντιπαθητικός φοιτητής του Πανεπιστημίου του Σιάγκου...

Εντωμεταξύ εξακολουθούσα να γυμνάζομαι κι' υπολογίζω ότι ως φοιτητής σημείωνα περισσότερες επιτυχίες στο κολύμπι παρά στις εξετάσεις μου, έτσι που καταντούσε πρόβλημα αν θα μπορούσα να πάρω μιά μέρα το δίπλωμά μου. Από αυτή τη δύσκολη κάπως θέση ήρθε να με δγάλη μιά ημέ-

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ «ΤΑΡΖΑΝ»...!

(Η μόνη αθλητική αυτοβιογραφία του Τζόννυ Βαϊσμούλλερ, του περιφημού πρωταθλητού του κόσμου στο κολύμβημα και μεγάλου «αστέρος» της «Μέτρο-Γκολντνούν Μάγερ», ο οποίος αντιπροσωπεύει σήμερα το ιδανικό ανδρικό κάλλος).

ρα ο διευθυντής της Δέσμης μου, ο μίστερ Χάρντ Μτάραχ, ο οποίος μ' έπεισε ν' αποσπασθώ αποκλειστικά στον αθλητισμό και ειδικώς στο κολύμπι.

Εγκατέλειπα λοιπόν το Δίκαιον και τις φιλοσοφίες του κι' άρχισα να προπονούμαι με θέληση κι' επιμονή επί έναν ολόκληρο χρόνο κερδίζοντας συγχρόνως πάντοτε τα πρώτα βραβεία στους αγώνες, στους κολυμβητικούς αγώνες, στους οποίους λάβαινα μέρος. Δεν ήμουν όμως πλούσιος και φυσικά έπρεπε να βρω κάποιο τρόπο για να κερδίσω και τη ζωή μου. Η τύχη μ' εβοήθησε. Έδω και τέσσερα χρόνια πέτυχα μιά θέση που μου επέτρεπε να κερδίζω αρκετά χρήματα και να ζώ όπως ήθελα. Ένα μεγάλο δηλαδή κατάστημα μαγιό του μπάνιου που προσέφερε έναν αρκετά ικανοποιητικό μισθό με τη συμφωνία να διοργανώνω πρωταθλήματα στο κολύμπι και ναυτικούς αγώνες, διαφημιζοντας συγχρόνως τα μαγιό του...

Δέχτηκα λοιπόν αυτή τη θέση, αφού προηγουμένως όμως διέτυψα τους όρους μου. Είπα δηλαδή στους διευθυντές του καταστήματος, ότι ήμουν πρόθυμος να διαφημίσω τα μαγιό τους, αν τους ήθελε να μου δώσουν.

Έκείνοι στην αρχή δεν θέλησαν να δεχτούν καμιά σύμβαση γι' αυτό το ζήτημα και μου είπαν ότι έβρουν καλύτερα από μένα, πως φτιάζονται ένα μαγιό.

Μα εγώ είχα έτοιμη την απάντησι: —Μπορεί να μη ξέρω πως φτιάχνουν τα μαγιό, τους είπα. Σας δεβαίνω όμως, ότι ξέρω θαυμάσια πως πρέπει να είναι το μοντέλλο τους... Τα μαγιό σας μπορεί να είναι της μόδας, μπορεί να είναι κομψά, στερεά και κατ'άλληλα για την εποχή, μα βάζω στοίχημα ότι θέλετε, πως κανένας κολυμβητής δεν θα έκανε την ανόησια να φορέσει ένα μαγιό σας και να λάβει μέρος μ' αυτό στους αγώνες.

Έγιναν τότε πολλές συζητήσεις, μα εγώ ήμουν αμετακίνητος. Τέλος, οι διευθυνταί μου συμφωνήθηκαν με τις υποδείξεις μου κι' άρχισαν να φτιάχνουν μαγιό πάνω στα μοντέλλα που τους έσχεδιασα ο ίδιος...

Οι φίλοι μου έμειναν κατενθουσιασμένοι, όπως περίμενα, από τα νέα αυτά μαγιό και είνε περηττό να προσθέσω ότι έκανα χρυσές δουλειές. Άρχισα λοιπόν μιά μεγάλη περιόδεα στις διάφορες πολιτείες, διοργανώνοντας πρωταθλήματα και ναυτικές επιδείξεις και διαφημιζοντας τα μαγιό μου.

Έτσι έφτασα μιά ημέρα στο Μάιαν, όπου

συνάντησα κάποιο μεσημέρι στην άκρογαλιά την πιο όμορφη κολυμβητρία απ' όσες είχα ιδεί ως τότε... Την έλεγαν Μπέμπυ Άρν και ήταν πρωταγωνίστρια της οπερέτας στο Λος Άντζελες. Από την πρώτη στιγμή γίναμε οι καλύτεροι φίλοι, κι' όπως μαντεύετε, δεν άργησαμε να συνδεθούμε μ' έναν τρελλό και παράφορο έρωτα...

Το τρεφερό μου ειδικό φώτισμα δεν κράτησε πολύ γιατί ήμουν υποχρεωμένος να φύγω για την Εύρωπη, όπου θα λάβαινα μέρος στους Ολυμπιακούς αγώνες του Άμστερνταμ. Ωριστήκα λοιπόν τότε στην αγαπημένη μου Μπέμπυ ότι δεν θα την ξεχνούσα και ότι θα γυρίζα σε λίγο στο Λος Άντζελες πρωταθλητής στο κολύμπι, για να την παντρευτώ. Κι' αλήθεια, η αγάπη της με βοήθησε να κρατήσω τον όρκο μου...

Στο Άμστερνταμ κατόρθωσα να νικήσω όλους τους αντιπάλους μου και να ανακηρυχθώ πρωταθλητής του κόσμου!

Η επιστροφή μου στην Αμερική υπήρξε θριαμβευτική και θα μου μείνη άξεστη. Η Μπέμπυ Άρν, τρελλή από τη χαρά της, μου ζήτησε άμέσως να την παντρευτώ και πράγματι ύστερα από λίγες εβδομάδες έγινε και Βαϊσμούλλερ, αν και εξακολουθούσε να διατηρεί το εκκλησάκι της δνομα Μπέμπυ Άρν.

Κάνουμε τότε ένα μεγάλο ταξίδι στην Καλιφόρνια και τέλος, ύστερα από έξι μήνες, ξαναγυρουμε στο Λος Άντζελες κι' άρχισαμε πάλι τη δουλειά μας: Η Μπέμπυ στο θέατρο κι' εγώ με τα μαγιό μου...

Κάθε τόσο κάναμε ταξίδια στις διάφορες πολιτείες, εκείνη με τον θιασό της κι' εγώ για να διοργανώσω τις ναυτικές επιδείξεις μου. Ζούσαμε λοιπόν ευτυχισμένοι, περμόντας πάντα μιά ευκαιρία για ν' αναδειχτούμε κι' οι δύο κι' η ευκαιρία αυτή δεν άργησε να παρουσιασθή.

Έδω και δύο χρόνια, βρισκόμαστε μιά ημέρα στο Χόλλυγουντ, όταν μάθαμε άξαφνα ότι ο σκηνοθέτης Βάν Ντάικ έτοιμαζόταν να γυρίσει ένα σενάριο βγαλμένο από το μυθιστόρημα του Έντγκαρ Ράις Μόροου, τον «Ταρζάν», και ότι ζητούσε απελαμένα να δοθ έναν πρωταγωνιστή. Είχε δοκιμάσει ως τότε πολλούς από τους «αστέρες» του Χόλλυγουντ, όπως τον Τσάρλι Μπάρντ, τον Τζέιμς Μάκ Κον, τον Τζόννυ Μάκ Μπράουν, τον Τζέιμς Ο' Μπρίεν, καθώς και αυτόν ακόμη τον περιφημο Κλάρκ Γκάμπλ, δίχως να μείνει ικανοποιημένος από κανέναν.

Μου χρειάζεται ένας Τζάκ Ντέμπερ, έλεγε ο Βάν Ντάικ, πιο νέος όμως και με περισσότερη φωτογένεια...

Η Μπέμπυ τότε, δίχως να μου πη τίποτα, πήγε κοντά στο στούντιο της «Μέτρο-Γκολντνούν Μάγερ» και δίχως πολλά λόγια έπρότεινε στον σκηνοθέτη να πάρη έμένα ως πρωταγωνιστή το καινούργιο μου φίλμ!... Ο Βάν Ντάικ ωστόσο, απογοητευμένος από τόσους και τόσους δοκιμείς κι' άποτυχίες, της απάντησε με πολύ λίγο ενθουσιασμό:

—Δεν μου χρειάζονται πρωταθληταί του κόσμου, παρά μονάχα ένας καλός ηθοποιός.

—Πώς φαίνεται ότι δεν τον ξέρετε, τον Τζόννυ, του είπα τότε η γυναίκα μου. Όταν δήτε το σώμα του, θα μείντε κατάπληκτος!... Ο Τζόννυ είναι ο άνθρωπος που χρειάζεστε... Έπειτα, όταν έχει κανείς ένα σώμα σαν το δικό του, δεν είναι ανάγκη να ξέρη να παίζει, γιατί κανένας δεν θα προσέχη το πρόσωπό του...

Ο Βάν Ντάικ όμως δεν έπαιρνε από λόγια. Η Μπέμπυ τότε κατέφυγε στο τελευταίο της επιχείρημα: —Ένας ηθοποιός, του είπα, θα νοιάζεθον εγώ τον στενοχωρημένο

Ο Τζόννυ Βαϊσμούλλερ ως Ταρζάν και η Μωρην Ο' Σούλιβαν, ως Ζάν.

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ PIERRE VALDAGNE ΜΕΤΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ...

...Είπε τόση ώρα, άγαπημένε μου φίλε Ζωρζ, που βρισκόμασ στο σπίτι σου, κι' όμως δεν γυρνάς να με κυτάξεις. Έξακολουθείς να μίνης άσάλευτος μπροστά στο γραφείο σου. Καλά, δεν θυμώνω... Είσαι ένας καλός, παλιός φίλος.

Την ίδια υποδοχή μου έκανε άλλωστε πρό ό-λγου και ο φίλος μου Μπερνάρ. Έτσι κι' αϊ-τός δεν φάνηκε καθόλου ν' αντελήφθη την πα-ρούσία μου. Έτσι κι' αυτός ούτε σάλεψε διαν-μύχνα στο δωμάτιό του κι' όταν άξαφνα έ-στρεψε τα μάτια του προς το μέρος όπου στε-κόμουν, ήταν σαν να μη με είχε καθόλου αντί-ληφθεί. Κι' τότες κι' αυτός προς έμένα, για μιά στιγμή, χωρίς να με κυτάξει, μοιρώ ο πώ.

Μα πως λοιπόν; Είμαι μιά άορατη σκιά; Και δεν είναι μόνο αυτό. Και οι δύο σας, ο Μπερνάρ κι' εγώ, Ζωρζ, μόλις ήρθα στα σπί-τια σας, μελαγχολήσατε άξαφνα και το πρό-σωπό σας σκοτεινάσε.

—Ο καμμένος ο Μωρίς! μουρμουρίζετε. Άλλά, καθώς λέτε αυτή τη φράσι, δεν απο-τείνεστε σ' έμένα. Είναι σαν να μιλάτε με τον έαυτό σας.

Είμαι παρών και φαίνεστε σαν να τ' ά-γνωρίζετε.

—Ε, καλά, το παραδέχομαι... Ο Μπερνάρ κι' εγώ, Ζωρζ, έχετε συμφωνήσει να παίζετε μιά φάρσα εις βάρος μου. Έπειτα ο ένας στον άλλο:

—Όταν θάρη ο φίλος μας ο Μωρίς θα προσποιηθούμε πως δεν τον βλέπουμε. Δεν θα τον κυτάξουμε, δεν θα του μιλάμε. Κι' αυτός δεν θα ξέρη αν υπάρχει ή όχι. Θα είναι πολύ άστείο. Θα γελώσουμε...

—Ε, λοιπόν, νά, είνε άστείο, Ζωρζ... Άλλά φτάνει πιά!

Η κομωδία άρχίζει να γίνεται δράμα. Μίλησε μου Ζωρζ, κυτάξέ με. Άρχισα πιά ν' άγωνίζομαι.

Θέλατε να με κάνετε ν' άμφιβάλλω αν ύπαρ-χω; Άλλά ύπάρχω. Κυτάξέ... Ψηλάφω τον έαυτό μου. Είμαι εγώ, όλοζώντανος!

Σε ίκετω, φίλε μου, μίλησε μου πιά. Γύ-ρισε προς έμένα τα μάτια σου, όχι έτσι σαν να μη με βλέπεις, κυτάξέ με, αναγνώρισε με.

—Α, δεν θέλεις; Μα ή άστεϊότητα κάποτε καταλήγουν σε τραγικές. Μπορεί να τρελλαθή κανείς μ' έ-να τέτοιο άστεϊο.

Μα μήπως είμαι πραγματικά τρελλός; Μή-πως δεν είμαι εδω, αλλά κάπου άλλου, και νο-μίζω πως βρισκόμαι εδω; Μήπως δεν είσαι ο παίζοντας διόλγινος, μ' ένα δέμα πάνθηρος στη ράχι. Ο Τζόννυ ωστόσο είνε συνηθισμένος από τις ναυτικές επιδείξεις του να παρουσιάζε-ται μπροστά σε χιλιάδες θεατάς φορώντας υο-νάχα ένα μικρό μαγιό του μπάνιου!... Δεν θα ταραχτή λοιπόν διάδω μπροστά στο φασό και θα ιδήτε ότι θα παίζη με μεγάλη φυσικότητα...

Ο Βάν Ντάικ τότε συλλογίστηκε ότι μιά κι' είχε δοκιμάσει ένα ολόκληρο μήνα όλους τους «αστέρες» του Χόλλυγουντ κι' έπρόκειτα να σελ-τιμπάγκουν των λιποδυσμόνων, δεν θα έκανε τί-ποτα αν άφαιρέσω και για μένα μισή ώρα και καμιά τριανταριά μέτρα φίλμ!...

Είτε λοιπόν στη Μπέμπυ ότι μ' έπεριμενε την άλλη ημέρα στο στούντιο για να κάνουμε μιά δοκιμή. Την άλλη ημέρα ωστόσο, όταν με είδε εντυμένος, σπράβωσε τα μούτρα του. Τού φάνηκε πανήγυρις (το άνώστημά μου είνε 1.90) και βαρύς (γυζώ 86 κιλά), μα όταν γυδύθηκα κι' παρουσιάστηκα μπροστά του σαν... άγριόαν-θρωπος μ' ένα δέμα πάνθηρος στη ράχι, ο Βάν Ντάικ άρχισε να φωνάζη σαν τρελλός από τη χαρά του όλους τους ήθοποιούς, τους ανα-δελφούς του και τους βοηθούς του που βρισκό-νταν στο στούντιο, να ροδύν για να με θαυ-μάσουν!

Κι' έτσι, την ίδια εκείνη ημέρα άρχισα να εγυρίζω στη ζούγκλα του Χόλλυγουντ, ανάμε-σα σ' έλβετους, σε μεγάλους πύθινους και σε τίγρεις τον «Ταρζάν», το πρώτο μου φίλμ, που έσημείωσε παγκόσμια επιτυχία.

ΤΖΟΝΝΥ ΒΑΪΣΜΟΥΛΛΕΡ

Ζωρζ, άλλ' ένα φάντασμα; Δεν άκούς; Φωνάζω δυνατά, χτυπώ τα χέρια μου πάνω στο γραφείο σου. Έσύ όμως μένεις πάντα άσάλευτος, και φαίνεσαι σαν να μην ά-κούς τίποτα.

Θέλω να πάρω κάτι από το γραφείο σου και να τ' ο πετάξω κάτω, να γίνη θόρυβος, να κα-ταλάβης πως είμαι εδω, αλλά τίποτα δεν σα-λεύει, καθώς τ' άγγίζω. Τι έφιάλτης!...

—Αρχίζω να φοβάμαι. Μήπως;... Μήπως;... Ά, όχι... Όχι... Νοιώθω τον έαυτό μου όλοζώντανο. Βλέπω, ά-κούω, σάλευω.

Άλλά, καλέ μου Ζωρζ, ήρθε να σου πώ κάτι παράξενο που μου συνέβη χτές. Ήθελα να τ' ο πώ και στον Μπερνάρ, αλλά του κάκου τ' ο μι-λούσα, δεν έδινε καμιά προσοχή σ' έμένα. Κι' εγώ ήρθε σε σένα. Κι' εσύ φαίνεσαι σαν να μην αντιλαμβάνεσαι την παρουσία μου. Μα, σε παρακαλώ, άκουσέ με, μίλησε μου.

—Α, πως θέλω να σε ιδω να γελώσης. —Ω, πως θέλω να σε ιδω να γελώσης.

Λοιπόν, άκουσε... Χτές το βράδυ — μου φαίνεται πως ήταν χτές το βράδυ, γιατί έχει θολώσει το μυαλό μου — χτές το βράδυ λοιπόν, ήμουν στο σπίτι μου και καθόμουν μόνος μου μπροστά στο ά-ναμμένο τζάκι. Είμαι λίγο αδιάθετος, πάρα κά-ποσες μέρες. Νοιώθω μιά γενική αδυναμία, κά-ποια ασηχημάδα, ή ιδέες μου πλέον σ' έναν ω-κεανό διμύχης, δεν ξέρω πως να σου τ' ο πώ. Κι' όμως, διάβαζε με πολλή ήσυχία την έφημε-ρίδα μου.

Κι' έξαφνα τα μάτια μου έπεσαν σε μιά πα-ρόγραφο περιβαλλομένη από μαύρες γραμμές. —Ε, λοιπόν, Ζωρζ, θα γελώσης τώρα... Σέρεις τί έλεγε εκείνη ή παράγραφος; Άνηγγελε το θάνατό μου! Ναι, το θάνατό μου.

Νά τί διάβασα: —Με πολλή λύπη επληροφρηθήκαμε την θάνατο του Μωρίς Μπερνέν, του γνωστού άρχαίεττος. Πέθανε χτές το βράδυ, στο σπίτι του, στην όδο Σαγί, σε ηλικία σαράν-τα δύο χρόνων. Ήταν λαμπρός καλλιτέχνης. Σ' αυτόν χρεοστούμε τη θαυμασία Μητροπό-λι της Βιουλ, τον κύργο του Περινώ, κλπ...

Βλέπεις λοιπόν, Ζωρζ, ότι πρόκειται για μέ-να, κι' όχι για κανένα άλλον. Ε, λοιπόν, δεν γελάς; Δεν σάλευεις; Δεν σου φαίνεται κα-θόλου καμική αυτή ή ιστορία ενός κυρίου, ο οποίος διαβάει στην έφημερίδα το άγγελήτιό του θανάτου του; Δεν έχεις καθόλου διάβει σήμερα, Ζωρζ. Βέβαια, δεν είνε και τόσο πρω-τάκιστο αυτό που μου συμβαίνει. Ύαχόχου κι' άλλοι άνθρωποι στον κόσμο που διάβασαν άξαφνα στην έφημερίδα την άγγελία τού θά-νάτου των. Κι' αυτοί, βέβαια, θα ξεφύγισαν κα-ν στην άρχή, θα κυτάχτηκαν στον καθρέ-φτη, θα θέλησαν να πεισθούν ότι είνε πραγ-ματικά ζωντανό. Κι' ύστερα θα πήγαν να δι-ηγηθούν το πρόγμα στους φίλους τους, και θα γέλασαν μαζί τους. Έπειτα θα πήραν την πένην στο χέρι τους και θα έστειλαν στην έ-φημερίδα ένα γραμματικό σύντομο, έξυπνο, εϋ-θυμο, για ν' άποδείξουν ότι ήσαν ζωντανό κι' ότι δ... θανάτός τους δεν ήταν παρά μιά φάρσα.

Νά τί κάνουν οι άλλοι, σε μιά τέτοια περι-πτώσι.

Έγώ όμως; Έγώ δεν ταράχτηκα καθόλου. Μου φάνηκε πολύ φυσικό το πράγμα. Τίποτα δεν διαμαρτυρήθηκε μέσα μου. Παραδέχτηκα άμέσως τ' ο... θάνατό μου. Δεν είνε παράξενο αυτό, αλήθεια. Δεν πέθανα φυσικά. Ζώ, αλλά... δεν θυμά-μαι καλά τί έχει συμβεί. Μου φαίνεται ότι πριν διαβάσω την άγγελία τού θανάτου μου, ήμουν πλαγιασμένος, είχα πλαγιάσει εγώ ο ίδιος, ή άλλοι μ' έβοήθησαν να πλαγιάσω; Δεν θυμάμαι. Ύαχόχου ένα χάσμα στη μνήμη μου. Είναι σαν να μ' έχτύπησαν άξαφνα δυνατά στο κεφάλι, κι' έμεινα ζλισμένος για πολλήν ώρα. Ύαχόχου, άρχισα να συνέρχομαι λίγο-λίγο και να θυμάμαι κάπως.

Ξαναβάρηκα τον έαυτό μου, αλλά κάπως δι-αφορετικό από πριν. Και τώρα φοβάμαι. Είμαι πεθαιμένος ή τρελλός; Τότε λοιπόν;... Ά, θα είνε αλήθεια ότι—ώ, Θεέ μου!—είμαι νεκρός!... Τι φοβάτο! Και θα είμαι έτσι, αιώνια, διολύνοντας; Οά θα βλε-πω όλα, θα τ' ο νοιώθω όλα, κι' όμως δεν θα μπορώ ν' αναμνησθώ σε τίποτα; Παράξενο!... Μου φαίνεται ότι κάτι σαν φως άρχίζει να γα-ράζει μέσα μου. Μου φαίνεται πως σε λίγο θα καταλάβω τί μου συμβαίνει.

Άλλά, τί κάνεις, Ζωρζ; Σπρώχνεις; Έρχε-σαι προς έμένα; Όχι. Παίρνεις το καπέλλο σου... Θά γύγης λοιπόν έξω; Ψ, δεν θα μεί-νω μόνος εδω. Θάρηθα μαζί σου, φοβάμαι να μείνω διολύνοντας. Θά σ' άκολουθήσω. Μη φο-βάσαι. Κανείς δεν θα με ιδή, αφού δεν με βλέπεις ούτε έσύ.

Κυτάξέ! Περινώ με προσοχή ανάμεσα από το πλήθος, προσπαθώ να μην χτυπήσω κανένα, αλλά κανείς δεν με προσέχει. Έγώ όμως βλέ-πω όλο τον κόσμο. Κι' όλοι οι άνθρωποι που γνωρίζω, είνε πάλι ίδιοι, δεν έχουν αλλάξει καθόλου.

Κανείς όμως δεν φαίνεται να μ' αναγνωρί-ζη. Έγιναν λοιπόν άόρατος; Μην τρέχεις έτσι, φίλε μου. Δεν πρέπει να σε χάσω. Αναγνωρίζω καλά τους δρόμους, ό-μως... Ά! Πώς σιγά-σιγά άρχίζω να καταλαβαί-νω καλύτερα από πριν. Πάμε στο νεκροταφείο, δεν είνε έτσι; Νά! Φτάσαμε στον οικογενειακό μας τάφο. Διαβάσω έπάνω στην πλάκα τα όνόματα των γονών μου: —Στέφανος Μπερνέν. —Ελισάβετ Μπερνέν, τ' ο μένος Λεοντέ. —Μωρίς Μπερνέν. Ά! Διαβάζω άόρατα τ' όνομά μου: —Τ' όνομά μου!... Έτσι λοιπόν, όταν πεθα-νεί κανείς, μπορεί να διαβή τ' όνομά του γραμμένο έπάνω σε μιά ταφόπετρα; Ύαχόχου πιά δεν νοιώθω καμιά έκπληξη. Το προέμεγα αυτό. —Μωρίς Μπερνέν! Είμαι εδω μέσα σ' αυτή τ' α μνήμη. Και είνε τόσο άπλο, τόσο φυσικό αυτό, αφού έγω πέθανα. Είμαι εδω... Ή μάλλον, ένα μέρος από τον έαυτό μου, είνε εδω, ένα μέρος από το οποίο χωρίζεται χωρίς να νοιώθω την πραγματική ενόχληση. Τι άσημαντο πρόγμα θα ήσαν αλήθεια ο Μω-ρίς που είνε μέσα στον τάφο, ώστε ο Μωρίς που μένει έξω να τον ληστέι τόσο λίγο! Άλλά, τί συμβαίνει; Τι είνε αυτό το φως που με περιβάλλει; Τι είνε αυτός ο ήχος που καάσει με τον ήχο που κάνει το παλινάμενο μετάξι; Θεέ μου!... Ο μακαρίτης πατέρας μου με πλησιάζει... Ή μακαρίτισσα μητέρα μου. Ά, με βλέπουν αυτοί. Μου μιλάνε. Μου απλώνουν τα χέρια τους. Ά, ποίναγαυμένοι μου!... Δεν άργησα και τόσο για γούρω να σας ά-ναμώσω. Κυτάξέτε! Ο Ζωρζ κλαίει έπάνω στο μνή-μα μου. Μ' άγαπούσε ο Ζωρζ... Κλαίει οι άνθρωποι έπάνω στα μνήματα που νά ξερούν. Πατέρα!... Μητέρα!... Τι χαρά!... Πάμε, άς φύγουμε... Τι θάρη!... Αυτό λοιπόν είνε ο θάνατος!...

—Γι' αὐτὸ τὸ μέταλλο τοῦ σίπαν—

1890

朱 熹

Ἀμετρητά εἶνε τὰ ἀνεκδοτά ποὺ ἀ-
ναφέρονται ἐπὶ ιστοριογραφία τῆς ἐποχῆς
τῆς τῆς δοῆς καὶ τὰ κατωδοκίματα τοῦ
ἀρχιεπισκόπου αὐτοῦ. Ἀπ' αὐτά, οἱ
ἀναγνώστες μουσικά, τὰ πρὸ γαλακτο-
σταχά, παλαιὰ ἀπὸ τοῦ βιβλίου τοῦ Γάλλου
συγγραφέως Πυὸ γ' Ἐρουνέλ, οἱ
οἵτινες ἐστὶν νὰ γνωρίσῃ τὸν Μον-
μπάρ τὸν καὶ ποὺ ὁ Ἐπίσκοπος τῶν

σαν τῆς ζωῆς. Μὴ ὁ Μω-
 θὴναιτο παρὰ τὴν ἔξησιν
 τῆς τοῦ ἀνθρώπου τοῦ
 σώτου ἐν τῇ κληρονομίᾳ
 καὶ νὰ ἐκτελέσουν τὴν δ-
 ἐκπαίδευσιν τὴν ποσειδωνι-
 κὴν καὶ ἐπιβλητικὴν τὴν
 διὰ τοῦ θεοῦ τέλειαν.
 Τὴν ἔκτασιν λοιπὴν περὶ
 καὶ ἔτι καὶ ὁ Μωυσιῶν ἔ-
 σκεψατο σπουδῶς καὶ οὐκ ἐ-
 ναντιὸν κληρονομίᾳ ἀκαθάρ-
 τῃ καὶ τῇ κληρονομίᾳ
 ὁλοκληρουμένη τῶν ἱσχυ-
 ρῶν.

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

—Μη ἀφορ λὲς... πὼς τὰ κοῦτρα τοῦ δὲ
ἀξίζουν, οὔτε μιὰ πεντάρα!...

Ἱστορίες καὶ Ἀνέκδοτα

Ὁ Μέναν. Πότος τὴν
υποδέχτηκε εὐγενέστατα
καὶ τὸν παρακάλεσε, νὰ
λάβῃ μεσοῦς στὴ λέπιδ
τοῦ πρόχειου. τὸ ἵπσιον
συνίσταται ἀπὸ ψωμὶ καὶ
τυρί. Ὅταν σὲ λίγο
μπήκε ἡ Αυτοκράτειρα,
σύζυγός τῆς, τὴ εὗρε
σὲ πτῆν ξύπν. ὁ ἵπσιος
ἐξήγαγε ἀκρίτως καὶ τῆς
γέμισε μερικὸς πῆχυς
λινὸν θάλαμικον ἀπὸ τὸ
κρέκτο, ποὺ κρατοῦσε
ἐκτὸς τοῦ.

— Ἐπιθυμῶ τίποτε ἢ Αὐτοκρατορικὴ Μεγαλειότης σας;

Φίλε μου, τι λυσι-
νι μας δεν έχει φιλοε-
νησει οι τώρα πολλοί
'Ολλανδοί-πλακίωμα
Μιά λατρία που ήθελες
έσαι θέλω να σε
γνωρίσω πρώτα ως ε-
ίλο, νί να καταλάβω την φυσιολο-
γία σου, νί να καταλάβω
τις διευθετήσεις των 'Ολλανδών
και κατόπιν να τις γνωρίσεις
κι εσύ ως Λατρία, νί να
καταλάβω στο μεταξύ τι έρω
έχεις, νί να διατηρήσω
με το έρωτά σου ελπίδες
σέεσσι.

Έγραψε κατόπιν στην Έννο τον 1500
αύγουστο του έρωτά και διάταξε να τον
ακόμα να τον αμείνει της Πετροπολίσ.

—Κι' ὅλες τίς φλόγες τῆς Κολάσεως· ἂν
υποκεικοποιήσουν, δὲν θὰ πορᾶσουν νὰ μὲ με-
τακινήσουν ἀπὸ τὸ βασιλείο μου!..

A black and white woodcut illustration of a battle scene. In the foreground, soldiers in 16th-century attire are engaged in combat. One soldier on the left is falling, while another on the right is pushing him away. A third soldier is crouching in the center. In the background, a church with a tall steeple and a city wall with a crenelated battlement are visible under a cloudy sky.

Μάχη μεταξύ κουρσάρων τοῦ Ἁγίου Δομίγκου καὶ Ἰσπανῶν στρατιωτῶν.

ΕΙΚΟΣΙ χρόνια ήταν παντρεμένοι ο Όλιβιέ με την Άρτεμισία. Είκοσι χρόνια βασανισμένης συζυγικής ζωής.

Τι γυναίκα. Θεέ μου, αυτή η Άρτεμισία! Δεν ήταν για τον καθμένο τον Όλιβιέ μια καλή και τρυφερή γυναίκα, αλλά σκληρός γενίτσαρος, ένας απολυταρχικός Τσάρος, μια ανήλικη τίγρις, που κάθε τόσο ξεσάει με τα νύχια της το μικροσκοπικό και τρεμουλιαρό σώμα του άνδρός της.

Είκοσι χρόνια τώρα, κάθε βράδυ, ο Όλιβιέ δεν μπορούσε να κλείσει μάτι, αν δεν αποκοιμότανε πρώτα η Άρτεμισία. Ή ένα ετυχιμένο και θριαμβευτικό χαμόγελο στα χείλη της, γιατί είχε ξεπασέει πάνω τον, όπως πάντα, όλα τα ήλεκτρισμα νεύρα της...

Όταν όμως αποκοιμότανε η Άρτεμισία, ο Όλιβιέ άρχιζε να παίρνει με θάρρος την ανάσα του. Την άκουγε να ροχαλίζει σαν μπασοβίδια, να έννοιθε μια ανέκφραστη χαρά που είχε απομείνει επί τέλους μόνος, μόνος με τον έαυτό του και τελειώς ελευθερός να συλλογίζεται, δ, τι ήθελε, δίχως να κινδυνεύει να γίνει γελοῖος από τις λανθάνουσες, τη ξεφραγμένα και τις σκληρές της αγέροχης γυναίκας του.

Μαζευότανε λοιπόν στην άκρη του κρεββατιού κι' έπεφτε σ' ένα είδος όνειροπολήσεως, δίχως να θέλει ωστόσο ν' αποκοιμηθῇ κι' αυτός, γιατί ποθούσε να χαρῇ όσο μπορούσε πὸ πολύ τη λίγη εκείνη άνεξαρτησία του...

Έκλεινε τότε τα μάτια του και με μια μικρή προσπάθεια της φαντασίας του, έβλεπε ένα περίεργο όνειρο...

Έβλεπε ένα δικαστήριο. Ένα φανταστικό δικαστήριο με πρόσωπα που αποτελούσαν την ενόρκωσι, θά έλεγε κανείς, και την προσποποίηση της αγανακτήσεως, που τον έβρινε βίη την ημέρα...

Ο δικαστής του δικαστηρίου αὐτοῦ λεγόταν Μπονιφάτσιο. Ήταν ἡ προσωποποίηση της άδυσωπτης άγανακτήσεως για τις έγκληματικές συζήσεις...

Είχε δυό μεγάλα και πλατειά μουστάκια, δυό τεταγμένους δυνος και αίσθητες και έπίσημες χειρονομίες. Καμιά φορά όμως τὸν έπαιρνε ὁ ύπνος τὸν Όλιβιέ, στὴ μέση της φανταστικής αὐτῆς δικῆς και τότε έπανελάμβανε άδυναμιστα τὸ κατηγορητήριο τοῦ προέδρου Μπονιφάτσιο και τὰ αίσθητά λόγια που έλεγε στὴ γυναίκα του: — Έβασανίσαι, με τὸν πλέον άπάνθρωπον τρόπον, αὐτὸν τὸν καλὸ και ύποδειγματικὸ σύζυγο, τοῦ δηλητηριάσατε τὴ ζωῇ, τὸν καταστήσατε διανοητικὸς άνικανο, τὸν καταδικάσατε νὰ ζῇ στὴν τυχὴ τὸν άδυσωπτον σκύλων...

Και ἡ Άρτεμισία, στὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου, έτρεξε τὰ δόντια της ἀπὸ τὴ λύσσα, πνιγότανε ἀπὸ τὸ θυμὸ της, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ κάνει τίποτα...

Χά! Χά!... Είχε ἀπὸ τὴ μιά μεριά κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὅπως εἶπε ἡ συνήθεια, δυὸ χειροδύναμους ἀστυφύλακες πὸν χύτταζαν κι' ἀγορνο μάτι!

Κι' ὅταν ἡ σκληρὴ πὸν τοῦ εἶχε κάνει τὴν ἡμέρα ἡ Άρτεμισία ἦσαν πὸ άγριοι και πὸ ματωμένοι ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ὁ δικαστὴς Μπονιφάτσιο τὴν καταδικάζει ἀπὸ ἕνα ὡς τρία χρόνια φυλάκῃς κι' έλεγε ἀσπότης σὺν ἀστυφύλακες νὰ προσέχουν, μήπως τυχὸν ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια τους, τὴν ὥρα πὸν θὰ τὴν πῆγαιναν νὰ τὴν κλείσουν στὸ καλλί της...

Έτσι, κάθε νύχτα, ὁ Όλιβιέ καταδικάζει τὴ γυναίκα του σὲ μερικά

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΓΙ ΤΖΙ ΠΕΣΚΑΡΙ

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΜΠΟΝΙΦΑΤΣΙΟ

χρόνια φυλάκῃς. Μὰ τὸ πρῶτο, δὲν τὸν ἐπινοήσανε, γεμάτος ἀκόμη ἀπὸ τὸ παράξενο όνειρό του, κι' έβλεπε τὴν Άρτεμισία ἑτοιμὴ γιὰ καινούργιες σκληρὲς και γιὰ ἀτελείωτες φιλονεικίες, πάγωνε ἀπ' τὸ φόβο του.

Ένα βράδυ, ὁ Όλιβιέ γύρισε στὸ σπῆτι μισὴ ὥρα πὸν ἀργά. Κάποιος φίλος του τὸν εἶχε τραβήξει σ' ἕνα καφενεῖο γιὰ νὰ πῶνιν κανένα ποτηρίκι κονιάκ και νὰ θυμηθῶν τὰ ετυχιμένα χρόνια τους, τότε πὸν ἦσαν ἀνιψιαντροί. Ἡ Άρτεμισία λοιπὸν εἶχε στρώσει τὸ τραπέζι, δὲν μῆκε ὁ Όλιβιέ...

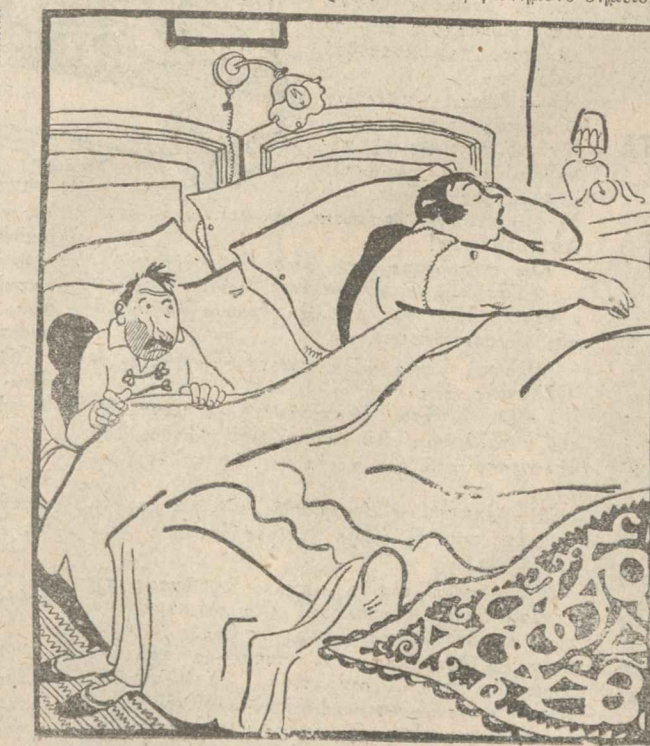
Ο ἔνοχος τρέμοντας φίλησε ἐλαφρὰ τὸ φλογισμένο μάγουλο τῆς τρομερῆς γυναίκας του πὸν ξεφύσισε θυμισμένη σὸν φῶμα και πὸν τοῦ ἄρχισε αἰέσως τὰ ξεφραγμένα: — Πού! Μωρέ, κονιάκ ἀπὸ μιά ὥρα μακριά!... Βλέπε δὲ τι μὲ ἔγινε τώρα και μεθύστακας!...

Αρχίζω πειὰ νὰ σὲ συχαίνωμαι!... Τὸ δειπνο τους ἦταν τραγικό. Ἡ Άρτεμισία ὥστόσο προέβλεψε ἕνα καινούργιο γεγονός: Ὁ άντρας της ποῖμυσε νὰ τῆς ἀντιμῆλῃ και φαινότανε δὲ δὲν εἶχε καμιά διάθεση νὰ ὑποχωρήσῃ ἐκείνο τὸ βράδυ...

Σὲ μιά στιγμὴ μάλιστα ὁ Όλιβιέ ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ αὐτὴ ἡ φράσι: — Άρτεμισία, πρόσεξε και μὴ παῖξεις με τὴ φωτιά, γιατί ὑπάρχει κάποιος πὸν μπορεῖ νὰ σὲ βάλῃ στὴ θέα σου: Ὁ πρόεδρος Μπονιφάτσιο δὲν ἀστενέεται μαζί σου!...

Ο πρόεδρος Μπονιφάτσιο;... Ἡ Άρτεμισία, ἀν και δὲν καταλάβαινε τί σήμαιναν αὐτὰ τὰ λόγια, έννοηθε ὥστόσο δὲν βαραίνανε ἀπάνω της σὸν μιά φοβέρα, δὲ ἦσαν μιά άγνωστη δύναμι, ἕνας καινούργιος

Μὰ ὁ Όλιβιέ δὲν έννοιουσε νὰ ἐξηγήθῃ. Κάποτε-κάποτε μόνον, με μιά άόριστη φράσι, με μιά παράξενη χειρονομία, ἄφινε νὰ νοηθῇ δὲ ἀπὸ τὴ μιά στιγμὴ ὡς τὴν ἄλλη, δὲν τὰ τὸ ἤθελε, μ' ἕνα σφύριγμα, μ' ἕνα συμφωνημένο σημεῖο, ὁ πρόεδ

Μαζευόταν στην άκρη τοῦ κρεββατιοῦ και όνειροπολοῦσε...

δρος θὰ παρουσιαζόταν αἰέσως γιὰ νὰ βάλῃ τὰ πράγματα στὴ θέα τους!...

Έξαφνα όμως, ἡ Άρτεμισία με τις φλέβες τοῦ λαμποῦ μαφρες και φουσκωμένες, σὸν νὰ ἦσαν ἑτοιμες νὰ σκάσουν, έβλεπε τὰ μάτια της, μίσσησε μερικά λόγια κι' έπεσε βαρειά κι' ἀναίσθητη ἐπάνω στὸ κρεββάτι.

Ο Όλιβιέ, κατὰ βάθος, εἶχε καλὴ καρδιά. Συλλογίστηκε μήπως τυχὸν ἔπαθε συγκοπή ἡ γυναίκα του, μὰ δὲν τόλμησε νὰ πιστέψῃ σὲ μιά τέτοια ετυχία πὸν θὰ τοῦ χάριζε γιὰ πάντα τὴν ελευθερία του... Έτρεξε λοιπὸν αἰέσως, ξάπλωσε καλύτερα τὴν Άρτεμισία, τῆς έκανε ἀέρα, τῆς έβλεσε στὴ μῆτη ἕνα μπουκαλάκι μὲ αἰθέρα κι' ἔτσι, σιγά-σιγά, ὑστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἡ Άρτεμισία ἀνοιξε πάλι τὰ μάτια της...

Ο Όλιβιέ, τρέμοντας συγκρομος, γλῆστορησε τότε κι' αὐτὸς ἀπὸ τῆς κοινότητος σὸν τὸν κλέψῃ πὸν μπαίνει τὴ νύχτα σὲ μιά Τράπεζα. — Θέλεις νὰ φρονιάξω τὸ γιατρό; τὴ ρώτησε.

— Όχι, ὄχι... Μοῦ πέρασε τώρα... Εἶχε ἀνεβῆ ξαφνικά τὸ αἷμα στὸ κεφάλι μου... Βλέπεις, κακοήγες, σὲ τί κατάσταση με φέρας; τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη με βραχνὴ φωνή.

— Κάνε ὑπομονή, Άρτεμισία μου. Ἡσυχάζε τώρα... Θὰ περῶ... Δὲν εἶνε τίποτα... Κι' ἐγὼ τὸ πρῶτο θὰ πάω νὰ φρονιάξω τὸ γιατρό... Θέλεις νὰ πάω;

Ναι... Ἡ Άρτεμισία σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκε. Ο Όλιβιέ τότε έδωσε τὸ φῶς κι' έβλεπε τὰ μάτια του. — Εἰκίνη τὴ νύχτα τὸ δικαστήριο εἶχε μιά ἱστορικὴ συνεδρίασι.

Ο πρόεδρος Μπονιφάτσιο με τ' ἄσπρα και πλατειά μουστάκια του, έξέφρασε με κολακευτικά λόγια τὴ συμπεριφορά του γιὰ τὸν Όλιβιέ και γόηγορα-γόηγορα, χωρίς πολλές διατηρήσεις, μ' ἕνα χιτῆμα τοῦ κουδουνιοῦ, με μιά σύντομη ἐρώτησι, μ' ἕνα στρώσιμο τὸν ἄσπασαν μουστακῶν του, έβγαλε αἰέσως τὴν ἄποφασι: Ἡ Άρτεμισία έφαγε δεκατέσσερες μῆνες φυλάκῃ και τρία χρόνια αίσθητῃ ἐπιτήρησι!...

Ο Όλιβιέ ὥστόσο, μέσα στὸ θάμασμα τοῦ ὕπνου του, έννοιουσε κάποια συμπίνα γιὰ τὴν Άρτεμισία πὸν καταδικάστηκε τόσο βαρειά, ὥστε ἀπὸ ἐκείνη τὴν ξαφνικὴ λιποθυμία της...

Τὸ πρῶτο ὁ Όλιβιέ ξύπνησε, ἐνῶ ἡ Άρτεμισία κοιμόταν ἀκόμη. Πέριεργο! Εἶκοσι χρόνια τώρα σηκωνότανε πρῶτὴ ἐκείνη πάντα. Ο Όλιβιέ, ἀνίσχυος, πῆδηξε ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ἀνοιξε τῆς κουρτίνες και έσηκωε πάνω ἀπὸ τὴν γυναίκα του. Καί τότε, ἀνατρίχισε συγκρομος: ἡ Άρτεμισία δὲν ἀνάσινε!... Τί εἶχε πάθει;... Εἶχε λιποθυμήσει πάλι, ἡ μήπως εἶχε πεθάνει;

Ο Όλιβιέ κατασάωλησε τις σκάλες και εἶπε στὸ θυμὸν τὸν τρέξῃ νὰ φρονιάξῃ ἕνα γιατρό. Κι' ὁ γιατρός, πὸν ἦταν στὸ γειτονικὸ φαρμακείο, ἤθελε αἰέσως.

Κύτταξε τὴ γυναίκα του, κύτταξε τὸν Όλιβιέ, έπειτα ξανακύτταξε τὴν Άρτεμισία και δὲν εἶπε λέξι. Έκανε μόνον μιά χειρονομία πὸν τὰ έλεγε όλα...

Ο Όλιβιέ ἀπόμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα κι' ἄρχισε νὰ τρέμει ἀπὸ τὸν φόβο του. Τοῦ φαινότανε δὲ ὁ νεκροῦντας ἀκόμη και δὲ ἔλα αὐτὰ ἦσαν συνέχεια τῆς συνεδρίασεως τοῦ δικαστοῦ Μπονιφάτσιο... — Επειτα όμως, έξαφνα, κατάλαβε βίη τὴ σκληρὴ καὶ ἀδυσωπτῃ πραγματικότητα. Έπεσε τότε σὸν τρελλὸς ἀπάνω στὸ ἄντρο σώμα τῆς Άρτε-

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΣΤΟ ΜΠΟΥΝΤΟΥΑΡ ΤΟΥΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΩΝ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ἡ μασσέζ Σύλβια και ἡ σιλουέττα τὸν ἀστέρων. Ἡ δοῦρτσες τῆς Ντόροθυ Τζόρνταν. Τί λέγει ἡ Ζαννέτ Μακντόναλντ γιὰ τὴν ὡμορφία της. Τὸ «μπουντουάρ» τῆς Νάνσυ Κάρολ, κλπ.

ΟΛΛΕΣ φορές, κυρίες και δεσποινίδες μας, ἐνὸς θαυμάζεστε στὶς διάφορες ταινίες τὴν καταπληκτικὴ καλλονὴ τὸν περισοτέρων καλλιτεχνιδῶν τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου — χωρίς νὰ λογαριάζετε τὰς ἡθοποιὸς δευτέρας σείρας και αὐτὲς ἀκόμα τις θοαυτάτες χοροῖτες — πολλὲς φορές λοιπὸν θὰ ξηλέφατε τοὺς ἀστέρες αὐτοὺς, και θὰ εἴπατε με τὸ ὅτι σας:

— Φυσικά! πὸς νὰ μὴν εἶνε ὡραίες ἡ γυναῖκες αὐτῆς, ἀφοῦ δὲν κάνουν ἄλλη δουλειά παρὰ νὰ περιποιούνται τὸ σῶμα και τὸ πρόσωπό τους... Έχουν τὰ μέσα νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ πὸ ἀκριβὰ ἱνστιτούτα καλλονῆς και ν' ἀγοράσουν δίλες τις κορμὲς και τις κολώνες πὸν τους χρειαζονται γιὰ νὰ διατηροῦν πάντοτε δροσερὴ τὴν ἐπιδερμίδα τους!

Δὲν ὑπάρχει καμιά ἀμφιβολία δὲν μιά ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου ἔχει μεγάλῃ χρηματικὰ κέρδη. Καί ἂν δὲν τῆς μένουν τόσες ὥρες διαθέσιμες, ὅσες νομίζει ὁ κόσμος — ὦ! ἂν ξέρατε πόσο κορυφαῖο εἶνε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀστέρος! — ὥστόσο μπορεῖ ν' ἀφιερώσῃ γιὰ τις φροντίδες τῆς ὡμορφίας της περισσότερο καιρό ἀπὸ πολλὲς ἄλλες γυναῖκες.

Δὲν πρέπει όμως νὰ φαντάζεστε ὅτι όλες ἡ καλλιτέχνιδες τοῦ Χόλλυγουντ ζοῖν περιτριγυρισμένες ἀπὸ κομμωτῆς, μακιουριστες, μασσέρ και ειδικὸς δερματολόγους... Σ' ἔξωρετικὲς μονάχα περιπτώσεις ὑποβάλλεται ἕνας ἀστέρ σὲ συστηματικὴ θεραπεία — δὲν π.χ. ἀντιληφθεῖ δὲ ἀδυνατίσει ἡ πάχυνε ὁ περιβολισμὸς και δὲ ἡ κατάστασις τοῦ σώματος της τὴν βλάπτει ὡς καλλιτέχνητα.

Όταν συμβεῖ κατὰ τέτοιο, ἡ καλλιτέχνης παραδίδει τὸ σῶμα της στὶς φροντίδες τῆς Σύλβιας. Γνωρίζετε τὴ Σύλβια; Εἶνε ἡ διασημότερη μασσέρ τοῦ κόσμου. Μπορεῖ νὰ σὰς κάνει μέσα σὲ τρεῖς ἐβδομάδες νὰ παχύνετε ἡ ν' ἀδυνατίσετε — ἀνὰ ὅχι. Ἡ Σύλβια συντέθεινε, περσοφ-

μίας κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ σὸν μικρὸ παιδί...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἀκολουθώντας τὴν κηδεῖα τῆς γυναίκας του, ὁ Όλιβιέ, σὲ μιά στιγμὴ, γύρισε πρὸς τὰ πίσω γιὰ νὰ ἰδῇ τὸν κόμμο πὸν πνιγότανε τὴν Άρτεμισία στὴν τελευταία κατοικία της. Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ τότε εἶδε... ἡ καλύτερα, πὸν φάνηκε πὸς εἶδε, στὴν πρώτη σειρά ἕνα αἰσθητὸ και ἄσπερητῃ κόμμο με μακρὴ ρεντιγκότα, με ψηλὸ καπέλο, με μαύρα γάντια, με δυὸ δυνος τεταγμένους και με δυὸ κάπταρα πλατειά μουστάκια πὸν τοῦ ἦσαν τόσο γνωστά! Γύρισε λοιπὸν τριχωρατῆμους τὸ κεφάλι του κι' ὡς τὸ νεκροταφεῖο, δὲν τόλμησε νὰ ξανακυττάξῃ π.ζω του, γιὰ νὰ ἰδῇ πὸς ἦταν... Ένοιουσε τόσο με τὸν δικαστὴ Μπονιφάτσιο ὁ κόμμος αὐτός! Θες γάταν ὁ ἴδιος; Ὁ ἴδιος ὁ Μπονιφάτσιο! Μὰ ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε; Τότε... τότε θὰ ἦταν ὁ θάνατος πὸν πῆρε τὴν Άρτεμισία. Κι' ὁ Όλιβιέ σταυροκατήρησε με τρώμο, ἄλλὰ και μ' ἀνακούφισι.

ΛΟΥΓΙ ΤΖΙ ΠΕΣΚΑΡΙ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

τερο και ἀπὸ τὸν σκηνοθέτη Τζωρτζ Φιτςμορς, στὴν ἀνάδειξι τῆς Κώνστας Μπένετ. Ἡ γοητευτικὴ αὐτὴ ἡθοποιὸς ἦταν τόσο ἀδύνατη, ὥστε προσένοῦσε τρώμο και σ' αὐτοὺς τοὺς Ἀμερικανούς, οἱ ὅποιοι προτιμοῦν συνήθως τις ἀδύνατες γυναῖκες...

Ο Φιτςμορς ἐμπιστεύθηκε λοιπὸν τὴν Κώνσταντ στὰ θαυματουργὰ χέρια τῆς Σύλβιας. Ὑστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἡ Μπένετ εἶχε παχύνει κατὰ δεκαπέντε κιλά. Ἡ ἄλλη θεα βέβαια εἶνε δὲ ἡ μασσέζ τὴν ἀνάγκη νὰ τρώῃ φαγητὰ πὸν δὲν τῆς ἄρεσαν, νὰ κοιμάται τὸ βράδυ ἀπὸ τις ἐννιὰ και νὰ μὴν κάνει ἑσπεραθῶν τὰ πὸ ἀκριβὰ ἱνστιτούτα καλλονῆς και ν' ἀγοράσουν δίλες τις κορμὲς και τις κολώνες πὸν τους χρειαζονται γιὰ νὰ διατηροῦν πάντοτε δροσερὴ τὴν ἐπιδερμίδα τους!

Ἡ ἴδια ἡ Σύλβια τὰ κατάρφεσε σὲ δυὸ μῆνες νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἀληθινὴ Κώνσταντ Κῶμινς σὲ λεπτὴ και εὐλύγιστη σιλουέττα, νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοὺς ἀνταισθητικὸς

γιὰ τὴν ὡμορφίαν τὸν μαλλιών, ἡ Ντόροθυ Τζόρνταν μεταχειρίζεται δυὸ δοῦρτσες. Ἡ μιά εἶνε ἡ κοινὴ δοῦρτσα με τις χοντρές τρίχες. Ἡ ἄλλη ἔχει λεπτὲς και μακρὲς κλωστές μεταξιοῦ. Μὲ τὴ δευτέρῃ αὐτὴ δοῦρτσα βοῦρτσίζει ἡ Ντόροθυ τὰ μαλλιά της, διναμώνοντας τις τρίχες τους και ζωρηθόντας τὸ χῶμα τους. Πρῶτὴ τώρα νὰ σημειωθῇ δὲ ἡ Τζόρνταν δὲν κατέφυγε ποτὲ μέχρι σήμερα σὲ κομμωτῇ. Ὅταν θέλει νὰ κατάρφῃ τὰ μαλλιά της, τὰ βρέχει με λίγη κινὴν και κατόπιν τὰ στριφογυρίζει με τὸ δάχτυλό της, σχηματίζοντας γοητευτικὲς μπουκλίσες.

Κατὰ ἀνάλογο κάνει και ἡ Σάρον Λάιν. Μὲ μόνη τὴ διαφορά δὲν γυρίζει τὰ μαλλιά της με μικρὰ ξύλα. Ἡ Μαίρη Κάρολ μεταχειρίζεται ἀκόμα τις φουρκέτες τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, ἀφοῦ προηγουμένως βρέξει τὰ μαλλιά της με λάδι και

Ἡ Ζαννέτ Μακντόναλντ ὁμολογεῖ χωρίς περιστροφῆς ὅτι ποτὲ της δὲν ἔκανε διατα. Τρώει δὲ τι τῆς ἄρεσει, ἀδιαφορώντας τί λένε οἱ γιατροὶ και οἱ ὡμοιολόγοι. Πιστεύει δὲ δὲ τὴ λάμπῃ τῆς ἐπιδερμίδος της τὴν ὁφείλει σὲ γεγονὸς ὅτι πίνει πολὺ γάλα και δὲν ἀπορρίπτει ὅσο μπορεῖ νὰ κάθεται σὲ κλειστὸ χῶρο. Καί τὴν χειμῶνα ἀκόμα, κοιμάται μ' ἀνοιχτὰ παράθυρα.

Ἡ Νάνσυ Κάρολ συμφωνεῖ και αὐτὴ με τὴ Ζαννέτ ὅτι τὰ φαγητὰ δὲν ἔχουν καμιά ἐπιδράσι στὸ δέρμα κι' ὅτι μόνον ἡ συνεχὲς φροντίδα και περιποίησις διατηροῦν τὴν προσκόδα τῆς ἐπιδερμίδος. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρχὴ ξαναρχντας, ἡ Νάνσυ ἔχει ἐγκαταστήσει στὴν φίλῃ της, στὸ Μπέδερλ Χιλς, ὁλόκληρη... φαρμακοποιεῖα! Τὸ μπουντουάρ της εἶνε πραγματικὴ ἱερότητα, στὴ ὁποία εἶνε ἀποκαμμένη λογισμῶν μπουκαλάκια με κορμὲς, ἀλοιφές, πῶστες, κολώνες και ἄλλα καλλυντικά. Ὅσο γιὰ τὴν ενισώτερη κορμὴ πὸν μεταχειρίζεται, κορμὴ μυστικὴ αὐτῆς τῆς Ζαννέτς τῆς ἀνταγῇ της.

Ἡ Ζὰν Χάρλοου πιστεύει ὅτι μόνον ἡ ἑσθὴ κάνει τὸ πρόσωπο νὰ εἶνε πάντοτε δροσερό και νεανικό. Συμφωνο με τὴ θεωρία αὐτῇ, φροντίζει νὰ βροχετα πάντοτε σὲ θερμὰ μέρα. Ὅταν κάνει χῶρο, δὲν βρῶνται ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι της. Καί, σιγὰ-σιγὰ, ἐνῶ ὁ ἥλιος ληλατεῖ ἔξω, ἡ Ζαννέτ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἡ ἑσθὴ πνιγμένη μὲ μιά μικρὴ ἡλεκτρικὴ σέκτα, ξεπλύνει τὸ πρόσωπο της! Τὸ σημάδι ἔχει ὅτι εἶνε λουραμένο σὸν ἰδρώτα! Ὅταν τὸ βρέξει ὑστερα με λίγη χλωρὴ κολώνια και τὸ σκουπίζει με μιά χονδράτη πετσέτα, τὰ ἀκτινοβολῇ ἀπὸ δροσῇ και ὡραία!...

Ἀπ' ὅλα ὅσα σὰς εἶπατε παραπάνω, θὰ βγάλατε βέβαια τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ὑπάρχει μιά καὶ μοναδικὴ συνταγὴ γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ δερματος. Κάθε γυναίκα πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ βρῇ τὴν μέθοδο ἐκείνη πὸν θὰ της εἶνε περισσότερο ἀποτελεσματικὴ, ἀδιαφοροῦ ἂν ἡ ἴδια αὐτὴ μέθοδος μπορεῖ νὰ εἶνε ἀσπότη ἡ καὶ βλαβερὴ ἀκόμη σὲ μιά ἄλλη γυναίκα...

Έκτος ἂν θέλουν ν' ἀκολουθήσουν τὴ μέθοδο τῆς Γκρέτας Γκάρμπο, ἡ ὁποία βαρύνεται τόσο πολὺ τις διατηρήσεις της δυνάμειον, ὥστε φροντίζει νὰ κοιμάται ἐνῶ ὁ φεφῆξ φτάνει τὰ μαλλιά της.

*** Ἐνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα προβλήματα πὸν ἀπασχολοῦν τις γυναῖκες δὲν εἶνε τὸ κόμμο και τις καλλιτέχνιδες τοῦ κινηματογράφου ἰδιαίτερα, εἶνε πὸς νὰ διατηροῦν δροσερὴ τὴν ἐπιδερμίδα τους. Στὸ πρό-

Ἡ Ζὰν Χάρλοου.

ΠΩΣ ΜΕ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΝ ΗΡΩΑ!

Ι Βαλκανικοί πόλεμοι με όλη την εφορία αξιωματικού του Ναυτικού. Με στείλανε σ' ένα νησί επί κεφαλής του αγήματος της Κατοχής. Σ' ένα απ' αυτά τα νησιά που ο Στόλος μας είχε καταλάβει, έγινε μία βραδεία και απροσχητο και τραγική. Μία

βάρκα με Τούρκους Λαζούς ζύγωνε μία σκοτεινή νυχτιά σε μία αποκομμένη ακτή, χωρίς κανένα να την αντίληψη, οι επίδοτες της διήγησης κρυφά στην ήρα και αφού έφαγαν τρεις ναύτες του αγγέλματος που κοιμόντουσαν, ξαναφυγαν έπειτα ανενόχλητοι. Έπειδή δεν ήμουν να μου σιγήσει και μέσα το νησί νησί μου, τις νυχτές λαλοκωμωδία και όταν μου έρχονταν ορεσί, πεταγομύνη από το κρεοματι, πήγαινα σε μια σκοτεινή και απομυκημένη ορεινή, έδωχα το πιστόλι μου και αρχίζα τις πιστολιές. Έπειτα οι ταχυμενοί σκοπού στα διάφορα επικείμενα σημεία του νησιού, αν αντιληφθούν τους κρυφούς και να κλησούν όλο το άγλημα στα όπλα, για να μην να με περικυκλώσει εκεί που έρισκωμύνα, στο σημείο που ακούστηκαν οι κρυφοί. Αυτό το γυναικείο το έκανα συχνά-πυκνά για να κρατώ πάντα τους ναύτες μου προσεκτικούς σε κάθε απεικταίο που μπορούσε να μας συμβεί. Έτσι όμως από λίγον καιρό στο νησί μας ήρθα και ένας είρηνόδικος, ένας καλωτάτος ανθρωπάκος. Ήταν νεώποικος κι' η ώρα για γυναίκα του θάλας και ένα νεογεννητο κωρο. Ήταν απ' αυτούς που ο λαός μας λέει «όλη της γυναικας του», γιατί φαίνεται η όμορφη συμβία του τον έκανε όπως ήθελε. Ήταν, βλέπετε, και πλουσία κληρονόμος από την Πάτρα. Την είχε αγαπήσει όταν υπηρέτησε εκεί γυναικίτσος του Ειρηνοεικίου και μάλιστα οι γονείς της δεν θέλανε να του τη δώσουν. Θα φιλοσοφούσαν η κορη τους να πάρη τουλάχιστον έναν εφετη. Μία βραδεία όμως αυτής την έκλεψε και τότε οι γονείς της αναγκάστηκαν να υποκύψουν και να του τη δώσουν μαζί με την προίκα της. Γι' αυτό τώρα αυτή ήταν η ασάντρα μέσα στο σπίτι και κατ'εφευ με τα μέσα της να τον αποσπάσουν από το στρατό που υπηρέτούσε και να τον στείλουν να υπηρετήσει την πατρίδα ειρηνική, σαν ειρηνόδικης που ήταν, στα νέα καταλήφθηκαν μέρη και να έρθη και αυτή στο νησί μου μαζί του.

Έτσι από λίγες μέρες που έφτασαν, άρχισε αυτή να λέει στους ναύτες του αγγέλματος πολλά εναντίον μου. Οι ναύτες, επειδή με αγαπούσαν, εργούντουσαν και μου τα προφταίναν, νομίζοντας πως θα μου προσφέρουν εκδούλευση. Που να ξέρουν πως εγώ δεν ήμουν μόνο αξιωματικός, μα πρό παντος θεατρικός συγγραφέας και πως πάντα διάφορα για όσα λέει η κριτική και η κουτομυριά εναντίον μου. Μα αυτός ο κακομοιρης οινείται πως ήταν άνωθεν της εναντίον μου κριτικής, και το δένει το κεφάλι της γυναίκας του. Τα είχε μάλιστα με τη γυναίκα μου, που δεν είχε πάει να τους κάνει επίσκεψη μόλις έφτασαν, γιατί έλεγε πως οι εγκαταστημένοι σ' έναν τόπο πρέπει πρώτοι να επισκέπτονται τους νεοφερμένους. Έτσι αυτό να συνηθίζαν στον τόπο τους. Πρόσθετε μάλιστα και τα εξής χαρακτηριστικά:

—Έπειτα και αυτό να υπήταν το σωστό, η γυναίκα μου είχε από μια από τις καλύτερες οικογένειες των Πατρών και αυτό έπρεπε να το ήξερε η κυρία ενός αξιωματικού και να κάνει το καθήκον της. Μα αν αυτή ήθελε να το άμελωση, έπρεπε να της το επιβάλει ο άντρας της. Μα τι περιμένεις από έναν άνθρωπο ανώτερο σαν κι' αυτόν που όλη την ημέρα γυρίζει μονάχος του και ά-

παγγέλει ποιήματα. Για να τον στείλουν με άγνια σε νησί ήταν αυτός ή να βγει τις Άποκες στο χώρο μαζί με τον Θεοδόσιου; Αν ήμουν άνθρωπος εύθικτος και που μεταχειρίζεται το αξίωμά του για να λύνη τις προσωπικές του διαφορές, μπορούσα να τον βάλω στο πρώτο βαπόρι μαζί με όλο το σκέρι του και απλώς να είδοποιήσω το Ναύαγο πως αναγκάστηκα να την απελάσω, καθώς είχα δικαίωμα από το Στρατιωτικό νόμο που ίσχυε σ' όλα τα καταλήφθηκαν νησιά. Μα όλα αυτά τα θεωρούσα κομική και δεν ήθελα βέβαια να παίξω όλο στρατιωτικό δικαίωμά το Δόν Κιγώτου! Τον άφωνα λοιπόν να λέη και διασκεδάει με τα εναντίον μου λόγια του, που μου επανέλαμναν οι άνδρες του αγγέλματος.

Μία βραδεία όμως απ' αυτές που έχω για γυναικείο δώδεκα τη πιστόλι μου και οι ναύτες της φρουράς γύρω μου, για να είδοποιήσουν και τους άλλους, άρχισαν να φωνάζουν στα έπλα και να άδειάζουν τα τουφέκια τους, τον είδα να πετάγεται από το σπίτι του με τη γυναίκα του δίπλα του τραμαλάνη, μισογυμνή και με το κωρο στα γόδια και να μου φωνάζει.

—Για το Θεό, τι συμβαίνει;
—Τίποτα, ήσυχα, γυναικείο κάνουμε και με συγγενείς μάλιστα που δεν σ' είδοποιήσα να να υπ' τρομάξη άδικα ή κυρία.

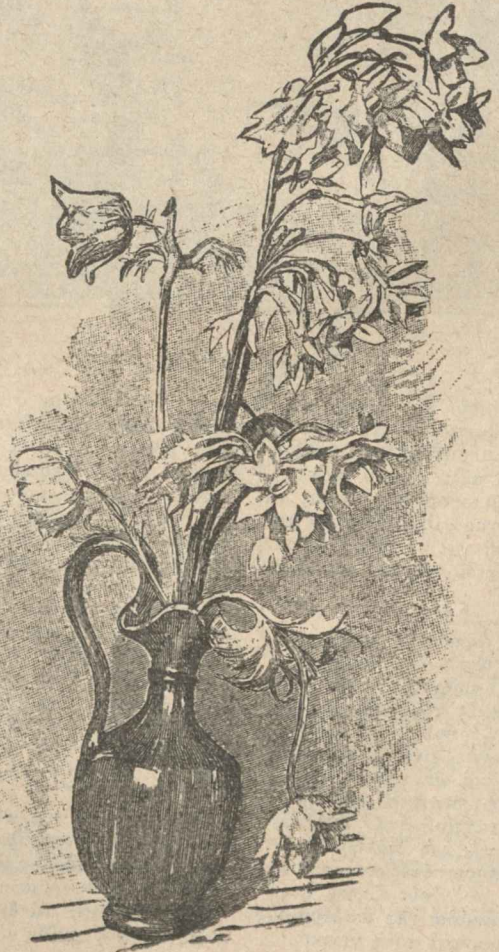
—Όχι, όχι, δεν είναι γυναικείο, οι Τούρκοι θά ήθελαν, θά έκαναν απόδραση. Όχι, δεν μου λές την αλήθεια για να με ήσυχα; Μα λυπήσου την γυναίκα μου και το παιδί μου και σώσε μας!

—Μα σου λέω δεν είναι τίποτα. Αποδείξεις πως δεν έλπετε και άλλον κανέναν από τους κατόικους στους δρόμους; Τό ξέρουν από άλλες φορές, γι' αυτό δεν ανησυγούν.

Με αυτός δεν ήθελε να το πιστέψω.
—Έτσι μου τό λές γιατί είναι και η γυναίκα μου υποστά!

Και με πράδης παραπέρα για να προσθε-

ση με σιγανή φωνή:
—Έλα, πέσ' μου σε μένα όλη τη, αλήθεια! Δεν ακούς; Τώρα η γυναίκα μου, πέ- μου, έ-

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

τσι να χαρής τα παιδιά σου, γι' να ξέρω τι θά κάνω!

—Παρε, γιοτιανέ μου, τη γυναίκα σου και το παιδί σου και πήγαινε μέσα στο σπίτι, να μη κρυφάς κιόλας και σου δίνω το λόγο της τιμής μου πως τίποτα δεν συμβαίνει.

Εδω και έπαθα να τον ήσυχα και να τον καταφέρω να πάρη την οικογένειά του και να γωθί μέσα στο σπίτι του.

Σε λίγον καιρό τελείωσε ο πόλεμος και γιορτάζουμε όχι σαν φίλοι, μα σαν εχθροί πάντα. Και έπειτα από το επεισόδιο της τρομάρας του, μ' έδωκε στο δρόμο και αντι να με γαρτρήσει μάλλον με άγριοκυντάς.

Και όμως, αυτός που δεν μπορούσε να με άπορσση, έπειτα από δυ-τρία χρόνια μαζί στείλα συγχαρητήρια τηλεγραφήματα στη γα-τή μου. Και έπειτα απ' αυτό δεν πήρε Πρωτογενικά, Λαμπρή ή η μάρα της ονομα-στικής μου γιορτής, γι' αυτό να μου στείλη συ-χαρητήρια τηλεγραφήματα. Δεν μπορούσα να ε-ξηγήσω την απόφαση αυτή μεταστροφή του. Να έρρισκεται στον ίδιο τόπο μ' έναν άνθρωπο, να υπ' σε γυναική, να λήη εναντίον σου, να σ' ανταμώσει και αντι να σε χειριρσθή, να σε άγριοκυντάξη και έφτανα τώρα που είσαι μα-κρού του να σε θυμάται με τηλεγραφήματα, το πράγμα κατανόησε έντελώς ανε-ξήγητο.

Μα τίποτα δεν μένει σκοτεινό σ' αυτόν τον κόσμο. Μή μέρη έφτασε κάποιος φίλος μου από την επαρχία που τώρα ήμουνόσες ο τρομακτικότερος από τα γυναικεία ειρηνόδι-κας και μέσα σ' άλλες του κουδέντες, μου λέει.

—Εκεί στον τόπο μου έχεις κι' έναν έν-θεωπο που σε θυμάται τον ειρηνόδικη.

—Με θυμάται; τώρα; Γι' αυτό όλο και με τηλεγραφεί;

—Α, σ' εκτιμάει πολύ.

—Δε συγχαφεί;

—Α μα! ως ήρωα!

—Όχι ήρωα: Εγώ ήρωας;

—Έλα τώρα, μη μου τό κρύβεις. Φαίνα-ται πως στους Βαλκανικούς πολέμους το ά-δειξες με κάποιο νησί που σε είχαν στείλει.

—Μα εκτός από καμιά δεκαπενταριά Τούρκους, που είδα την πρώτη μέρα που ά-ποδιβάστηκα με το άγλημα και που μου παρέ-δωσαν άμειους και άμειους τα όπλα τους, ένα γούρο κοντή που έμεινε, δεν είδα εσένα υπερίστα μου.

—Έλα τώρα, μη κάνεις τον μετρούφωνα, όπως άλλωστε όλα τα άληθινά παλληκάρια που δεν τους άρείει να χαιχούνται. Δεν έ-κχαν οι Τούρκοι μία βραδεία απόδραση;

—Ο ειρηνόδικος στα είπε αυτά;

—Ναι, και αν δεν ήσουν εσύ να σώσης την περίστασι με την παλληκαριά σου, θά εί-γαν σφάζει όλους τους κατόικους. Σε βοή-θησε βέβαια και αυτός, γιατί φαίνεται πως και αυτόνομο τό λέει η καρδιά του, μα εσύ ήσουν η ψυχή της αντίστασης. Που με τη γυναικία καρδιά σου, τους έστρωσες στο κυ-νήγι και τους έριξες στη θάλασσα!

Και έτσι άρχισαν όλα να ξεδιλώνονται με-σα μου. Ο ειρηνόδικος φαίνεται: βαρέως έ-φερε που δεν είχε και αυτός πολωρήσει, γιατί η γυναίκα του είχε κατορθώσει να τον απο-σπάση. Τις άνταρες λοιπόν βραδείες του χει-μώνα θά άρχισα να διηγείται στο επαρχιακό καφενείο στους άλλους παλληκάρους φαντα-στικούς άθλους του από τον πολέμο. Τό συ-μ-δαν της τουρκικής του πως έφερε πως τό είχε πλάσει με την φαντασία του, για να περάση για παλληκαρι και για ν' ανεόρση φυλά τον εαυτό του, όσπου και με άνδρα-να αναγκάστηκα και εμένα, τον άρνην, το ά-γνημτος, ακόμα φυλότερα, ως τα ούρνια! Έπειτα όμως ό,τι παλίνουν συνήθως όλοι οι φεύτες. Με τό να λέη και να ζαχαρέη επη-ξημένα και βελτιωμένα όλα τα ίδια και τα ίδια, στο τέλος τή πίστευε και ο ίδιος! Πί-στευε πως αυτός σέβηκε παλληκαρία και πως εγώ είμαι μυθικός ήρωας. Γι' αυτό και-

νεται άπάνω στον ένθουσιασμό του άρχισε να μου τηλεγραφεί.

Μία νύχτα, που έφην, τον άνταρτα στο παλιό Ζωοεστατόριο το άπαναλήτριον με μια παρεά από επαρχιώτες. Ήταν έδω με ά-δειες και άφρονε μαζί με γνωστούς του προ-χόντας της επαρχίας που άπρετοίους. Μόλις με είδα, σηκώνθηκε άμειος και μου έστρεψε το νήρι με θαυμασμό. Μου πρότεινε μάλιστα να καθήσω μαζί τους, μα γι' να τόν άπορ-γω, προσάριστκα πως έγω και έγω παρ-εά και πήγα άμειος και καθήσα κοντά σε κάτι φίλους μου που κάποιος καλός θεός τους έ-στειλε εκεί.

Σε λίγο άρχισαν να έρχονται και να έ-ναόγονται στη τραπέ-ζια μας άπορς από το τραπέ-ζι του ειρηνόδικη και τών επαρχιω-τών φαίνεται πως άρχισε να τους διηγείται τους ήρωά τους και πως ό άρελεις επαρχιώ-τες έπρεψαν να προσφέρουν όσο θαυμασμό σ' εμένα, το άσύνχητο παλληκάρι. Όταν έ-στρεψα προς αυτούς με τό ποτήρι έπλά για να τους ευχαρίστησω και να πω στην υγεία τους, αυτός σηκώνηκε με σέβασμό με τό ποτήρι έπλά και με κότταξαν με θαυμασμό. Μου φώναξαν άνωτά:

—Στην υγεία σας!

Και άπορς μάλιστα πως δεν φώναζαν και Ζήτω ο ήρωα! Πως έφερε τι τους έλεγε για μένα! Θά τους έγες γανώσει το κεφάλι. Πρίν φύγουν να πάνε να κοιμηθύνε, πέσαναν όλοι από άπορσά μου, μου έδωσαν, τό γέρι με συγγένησι και μου είπαν:

—Τιμή μας που άπόψε γνωρίσαμε έναν έν-θεωπο σαν και σέ!

Και έλας απ' αυτούς πρόσθεσε:

—Η Πατρίδα μας πρέπει να είναι περήφα-νη, όταν έχει τέτοιους ήρωας!

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ

ΑΝΟΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ

Έκεί πόρα κι' άνταρτα στα γυάλινα πηγάδια, στοχείο ξεφανερώθηκε, που τρώει τους άν- (τρεμμένους).

Τους έφαγε, τους έσωσε, κανένας δεν έχει μείνει, μα ο γυός της χήρας έμεινε όποινε άντρείο- (μένος).

Παίρνε κοντάρι και σπαθί και πάει να κυνη- (γής).

Περνάει τις ράχες, τα βουνά, περνάει τα κορ- (φοβόνα).

Κυνηγί δεν έόφνιχε, κυνηγί δεν είρθηκε, Μ' αυτό στο γέγρα του ήλιου, κοντά να θα- (σπλήνη).

Βρίσκει μία κόρη ροδινή, ξανθή και μαυρομά- (μένη).

με τό μαλλιά της έπέλεκα, στο δάκρυ φορτω- (μένη).

Στέκε και τη θαμιάνεται, στέκε και τη ρο- (τάει):

—«Κόρη μου, ποιος σ' έγέννησε, ποιά μάνα σ' (έχει κάμει);»

—«Κι' εμένα μάνα μ' έκαμε, μάνα σαν τη δι- (κή σου).»

—Τ' έχεις, κόρη, και θάλειςσα, τ' έχεις κι' ά- (ναστενάζεις);»

—«Βλέπεις έκείνη την ίσκι, την άστροσταυ- (μένη).

άσκι άνταρτα στην κορφή και καταγιά στη (μέση);»

Έκεί πήγα να πω νερό, να πω και να γιο- (υώσω).»

Μα στο πηγάδι μόλις τώρι μου δαχτυλίδι κι' όποιος βρεθεί να κατεβή να τδωρη να τό (δωρή).

αυτάν θα τον στεφανώσω, άντρα μου θα τον (πάρω).»

—«Εγώ να μω κι' εγώ να δω, κόρη μ' νε (σου τό φέρω).»

Ξενύθη ο νεός ξεδόστης και στο πηγάδι (μύηκε).

Χαλένει έδω, χαλένει έκεί, μα τίποτες δεν δρί- (σκε).

—«ΡΙξε μου, κόρη, τα μαλλιά να πάσω νάρω (άπάνω).

Έδω είν' τα ρείδια σταυρωτά με τις διχίες (μυελιμένες).

—«Μέλινα αν έμπερδούτηκες με τό κατή φει- (δάμα!).»

Μέλινα, νει μου, δεν θα βγής στον κόσμο τον (άπάνω).»

Η γερμανική ταινία «Κορίτσι με Στο- λές» εξακολουθεί να παίζεται στο θέατρο

Η ΑΝΤΑΡΧΙΚΗ ΜΕΣ

Η καλλιτέχνης Μαίρη Κάρ, η οποία έπα- ξε τόσο ρεαλιστικά στην τραγική ταινία «Ο- θερ ντι Κίλλο», πρόκειται να αλλάξη σπίτι: στο Χόλλυγουντ, γιατί... δεν μπορεί να πληρώση τό νοίκι της.

Ο Γεώργιος Ράφτ και η γνωστότητα βεν- τέτα Μαίρη Μπόιαν έπανιόνται τελευ- ταίως στο Χόλλυγουντ διακόως μαζί. Η σχέ- σεις τους φιλικώτερες και λίαν έγκάρδιες, σχετίζονται παντοπόρως.

Η Κόρλις Πάλας, η άλλοτε διάσημη καλλιτέχνης νοσηλεύεται σ' ένα σανατόριο του Άγίου Φραγκίσκου, πάσχουσα από ξέν άλκοολισμό.

Ο γνωστότατος βασιλεύς των κέου μπόις Τζο Μίξ, έχει εξακόσια ζευγάρια παπούτσι- α και άπορτες!...

Οι ήθοποιοι Όλιβες Χάρντο και Σταν Λο- ρελ, ελάνεικταν που ήμερών μέσα σ' ένα μπασ του Χόλλυ- γουντ. Πάνω στην κυρά, ο Όλιβες έπρε στον Σταν: «Δεν είμα; κανένας ήλλιος». Άκου- σες;». Και ο Σταν άπαθέτα- το: του άπάντησε: «Όχι, δά. Μην ξεχνάς ότι είσαι παντο- μένος!».

Η χαριτωμένη Γαλλίς ήθο- ποίος Λιλή Νταμνιέ, κρατεί- ται από την άστυνομία της Κούδας, γιατί, καθώς λέγε, έ- μέθως σ' ένα νάστινγκ μαζί με τον άρραβωνιαστικό της, έ- πσσαν όλα τα γυαλιά του καταστήματος και γυπτήσαν μετ χροστρία του ντάστινγκ.

Η Κλάρα Μπόου, έπίστρε- φει από την Εδωάπη, με τόν σύζυγό της Ρέξ Μπέλλ και έτοιμάζεται να γιορτή μετ ταινία.

Η Πόλλυ Μόραν άγόρσσε μετ έσοική, βί- λα και μετ δυό ήμέρες την μεταώλησε... γιατί δεν της άρεσαν η πρόσφει!

Έπειδή τό «Ράδιο Στούντον» άντικα- τισσε τόν άναγέστο της Μάλεν Νήτορ, γι' αυτό να της ζητήση την άδειά, η φράζ ή όποιος στραβήκε κι' έφυγε, άφηνοντας τους μάμαρο!

Η γόησσα Γκρέτα Ικαμπο έπίστρεφε σε λίγον, χιρ στο Χόλλυγουντ. Όσοι είχαν την εύτυγία να την δούν, λένε ότι έχει πά- γνυι υπερβολικά.

Μόλις τελείωσε τη νέα της ταινία «Μυ- στικάν» η ξανθή Μαίρη Πίφορδ έφυγε για την Ιταλία.

Ο γυός του Άδόλφου Μανζό παραπε- σθη σε δίχη, γι' τό φόνο μιας νέας. Άθώω- θκε όμως γιατί άπαδείθη ότι ο φόνος έγέ- νετο εξ άμελειας.

Η γερμανική ταινία «Κορίτσι με Στο- λές» εξακολουθεί να παίζεται στο θέατρο

«Κάπου του Μπρόντγουάη με εξαίρετική έ- πιτυχία.

Ο Τζέιμο Ντυράντ έχει τη μεγαλύτερη άντη στο Χόλλυγουντ.

«Ντίον» είνε τό όνομα που έδωσε η Βερ- δάσα Στάγγουις στη διετές παιδάκι που υιο- θέτησε τελευταία.

Τό άληθινό όνομα της Τζέαν Κούρφορντ, είνε Σούζη Λέ Σιέρ, και το Ραμόν Νοβόρο, Ραμόν Σαμάνιέγκος.

Τότερα από τών έτών συζυγική βία, η Τζανέτ Γκαίρνος έγώρσσε τό σύζυγό της Λόντελλ Πέκ, και έφυγε για τη Χβάι.

Ο Τζέιμο Βαϊσνρόντ, ο πρωταθλητής του κολυμβήματος, πρόκειται να γυρής μετ νέα ταινία, με τόν τίτλο: «Ο Τζαζ και η Σόντορφος του».

Η νέα ταινία «Ο Βασι- λέως των Σπίτων» παρμένη από τη ζωή του Ίβαν Κού- γερ, του Σουηδού χροίσου που άποκτόνησε, έσημείωσε εξαίρετική έπιτυχία.

Ένα νέο άστρι ήλθε στο Χόλλυγουντ, ν' άντικαταστή- σι την περίφημη Κινέζα ή όποιος Άννα Μαϊν Βόγκ. Ήνε η Τζούι Μόου, μόλις δεκαεφτά έτών και πολύ χα- ριτωμένη.

Η Μόνι Μάρις, φράζ η όποιας από την Νότιο Ά- μερική, έχει απλώς τελευταία μετ ματς νάπορτικες Άσρες των Ηνωμένων Πολι- τεύων. Άγεται ότι η Μόνι άσπλε παραδό- μως στο άμερικανικό έδαφος, μετ το Τζόν Πάρερ, άσπρελός συγγραφέας.

Ο Μπόρις Καρόλσκι, ο δεύτερος Δόν Τσα- κέι, όπως τόν ονομάζουν, πρωταγωνιστής έ- πιτυχιστάς στην ταινία «Η Μόρμα» που ζωντανέψεν.

Η Έντβίν Μπόου, η γνωστότατη πρωτα- γωνίστρια του «Τρέιντες Χόρν» ύποφέρει, έ- κεία από τα έναναιματα που της έπροξέωπε ο άμερικανικός ήλιος, όταν έγυρσε την περ- σώνω ταινία.

Ο καλλιτέχνης Μπάκλεϊ, κατόπιν πολ- λής μελέτης, άνεκρότης τελευταία έτι και- μετ σταρ δεν είνε... τέλεια γυναίκα. Η γυ- ναίκα που θα ήταν τέλεια, έπρεπε να έγη τό αστήσιο της Γαίλια Γκρόμπο, τό πόδια της Μάλεν Νήτορ, τό χαμόγελο της Φέβ Ρίτ, τό ύφος της Κόντανα Μπένετ και τη φωνή της Τζαννέτ Μανντένβαλντ.

Ο καλλιτέχνης Μπάκλεϊ, κατόπιν πολ- λής μελέτης, άνεκρότης τελευταία έτι και- μετ σταρ δεν είνε... τέλεια γυναίκα. Η γυ- ναίκα που θα ήταν τέλεια, έπρεπε να έγη τό αστήσιο της Γαίλια Γκρόμπο, τό πόδια της Μάλεν Νήτορ, τό χαμόγελο της Φέβ Ρίτ, τό ύφος της Κόντανα Μπένετ και τη φωνή της Τζαννέτ Μανντένβαλντ.

Ο καλλιτέχνης Μπάκλεϊ, κατόπιν πολ- λής μελέτης, άνεκρότης τελευταία έτι και- μετ σταρ δεν είνε... τέλεια γυναίκα. Η γυ- ναίκα που θα ήταν τέλεια, έπρεπε να έγη τό αστήσιο της Γαίλια Γκρόμπο, τό πόδια της Μάλεν Νήτορ, τό χαμόγελο της Φέβ Ρίτ, τό ύφος της Κόντανα Μπένετ και τη φωνή της Τζαννέτ Μανντένβαλντ.

Ο καλλιτέχνης Μπάκλεϊ, κατόπιν πολ- λής μελέτης, άνεκρότης τελευταία έτι και- μετ σταρ δεν είνε... τέλεια γυναίκα. Η γυ- ναίκα που θα ήταν τέλεια, έπρεπε να έγη τό αστήσιο της Γαίλια Γκρόμπο, τό πόδια της Μάλεν Νήτορ, τό χαμόγελο της Φέβ Ρίτ, τό ύφος της Κόντανα Μπένετ και τη φωνή της Τζαννέτ Μανντένβαλντ.

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ.—Μάριος.
ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΛΟΒΕΡΑΟΥ

Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΜΑΣ

μέτρων, ακολουθούσαν—ήμ' πάντα—έναν εὐχνο. Τώρα ἡ συμπληρωμένη φυσιογνωμία τοῦ δημοφιλῆς ναυάρχου μας ἔχει χαθεῖ ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους δρόμους. Ὁ νικητὴς καὶ δημιουργὸς μιᾶς δολιχῆς ἐποποιίας ἀναπαύεται, ὅστερα ἀπὸ γόνιμη προσπάθεια ἐτῶν, στὴ νησί του, τὴν Ὑδρα. Ἐκεῖ, καθὼς μπαίνει τὸ θαλάσσιον τοῦ μικροῦ λιμανιού, εἰς χτισμένο ἐπάνω σ' ἕνα βήμα, σὲ θέσι πού νά βλέπῃ ὅλη τὴ γύρω γαλιᾶ ἐκείνη, τὸ ἀρχοντικὸν τῶν προγόνων του. Ἀντίκρου εἶναι στυμένα τὰ κανόνια πού ἄλλοτε ἐθαυματούργησαν στίς ἐπιδρομὰς τῶν κορυφῶν.

Τὸ δόγμα τοῦ Παύλου Κουντουριώτη θὰ παραμείνῃ ἀσφαλῶς στὴν πρώτη σειρά τῆς νεωτέρας ἱστορίας μας. Μαζὺ του θὰ μένῃ καὶ ὁ θύλος τῆς μεγαλειότητος νίκης τοῦ ναυτικοῦ μας. Γι' αὐτὸ ὁ κόσμος, καὶ δταν ὁ νικητὴς τῶν Δαρδανελλίων εἶχε τὸ πρῶτον ἀξίωμα τῆς χώρας, ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν λέγῃ: «Ὁ Ναυάρχος μας!». Μάλιστα! Ὁ ναυάρχος μας εἶναι στὴν καρδίᾳ τοῦ κάθε Ῥωμανοῦ, ἀνεξαρτήτως πολιτικῶν προσημάτων. Ἡ ἀκεραιότης του, ἡ εὐλογημένη του, ὁ πόθος του γιὰ τὴν πατρίδα συναγοῦν καὶ ἐνθουσιάζουν. Ὁ λαὸς τὸν ἀκολουθεῖ πάντα με ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, ὅπως, ἐδῶ καὶ εἰκοσι χρόνια, οἱ ναῦτες τὸν τὸν ἐξητοκραύαζαν, ἐνῶ γύρω του ἐπεφταν βροχὴ ἢ ἐλθόντες δόλιδες.

Ἦταν στὴν πὺρ κρίσιμη στιγμή τῆς θαλάσσης ναυμαχίας. Ἡ τουρκικὴ ἀρμάδα εἶχε βαρεῖς ἀνέλικτες. Τότε ἀκούστηκαν στὸν «Ἀβέρωφ» μιὰ δυνατὴ βοή καὶ ἀμέσως παρουσιάστηκε στὸν ναυαρχὸ ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Καραγιώσης.

—Κύριε ναύαρχε, εἰπε, τὰ πληρώματα κάτω φωνάζουν!

—Φωνάζουν; Τί φωνάζουν; ρώτησε ὁ ναύαρχος μ' ἀνησυχία.

—Ζητωκραυγάζουν, κύριε ναύαρχε!

Πραγματικὰ τὸ πλήρωμα ἐπανηγόρει. Ὁ ἐχθρικός στόλος εἶχε τσιμιστεῖ καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ «Ἀβέρωφ», ἐνθουσιασμένο, ζητοῦσε ἐκδίκαση. Τί στιγμή ἐκείνην σὴ μάτια τοῦ ναυάρχου πέρασε μιὰ ἀστροπή.

—Ζητωκραυγάζουν τὰ παιδιά μου; εἶπε. Ἐμπρός, ὀλοαρχὸς καταπάνω τους νὰ τοὺς βουλιάξωμε. Ἰσὰ νὰ μοῖσμε στὴν Πόλη!

Καὶ ὁ «Ἀβέρωφ», μὲ τιμονιέρη τὸν ἴδιον τὸν ναυαρχο, ἐκινήθη μόνος του τὰ τουρκικὰ πλοία καὶ ἐφτασε μπροστὸν σὲ φρουρία τῆς ἑπάρχειας, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε ἀπὸ τίς δόλιδες πού τοῦ ἐπέπλεον.

Τὶς δάφνες τῆς νίκης ὁ ναυάρχος μας δὲν θέλησε νὰ τίς κρατήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ὁ τὰν ὅστερα ἀπὸ τὴ δεύτερη ναυμαχία ὁ «Ἀβέρωφ» ἐπέστρεψε στὸ Μοῦδρο, τὸν ἐπισκέφθη ὁ Μητροπολίτης τῆς Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος καὶ ἐξέφρασε τὸν ἐνθουσιασμό του στὸν ναυαρχο.

—Γεῖά σου, παλληκαρά! τὸν προσεφώνησε. Ὁ ναυάρχος, ἀπλὸς στὴν ἐμφάνισι, ἐχαμυγέλασε καὶ ἀποκρίθηκε:

—Δὲν εἰμαι ἐγὼ παλληκαρᾶς. Εἶναι αὐτοὶ ἐκεῖ!

Κι' εἶδε τοὺς σκορπισμένους στὸ θαλάσσιον ναῦτες.

Ὁ κ. Κουντουριώτης γεννήθηκε στὴν Ὑδρα καὶ ἀνετράφηκε στὴν Πόλη. Ἐστράδευσε στὴ Σχολὴ τῶν Δοκίμων πού στεγαζόταν σ' ἕνα καρδὶ. Μικρὸς ἦταν ζωηρότατος. Τὸ πρῶτον

ἀξίωμα: ὑπασιπότης τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν Ῥαφῶν. Σὲ ἡλικία 35 χρόνων, ἔγινε ὁ πρῶτος τοῦ γένους, ἀπὸ τῶν ὁποῖων ἀπέκτησε τρία παιδιά: τὴν κ. Λούση Στεφάνου, τὴν κ. Δέσποινα Λαμπρινοῦ καὶ τὸν κ. Θεόδωρο Κουντουριώτη. Τὸ 1920 ἐνυμφεύθηκε γιὰ δευτέρη φορὰ τὴν Ἑλένη Κούρα.

Πρὶν νὰ κτῖσῃ τὸ οἶκόν του σπῆν ὁ δὲν Ἡρώδης τοῦ Ἀττικοῦ, ὁ ναυάρχος μας ἔμενε στὴν δόκον Νικομήτου ἀριθ. 1. Στὸ Κυβερνείο ἐλήγαυε ἐνῶσις καὶ καθότανε σ' ἕνα μικρὸ σαλονάκι, πλὴν σὲ ὑπασιπότη, μελετῶντας ἱστορικὰ βιβλία. Τὸ διαμέρισμα αὐτὸ ἦταν τὸ μόνον πού χρησιμοποιοῦσε ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας. Τὸ ἀπόγευμα ζῆε ἐν σπῆνι του καὶ διάβαζε βιβλία σχετικά μὲ τὸν Ἀγῶνα τοῦ 21.

Κούρα σὲ φαγητὸ καὶ σήμερα ἀκόμη δὲν κάνει καμμία. Ὑγιεινέστατος διαίτη εἶναι, τρώγει μὲ τὴν ἴδια ὀρεξί ὅλα τὰ φαγητά. Προτιμᾷ τὰ χόρτα καὶ τὰ φρούτα.

Ὁ ναυάρχος μας ἀγαπᾷ ἰδιαίτερως τὸν ἀθλητισμό, καὶ πολλὰς φορὰς παρακολούθησε ἀγῶνες φουτ-μπὸλ καὶ καπιλασίας.

Στὸ νησί του, ὁ νικητὴς τῶν Δαρδανελλίων περνᾷ τίς μέρες του σὲ ἡσυχία καὶ ἀπλᾶ. Στὸ σπῆνι του δεχεται κάθε Ὑδραίον, πλούσιον καὶ φτωχόν, μὲ τὴν ἴδια πάντα καλωσύνη. Μὰ καὶ οἱ

Κούρα σὲ φαγητὸ καὶ σήμερα ἀκόμη δὲν κάνει καμμία. Ὑγιεινέστατος διαίτη εἶναι, τρώγει μὲ τὴν ἴδια ὀρεξί ὅλα τὰ φαγητά. Προτιμᾷ τὰ χόρτα καὶ τὰ φρούτα.

Ὁ ναυάρχος μας ἀγαπᾷ ἰδιαίτερως τὸν ἀθλητισμό, καὶ πολλὰς φορὰς παρακολούθησε ἀγῶνες φουτ-μπὸλ καὶ καπιλασίας.

Στὸ νησί του, ὁ νικητὴς τῶν Δαρδανελλίων περνᾷ τίς μέρες του σὲ ἡσυχία καὶ ἀπλᾶ. Στὸ σπῆνι του δεχεται κάθε Ὑδραίον, πλούσιον καὶ φτωχόν, μὲ τὴν ἴδια πάντα καλωσύνη. Μὰ καὶ οἱ

Κούρα σὲ φαγητὸ καὶ σήμερα ἀκόμη δὲν κάνει καμμία. Ὑγιεινέστατος διαίτη εἶναι, τρώγει μὲ τὴν ἴδια ὀρεξί ὅλα τὰ φαγητά. Προτιμᾷ τὰ χόρτα καὶ τὰ φρούτα.

Ὁ ναυάρχος μας ἀγαπᾷ ἰδιαίτερως τὸν ἀθλητισμό, καὶ πολλὰς φορὰς παρακολούθησε ἀγῶνες φουτ-μπὸλ καὶ καπιλασίας.

Στὸ νησί του, ὁ νικητὴς τῶν Δαρδανελλίων περνᾷ τίς μέρες του σὲ ἡσυχία καὶ ἀπλᾶ. Στὸ σπῆνι του δεχεται κάθε Ὑδραίον, πλούσιον καὶ φτωχόν, μὲ τὴν ἴδια πάντα καλωσύνη. Μὰ καὶ οἱ

Κούρα σὲ φαγητὸ καὶ σήμερα ἀκόμη δὲν κάνει καμμία. Ὑγιεινέστατος διαίτη εἶναι, τρώγει μὲ τὴν ἴδια ὀρεξί ὅλα τὰ φαγητά. Προτιμᾷ τὰ χόρτα καὶ τὰ φρούτα.

Ὁ ναυάρχος μας ἀγαπᾷ ἰδιαίτερως τὸν ἀθλητισμό, καὶ πολλὰς φορὰς παρακολούθησε ἀγῶνες φουτ-μπὸλ καὶ καπιλασίας.

Στὸ νησί του, ὁ νικητὴς τῶν Δαρδανελλίων περνᾷ τίς μέρες του σὲ ἡσυχία καὶ ἀπλᾶ. Στὸ σπῆνι του δεχεται κάθε Ὑδραίον, πλούσιον καὶ φτωχόν, μὲ τὴν ἴδια πάντα καλωσύνη. Μὰ καὶ οἱ

Κούρα σὲ φαγητὸ καὶ σήμερα ἀκόμη δὲν κάνει καμμία. Ὑγιεινέστατος διαίτη εἶναι, τρώγει μὲ τὴν ἴδια ὀρεξί ὅλα τὰ φαγητά. Προτιμᾷ τὰ χόρτα καὶ τὰ φρούτα.

Ὁ ναυάρχος μας ἀγαπᾷ ἰδιαίτερως τὸν ἀθλητισμό, καὶ πολλὰς φορὰς παρακολούθησε ἀγῶνες φουτ-μπὸλ καὶ καπιλασίας.

Στὸ νησί του, ὁ νικητὴς τῶν Δαρδανελλίων περνᾷ τίς μέρες του σὲ ἡσυχία καὶ ἀπλᾶ. Στὸ σπῆνι του δεχεται κάθε Ὑδραίον, πλούσιον καὶ φτωχόν, μὲ τὴν ἴδια πάντα καλωσύνη. Μὰ καὶ οἱ

Κούρα σὲ φαγητὸ καὶ σήμερα ἀκόμη δὲν κάνει καμμία. Ὑγιεινέστατος διαίτη εἶναι, τρώγει μὲ τὴν ἴδια ὀρεξί ὅλα τὰ φαγητά. Προτιμᾷ τὰ χόρτα καὶ τὰ φρούτα.

Ὁ ναυάρχος μας ἀγαπᾷ ἰδιαίτερως τὸν ἀθλητισμό, καὶ πολλὰς φορὰς παρακολούθησε ἀγῶνες φουτ-μπὸλ καὶ καπιλασίας.

Στὸ νησί του, ὁ νικητὴς τῶν Δαρδανελλίων περνᾷ τίς μέρες του σὲ ἡσυχία καὶ ἀπλᾶ. Στὸ σπῆνι του δεχεται κάθε Ὑδραίον, πλούσιον καὶ φτωχόν, μὲ τὴν ἴδια πάντα καλωσύνη. Μὰ καὶ οἱ

Κούρα σὲ φαγητὸ καὶ σήμερα ἀκόμη δὲν κάνει καμμία. Ὑγιεινέστατος διαίτη εἶναι, τρώγει μὲ τὴν ἴδια ὀρεξί ὅλα τὰ φαγητά. Προτιμᾷ τὰ χόρτα καὶ τὰ φρούτα.

Ὁ ναυάρχος μας ἀγαπᾷ ἰδιαίτερως τὸν ἀθλητισμό, καὶ πολλὰς φορὰς παρακολούθησε ἀγῶνες φουτ-μπὸλ καὶ καπιλασίας.

Στὸ νησί του, ὁ νικητὴς τῶν Δαρδανελλίων περνᾷ τίς μέρες του σὲ ἡσυχία καὶ ἀπλᾶ. Στὸ σπῆνι του δεχεται κάθε Ὑδραίον, πλούσιον καὶ φτωχόν, μὲ τὴν ἴδια πάντα καλωσύνη. Μὰ καὶ οἱ

Κούρα σὲ φαγητὸ καὶ σήμερα ἀκόμη δὲν κάνει καμμία. Ὑγιεινέστατος διαίτη εἶναι, τρώγει μὲ τὴν ἴδια ὀρεξί ὅλα τὰ φαγητά. Προτιμᾷ τὰ χόρτα καὶ τὰ φρούτα.

Ὁ ναυάρχος μας ἀγαπᾷ ἰδιαίτερως τὸν ἀθλητισμό, καὶ πολλὰς φορὰς παρακολούθησε ἀγῶνες φουτ-μπὸλ καὶ καπιλασίας.

Στὸ νησί του, ὁ νικητὴς τῶν Δαρδανελλίων περνᾷ τίς μέρες του σὲ ἡσυχία καὶ ἀπλᾶ. Στὸ σπῆνι του δεχεται κάθε Ὑδραίον, πλούσιον καὶ φτωχόν, μὲ τὴν ἴδια πάντα καλωσύνη. Μὰ καὶ οἱ

Κούρα σὲ φαγητὸ καὶ σήμερα ἀκόμη δὲν κάνει καμμία. Ὑγιεινέστατος διαίτη εἶναι, τρώγει μὲ τὴν ἴδια ὀρεξί ὅλα τὰ φαγητά. Προτιμᾷ τὰ χόρτα καὶ τὰ φρούτα.

Ὁ ναυάρχος μας ἀγαπᾷ ἰδιαίτερως τὸν ἀθλητισμό, καὶ πολλὰς φορὰς παρακολούθησε ἀγῶνες φουτ-μπὸλ καὶ καπιλασίας.

Στὸ νησί του, ὁ νικητὴς τῶν Δαρδανελλίων περνᾷ τίς μέρες του σὲ ἡσυχία καὶ ἀπλᾶ. Στὸ σπῆνι του δεχεται κάθε Ὑδραίον, πλούσιον καὶ φτωχόν, μὲ τὴν ἴδια πάντα καλωσύνη. Μὰ καὶ οἱ

Κούρα σὲ φαγητὸ καὶ σήμερα ἀκόμη δὲν κάνει καμμία. Ὑγιεινέστατος διαίτη εἶναι, τρώγει μὲ τὴν ἴδια ὀρεξί ὅλα τὰ φαγητά. Προτιμᾷ τὰ χόρτα καὶ τὰ φρούτα.

Νὰ καὶ ἕνας διάλογος πού ἔμεινε ἱστορικός. Τὸ βράδυ πού ὁ «Ἀβέρωφ» ἐπέστρεψε νικητὴς στὸ Μοῦδρο, ἐβγήκε σὲ προπύλας τοῦ τοῦ ὀσμυλικοῦ «Ἀργῶ» μὲ καπετάνιο ἑναν ἀγαπημένο τύπο στὸ ναυτικὸ μας, τὸν καπετάνιο-Γιῶργη Μύληση.

—Σὺ εἶσαι, βρε Μύληση; τοῦ φώναξε ἀπὸ τὴ γέφυρα ὁ ναυάρχος.

—Ἐγὼ εἰμαι, κύριε ναύαρχε!

—Ἐ! Ἀκούσε;

—Ἀκούσα, κύριε ναύαρχε.

—Πάει, ἔφηνε ἡ ἀρμάδα, βρε Μύληση!

Καὶ ὁ καπετάνιο-Γιῶργης, πού δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὸν ἐνθουσιασμό του, ἐφώνησε:

—ὦ! Τοὺς κερατάαααδες! Φωτιάαααα τοὺς κερατάαααδες!

Ἐνῶ ὁ «Ἀβέρωφ» ἐπλέει διτοαρχὸς ἐναντίον τοῦ ἐχθρικοῦ στόλου, ὁ κυβερνήτης του κ. Λούση εἶπε κάποιον στιγμὴ στὸ ναύαρχο:

—Σὰν νὰ πείνασα, κύριε ναύαρχε! Ἄν εἶχα τώρα κανένα ἀγῶν...

Προσὺς ὅμως τελειώσῃ τὰ λόγια του, μιὰ τουρκικὴ δόβρα ἐπύρηνε τὴν καπνοδόχον τοῦ θαυρητοῦ.

—Νὰ τὸ αὐτό! φώναξε ὁ ναύαρχος γελῶντας.

Ἀδιστορὸς τηρητὴς τῆς ἐθιμοτυπίας, ὁ ναύαρχος μας δὲν συγχωρεῖ ποτὲ τοὺς παραβάτας τῆς. Ὅταν ἦλθε πού ἔτῃν στὴν Ἀθήνα ὁ δάσχυς βολινίστας Χούμπερμαν, ὁ διευθυντὸς τοῦ Ὁδείου τῶν ἐπιληροφῶνσε ὅτι ἡ Κυβέρνησις τοῦ ἀπένευσε τὸν Ταξίαρχον τοῦ Σωτήριος.

Ἐπειτα ἔγινε πρότασις στὸν ἀρμόδιον ὑπουργόν, ὁ ὁποῖος καὶ ὑπέγραψε τὸ σχετικὸν διάταγμα. Δὲν ὑπελείπετο παρὰ ἡ ὑπογραφή τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας. Ἐκείνος ὅμως, δταν τοῦ παρουσιάσαν τὸ διάταγμα, ἔγινε ἔξω φρενῶν.

—Δὲν τὸ ὑπογράφω! εἶπε. Πρὶν τὸ συντάξετε, ἔπρεπε νὰ μὲ ρωτήσετε!

Ἐτοὶ ὁ Χούμπερμαν δὲν ἔφηρε τὸ παράδειγμα. Ὁ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΥΣΟΥΡΓΩΝ
Ο ΜΠΕΤΟΒΕΝ ΚΑΙ Η ΤΥΦΛΗ

Καθὼς περπατοῦσε ἕνα δειλινὸν ὁ Μπετόβεν μόνος σὲ τὰ περὶχωρα τῆς Βόννης, στήθηκε μπροστὸν σὲ μιὰ ἀγκυρία γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴ γλυκυτάτη μελωδία μιᾶς συνθέσεώς του, τὴν ὁποία ἔπαιζε τὴ στιγμὴ ἐκείνην σὲ πᾶν κώπου, μέσῃ σὲ σπῆνι ἐκεῖνο. Ὁ Μπετόβεν, τραβηγμένος ἀπὸ μιὰ δυνάμιν ἀκατανίκητη, προχώρησε μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτοῦ. Ἀνέβηκε ἔπειτα τὴ σκάλα του, ἐπὶ τῇ σκάλῃ μιὰ μισάνοιχτη πορτὶ καὶ βρέθηκε μέσῃ σ' ἕνα σαλόνι.

—Ἐοῦ εἶσαι, πατέρα; τὸν ρώτησε τότε διχως νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι τῆς μιᾶς νέας κόρης, ἡ ὁποία ἔπαιζε σὲ πᾶν.

Ὁ Μπετόβεν, συγκινημένος καθὼς ἦταν, δὲν εἶπε τίποτε. Ὅταν σὲ λίγο ἡ νέα τελείωσε τὸ μουσικὸ κομμάτι, γύρισε καὶ ξαναρώτησε:

—Ποῦ πήγες λοιπόν, πατέρα;...

Ὁ Μπετόβεν ἀντίκρισε τότε ἕνα συγκινητικώτατον θέαμα. Ἡ νέα ἐκείνη κόρη, δεκάξην μὲν χρόνων, ἦταν τυφλή.

Ὁ μουσουργὸς δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα ἐπιφάνημα πόνου.

—Δὲν εἶσαι ἐσύ, πατέρα; ρώτησε ἡ νέα.

—Ὀχι, κόρη μου, ἀλλὰ μὴ σ' ἀνησυχεῖ αὐτό. Εἰμαι ἕνας φίλος καὶ ἐρχομαι νὰ σε συγχάρω γιὰ τὸ ὄραιο παῖξιμόν σου ἔργον μου.

—Τοῦ ἔργου σου; ἔλθε λοιπόν ὁ Μπετόβεν... φώναξε ἡ ὄραία νέα καὶ τὰ δάκρυα κύλησαν ἀπ' τὰ μάτια της... Ἀ! πόσο εἰμαι δυστυχὴς πού δὲν μπορῶ νὰ σὲ ἰδῶ!...

—Καθμένο μου παιδί, εἶπε ὁ Μπετόβεν δακρυομένο. Δὲν μπορεῖς βέβαια νὰ μὲ ἰδῇς, μπορεῖς ὅμως νὰ μ' ἀκούσεις.

Καὶ προχωρῶντας, κάθισε μπροστὸν σὲ πᾶν καὶ ἀκούσθηκε τὰ μαγικὰ του δάκρυα σὲ πᾶν. Ὁ πόνος τοῦ ἀνάλυθηκε τότε σὲ ἡχοὺς ὑπερκόσμου.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Μπετόβεν συνθέσκει τὴν ἐλεγείαν του, πού ἔγινε περίφημη μὲ τὸν τίτλον «Στὸ Σελιγράφον».

Ἐνῶ ὁ «Ἀβέρωφ» ἐπλέει διτοαρχὸς ἐναντίον τοῦ ἐχθρικοῦ στόλου, ὁ κυβερνήτης του κ. Λούση εἶπε κάποιον στιγμὴ στὸ ναύαρχο:

—Σὰν νὰ πείνασα, κύριε ναύαρχε! Ἄν εἶχα τώρα κανένα ἀγῶν...

Προσὺς ὅμως τελειώσῃ τὰ λόγια του, μιὰ τουρκικὴ δόβρα ἐπύρηνε τὴν καπνοδόχον τοῦ θαυρητοῦ.

—Νὰ τὸ αὐτό! φώναξε ὁ ναύαρχος γελῶντας.

Ὁ Γουώλλας Μάβρου.

καὶν περιόδεῖ σ' ἐκείνη τὴν Ἀμερική.

Ἐνα γαλλικὸν διήγημα λέει: «Ξαναγυρίζει πάντα κανεὶς σὲς παλιὰς τοὺς ἀγάπες. Τὸ ἱπποδρόμιον λοιπὸν φαίνεται πῶς εἶναι ἡ παλιὰ καὶ ἡ πρὸ μεγάλης ἀγάπης τοῦ Τόμ Μιξ.

Συχνὰ μάλιστα τὸν πᾶναι ἡ νοσταλγία τῆς καὶ τότε ἐγκαταλείπει καὶ τὸ Χόλλινγτον καὶ τὸ σπῆνι καὶ τὴν ὁδὸν γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ πᾶν στὸν στίβον τοῦ ἱπποδρομίου, νὰ κἀνῃ τὰ ἐπιπλέοντα γυνάμματα μὲ τ' ἄλγῃ του, νὰ ἰδῇ τὸ Κοινόν, τὸ ἀληθινὸ Κοινόν νὰ παρακολουθεῖ μὲ ἀγωνία τὰ ἀκροβατικὰ παιχνίδια του, καὶ ν' ἀκούσῃ χειροκροτήματα, βροντερὰ χειροκροτήματα νὰ χαδεύουν τὸ αὐτὸν, ἀλλὰ σ' αὐτὸν τὸν ἴδιον, τὸν ζωντανὸν Τόμ Μιξ!

Μὰ ἐκτός ἀπὸ τὸν Τόμ Μιξ, ὑπάρχουν σὲ Χόλλινγτον καὶ πολλοὶ ἄλλοι νοσταλγοὶ τοῦ ἱπποδρομίου. Πάμπολλοι ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς γόνιμους, μὴ καὶ ἀπὸ τίς γόνιμους τῆς ὁδοῦς, πού τοὺς θαυμάζουμε γιὰ τὸ δραματικὸν τοὺς παῖξιμόν καὶ γιὰ τὴν ἀριστοκρατικὴν τοὺς ἐμφάνισιν, ἔχουν ἐργασθεῖ σὲ ἱπποδρόμια προτοῦ γίνοντο διάδοχοι σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, χάρις σὲ τὸν κληρονομιάτορο. Πολλοὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς ἐπαδελφεύουν, ἀκόμα καὶ σήμερα, σὲς τῆς πᾶν τοὺς παῖξον τίς τέχνες, μὲ τίς ὁποῖες ἐθάμπωναν τὸ Κοινόν ἄλλοτε δταν ἔπαιζαν σὲ ἱπποδρόμιο.

Ἐτοί, ὁ Ντούγκλας Φάβερμαν, ὁ ἀνθρώπος αἰλουρός, ἐργαζόταν ἀπὸ τὰ μικρὰ τὸν νεῖτα σ' ἕνα ἱπποδρόμιον. Εἶχε ἐξελεχθεῖ μάλιστα σὲ περιζήτητον νούμερο καὶ ἦταν γνωστός σ' ἐκείνη τὴν Ἀμερική. Ὅταν ἀποφάσισε νὰ παῖξῃ στὸν κληρονομιάτορο, ἦταν πᾶν ἀσφαλῶς ἐτῶν, μὴ καὶ τότε ἀκόμα ἡ τανὴς, σὲς ὁποῖες παῖξαι, ἔχουν ἀρκετὰς ἱπποδρουμικὰς ἐπιδείξεις. Ἡ ὑπόθεσις τοὺς εἶναι πάντοτε τέτοια, ὅστε νὰ μπορῇ ὁ Ντούγκλας νὰ ἐπιδεικνύῃ ὅλα τὰ ταλέντα του, τὴν ἱπποδρῶν ἱκανότητά του, τὴν σκοπευτικὴν τοῦ δεινότητά, τὴν μοναδικὴν τέχνη, μὲ τὴν ὁποία ἔξορι νὰ πετάξῃ τὸ λάσσο, τὰ ἀπὸντονα πηδημάτα του, κτλ.

Ἐπὶ τῆς σὲ ἀδελφῶν τοῦ Γουώλλας Μάβρου σὲ νεανική του ἡλικία εἶχε ἐργασθεῖ καὶ αὐτὸς σὲ ἱπποδρόμιο. Πούς θὰ τὸ ἐπίστευε ποτέ, ὅτι ὁ σοφιστὸς, ὁ βασιλεὺς δραματικῶν ἡθοιῶν, ἦταν ἄλλοτε μέλος ἐνὸς πλανοδίου τοῦκοῦ!

Κι' ὅμως! Ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, πολλὴν προτοῦ νὰ πᾶν ὁ Μάβρου σὲ Χόλλινγτον, πολλὴν προτοῦ νὰ βάλῃ μὲ τὸ νοῦ του, ὅτι θὰ γινόνταν μιὰ μέρα σὲ γόνιμους τῆς Γαλιᾶς Σβάνσον, πολλὴν προτοῦ δεικνύεσθαι, ὅτι τὸ δόγμα τὸ θὰ ἦταν γονιμὸν μὲ φαιενὰ γράμματα ἐπάνω ἀπὸ τίς ἐκδόσεις τῶν κληρονομιάτορων ὅλων τοῦ κόσμου, ὑπῆρξε μιὰ ἐποχὴ πού ὁ Γουώλλας Μάβρου ἐργαζόταν σ' ἕνα ἱπποδρόμιον.

Δὲν ἐργαζόταν ὡς ἀνεξάρτητον νούμερο, οὔτε αἰσθανόντων ἰδιαιτέων ἀνάγκη πρὸς τὸ ἱπποδρόμιον. Ἡ ἀνάγκη τὴν νῆκε καὶ τὴν νῆκε καὶ τὴν ἐργασία. Καὶ ἡ δουλειὰ του ἦταν... νὰ περιποιεῖται τοὺς ἐλέφαντας! Ἦταν ὑπερῆχος γιὰ τὴν ἡλικίαν τοὺς κατὰστασι, τοὺς ἔλυνε τὰ χροῖα τὸν πᾶν πᾶν καὶ μετὰ τὴν παραστάσιν, σπῶνταιε τὴν τροφοὶν τοὺς καὶ τοὺς εἶχε κἀναι νὰ τὸν λατρεύουν.

Ἡ ἐργασία α

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

(ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΖΑΚΥΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Τώρα, συνεχώς η Τζένη γλύτωσε απ' όλα και χαίρομαι πολύ. Κι' ακόμα, χαίρομαι για τη Νανά που είχε φίλη μου και την αγαπού. Αυτή τώρα είναι ευτυχισμένη, γιατί ο Λάντζας της άρθεσι. Έτσι, όχι μόνο δε δυστύχησα εγώ, παρά κι' ευτυχάρω μια αγαπητή μου φίλη. Ποιά τούτη λοιπόν κλόνησα; Έγώ δε βλέπω...

— Απ' αυτή την ημέρα, η γρίπη χάλασε λιγότερα. Οι σχέσεις όμως της Τζένης με τους γονείς της δεν ξανάγιναν όπως ήταν πρώτα. Έλεγε η έμπιστοσύνη εκείνη που είχαν στη φρόνησή της και στην υποταγή της. Μ' αυτό, θύλετες, λιγότερα κι' η αγάπη τους. Ούτε πολλά χάδια πιά, ούτε γλυκόλογα, ούτε μεγάλες φροντίδες, ούτε καθημερινά δώρα. Μόνο μπροστά στον κόσμο της φροντίζαν ακόμα με γλυκά και προικισμένα. Αλλά στο σπίτι ήταν μαζί της ψυχροί και τυπικοί.

Κι' εν' άλλο ζήτημα ακόμα είχε γεννηθεί: Έπρεπε να πάνε στο Κεφάλι την Κυριακή εκείνη που είχε οριστεί για τα συγγαμνήματα των φίλων; Ή να προσηγορευτούν αρρώστια και να στείλουν απλά ένα γράμμα, για να αποφύγουν τη συνάντηση με το Λάντζα που θύταν βέβαια εκεί, στο σπίτι της νύμφης, κατά τη συνήθεια;

— Αλλά η Τζένη χάλασε τον κόσμο.

— Στη Νανά δε θα πάμε;... Και τι ανάγκη έχουμε το Λάντζα;... Μήπως του άπαντήσαμε όχι; Του έγραψαμε μάλιστα τη λύπη μας για την παρεξήγηση που τον έκανε ναποστεί την πρότασή του. Δεν μπορεί να πη τίποτα. Ούτε θα δείξω δυσανεξία, είμαι βέβαιη! Απειναντίας, αν δεν πάμε, θα παρεξηγηθούμε. Θα νομίσουν πως μας κακοφάνηκε που χάσαμε την τύχη μας. Δεν πρέπει να το καταδεχτούμε αυτό!

— Η ιδέα της Τζένης έπαράτησε και πήγαν. Πραγματικώς, ο Ρίκος ο Λάντζας ήταν εκεί. Αλλά την παραμικρή δυσανεξία δεν έδειξε στην οικογένεια Δερίδα. Δέχτηκε τα συγγαμνήματα με τη μεγαλύτερη ευχαρίστηση κι' έστριψε το χέρι του κόντε, της κοντέσας και της κόρης τους, σε να μην είχε συμβεί τίποτα.

«Πάει κι' αυτό! ουλόγησαν η Τζένη. Τώρα να ιδούμε το άλλο...».

Κόσμος μπανόβγαυε, η Νανά ήταν διαρκώς απασχολημένη, αδύνατο να της μιλήσει η Τζένη ιδιαίτερα. Μια στιγμή μόνο της έγραψε: «Έχεις τίποτα;». Κι' η Νανά αποκρίθηκε «Όχι».

Πέρασαν τέσσερις-πέντε μέρες. Καμιά είδηση από τον Πιέρο. Έκείνη πάντοτε βίωσε, στην πλατεία που έπαιζε η μαντίνα — Πέμπτη ήταν — η Νανά κατάφερε μια στιγμή νάφρονε το μπροστό του αρσενικού της, να ευχόταν τη Τζένη και να της πη κρυφά:

— Σε θέλω!... Έχω νέα σπουδαία!... Έρχεται αύριο στο σπίτι μου!... Έγώ τώρα δεν μπορώ!...

— Να, θάρη... Μα τι συμβαίνει;... καλό!...

— Είν' εδω!... ήρθε!

Τίποτ' άλλο δεν μπόρεσε να της πη η Νανά. Κι' η Τζένη βυθίστηκε σε ουλόγη μεγάλα.

— Ήρθε! Μα γιατί να μην της νοσή; Γιατί να μη φανή; Δεν θα καταφέρει τίποτα με τον πατέρα του. Και κοιτόταν, για να μη τον ιδεί πονηρά ο πατέρας της και τις πάρη πάλι να πάνε στο Γεράκι.

Αυτό, αυτό θύταν χωρίς άλλο! Θά της τώλεγε κι' η Νανά αύριο που θα πήγαινε στο σπίτι της...

— Μα τι έχεις, Τζένη; Κάτι σκεπτική σε βλέπω!...

— Τίποτα, μαμά, τί νάχ;...

— Τι σου είπε προχθές η Νανά;

— Με παρακάλεσε να πάω αύριο να της κρατήσω λίγο συνομιλία.

— Μπρά! έχει ανάγκη από συντροφιά αυτή τώρα;...

— Από μένα, ναι, Κι' επειδή δεν μπορεί νάχρηστα σπίτι μας...

— Μα ούτε συ δεν μπορείς να πηγαίνεις στο δικό της!...

Στο σπίτι ήταν μαζί της ψυχροί!...

— Γιατί;

— Δεν είναι σωστό νάπαντας έχει το Λάντζα! Μην κοιτάς που πήγαμε την Κυριακή όλοι μαζί. Μονάχη σου είναι άλλο...

— Δεν το καταλαβαίνω!...

— Δεν τα ξέρεις εσύ αυτά τα πράγματα. Τα κορίτσια άνωφύουν ένα νέο διανέχουν πως τα ζήτησε κι' όταν το ξέρει κι' εκείνος πως το ξέρουν... Ρώτησε και τον πατέρα σου, να ιδής.

— Ω, μα τι λές; Και δε θα βλέπω εγώ τώρα τη Νανά;

— Όπως πρώτα, όχι! Αν μπορεί, δε έρχεται στο σπίτι μας. Δηλαδή πως να παντρευτεί. Αμα παντρευτεί πιά, αλλάζει.

— Η Τζένη επέμεινε. Ή Δερίδα αναγκάστηκε να το πη τον άντρός της. Κι' αυτός με κανένα τρόπο δε θέλησε να δώσει την άδεια Μονάχη της, να πάει η Τζένη στο Κεφάλι και... να σχηματίσει το ίδιο με τη Νανά και με το Ρίκο; Ποτέ!

Κι' η Τζένη δεν ήξερε τί να κάνει. Ούτε να παρακούσει βέβαια μπορούσε, ούτε έβρισκε τρόπο να επικοινωνήσει με τον Πιέρο που γύρισε και κρυβόταν...

— Από την άμνησσία αυτή την έβγαλε η παρουσία του Νικόλα. Ο άριστος της υπηρεσίας, που πάρεσε πιά όλα, την Παρασκευή το πρωί, μπήκε στη χώρα για δουλειές. Κάθισε άμεσως κι' έγραψε τον Πιέρο: Πώς είχε μάθει το γυρισμό του, πως δεν μπορούσε να πάει στη Νανά και πως με αγωνία περιμένει νέα του. Κατέβηκε με το γράμμα στο στάβλο, βρήκε και το Νικόλα και του τώλεσε:

— Τρέχα στο κ. Τζένη!... Έλπίω νάναι και το τώ δίνεις στα χέρια του... Θά σταθής να σου δώσει κι' απάντηση!...

— Εξο, κυρά μου, έγνοια σου!

Ο Νικόλας έφυγε τρέχοντας. Κι' η Τζένη έμεινε να τον περιμένει στο στάβλο. Ξέρουμε τη μαντίνα της με τόλμα. Κανένας δεν θα παραξενευόταν, όταν ώρα κι' αν καθόταν μαζί τους.

— Αλλά δεν πέρασε ούτε μισή ώρα κι' ο Νικόλας: έγύρισε κι' ένα βιστικό γραμματάκι του Πιέρου.

«Μάντεψες καλά, της έγραφε. Δεν φανόμην πονηρά, για να μη με ιδούν οι δικοί σου και έχουμε πάλι τα ίδια. Αυτοί μου πούλ ποτ' δεν μπορείς να ιδής τη Νανά. Θά σου έλεγε πολλά. Είχε απόλυτη ανάγκη να ιδωθούμε, να μιλήσουμε. Μπορείς να κάμεις τρώση; Ο Νικόλας μου είπε πως θά μείνει στη χώρα κι' αύριο. Ίσως, με τη βοήθειά του, κάτι θά μπορούσε να γίνη. Περιμένω. Χίλια φιλάς. Δεν σκέφτηκε πούλ η Τζένη. Ασταχία της ήθελε η ιδέα!...

— Νικόλα, μη φύγεις, θά ξαναέλθω!

— Ό, τι προστάξεις, κυρά μου!

— Άνέθηκε στην κλίμαρά της κι' έγραψε του Πιέρου ταχόλουντα:

«Και πάλι στο λόγγο του "Αη-Γιαννιού"! Δεν υπάρχει πού σίγουρο μέρος. Αύριο το πρωί, καβαλλίκερ κι' έλα. Θάμαι κι' εγώ εκεί με το Νικόλα. Έλπίω δηλαδή να το καταφέρω. Μα κι' αν δεν το καταφέρω, εσύ θά κάμεις έναν περίπατο. Κι' ύστερα βλέπουμε...».

Ξανακατέβηκε στο στάβλο.

— Νικόλα, τρέχα! Αυτό θά το τώ δώσης και θά φύγεις. Αυτό κει πηγαίνε στη δουλειά σου, για να μην καταλάβουν και τίποτα.

Ο Νικόλας έφυγε. Σε λίγο, από ένα παράθυρο που έκλεισε στην αυλή, πρόβαλε η Δερίδα και φώναξε:

— Τζένη!... Φάνει πιά με τώ λογα!... Όλο το πρωί στο στάβλο θά το περάσης;... Έλα να παίξεις και λίγο πάνω!...

— Η Τζένη ανέβηκε.

— Αχ, πως πεθύμησα λίγη καβάλλα! είπε άμειος της μητέρας της. Καρό έχω να πάω!... Μ' αυτά και κι' αυτά ο πατέρας δεν έχει δουλειά. Θά μπορούσα όμως να πάω με το Νικόλα σ'αυτο το Γεράκι!... Τι λές;

— Τό Νικόλα να τον αφήσης ήσυχο! είπε αυστηρά η Δερίδα. Σήμερα έχει να κάνει πολλά ψώνια για το χτήμα.

— Μα όχι σήμερα. Να πάμε αύριο.

— Έ, αύριο μπορεί. Πές το του πατέρα σου, κι' αν φανή... — Όχι, μαμά, πές το συ, να ζής! Έμένα μπορεί να μου άνηθ. — Ύστερ' απ' αυτό!...

Την παρακάλεσε πολύ. Και το μεσημέρι η Δερίδα να το είπε του αντρός της.

— Ούρ! μάς σκότισε η Τζένη! Έκαμε αυτός. "Ας πάη, να γλυτώσουμε από τη γκρίνια της!..."

— Πούα γκρίνια; είπε η Δερίδα. Έμεις τη γκρίνιαζουμε. Ή αλήθεια είν' αλήθεια.

— Ας πάη λοιπόν γιατί τη γκρίνιαζουμε μεις! αποκρίθηκε ο Δερίδας.

— Η αλήθεια είναι, πως από μέσα του είχε αρχίσει να καλακώνει πολύ. Κι' αν δεν φοβόταν μην πέσει πολύ, θα συνάδανε ο ίδιος την κόρη του σ' αυτή την έκδρομη που πηδούσε. Αλλά στο Νικόλα είχε καθ' έμπιστοσύνη. Κι' επειδή ήταν αδύνατο να φανταστή το σπουδ της από πού κι' ως πού; το κάτο-κάτω ο γιός του Τζένη έλειπε— έδωσε την άδεια κι' η έκδρομη της Τζένης κανονίστηκε.

Έτσι, την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, με την άδειά της, το ήμψηλό της, το κατσίκι της, η κοντεσάνα καβαλλίκερ το αγαπημένο της έλλογο και ξεκίνησε για το Γεράκι. Ξετίσσε της, σε κάποια απόσταση, καβαλλίκερτας ένα κοινό έλλογο, ακολουθούσε ο Νικόλας. Κι' από το κόκκινο ζωνάρι του έβρισκε, σαν την άλλη φορά, η λαβή της πιστολάς...

— Αμα βγήκαν στην έρημιά της έσοχης, πήγαιναν πλά-πλά και κοιθόνταν.

— Νικόλα, τώ έλεγε η Τζένη, αν ήξερε ο πατέρας που πάμε τώρα, θά μάς έπαινε και τους δυό.

— Τού λόγου σου, κυρά μου, όχι, δεν το πιστεύω! Έμένα όμως σίγουρα!... Μα δε θά μ' ένοιαζε! γι' αγάπη σου δε πάη κι' η ζωή μου!

— Ας είν'... είνε τόσο δύσκολο να μάθω ο πατέρας!... Πούδ θά μάς ιδεί στο λόγγο του "Αη-Γιαννιού";

— Τίποτα δεν είνε αδύνατο κυρά μου!... Πούδς έξερει τί τυχαίνει του ανθρώπου!... Μ' δε έχουμε τίς όρασεις μας στην καλή μας τύχη και στο Θεό!...

— Κι' είν' ένα πονήμα πού ο Θεός θά το θέλη. Δε νομίζεις, Νικόλα;

— Να, κυρά μου! Καλό κι' άξιο είνε το πονήμα! και σου παραείναι! Κι' όπου αγάπη, έπει κι' ο Θεός.

— Όχι, μόνο γι' αυτό, καλέ μου Νικόλα!... Σκέφτουν πως έλα γίνη και θά κάμουμε δυο υπανόμους για να γίνη και λείνη η έχθρα που χωρίζε τις φαμίλιες μας τόσα χρόνια. Και είνε καλό πονήμα η έχθρα. Νικόλα; Τη θέλει ο Θεός; Γι' αυτό λέω πως θάνα με το μέρος μας. Έμεις πάμε τώρα για να ωσόμουμε την ειρήνη. Και την ειρήνη άνατ' ο Θεός.

— Σωστό, κυρά μου! Μόνο πού, αντί για την ειρήνη, μπορεί να φέρουμε τον πόλεμο!...

— Τό έξορ, μα δε θά φταίμε μεις. Νικόλα! "Ας κάμουμε το χρέος μας κι' άς γίνη, θά γίνη.

— Θά το κάμουμε, κυρά μου. Εγώ, σου είπα, και τη ζωή μου θά θυσιάσω.

— Σόμα, Νικόλα, και δε θά γίνη ανάγκη. Όλα θά πάνε καλά. Κι' ο πόλεμος που έπες, αν έρθη, θάνα προσωρινός. Ύστερα θά χωρίμε ειρήνη.

— Ο Θεός κι' ο λόγος σου, κυρά μου!

— Έπαιναν την ώρα, γιατί έβαλαν τώλογά τους να τρέχουν πολύ. Η Τζένη βιάστηκε να φτάσει, με την ιδέα πως ο Πιέρος μπορούσε να ξεφανώσει νωρίτερα και να την περιμένει τώρα στο λόγγο. Όσο να να τον άπαντήση πηγαίνοντας, δεν είχε μεγάλες ελπίδες, γιατί εκείνος, σαν την άλλη φορά, θά είχε πάρει το δρόμο του Κιδοκινού.

Έβρισαν στο Γεράκι, μα δε σταμάτησαν καθόλου στη βίλλα. Και σε λίγο βρισκόνταν στην ακροθαλασσιά. Αλλά κανένας απέξω, κανένας και στο πλατόντισσο, δεν φανόταν από τη δημοσιά. Ο Πιέρος δεν είχε πάει ακόμα.

— Τροβήμα κατά το Κιδοκιν, να τον προσηγορευούμε; έπρότεινε η Τζένη.

— Τάλογα είνε κορασιμένα, αποκρίθηκε ο Νικόλας. Καλύτερα να μπει και να πεζόμουμε!...

— Έμπρός!

Μπήκαν, προχώρησαν και πέφταν μπροστά στον πάγκο, όπου είχε καθήσει την άλλη φορά ο Πιέρος. Ή Τζένη κάθισε κει, κάτω απ' τον ήλιο, που το πρωί εκείνη έλαμπε σαν άνοιξάτικος. Τα δέντρα είχαν πετάξει κανονικά φύλλα, ο λόγος τώρα ήταν από πυκνός, γάμο προαίεζε το χορτάρι και τα πουλιά κελαηδούσαν χαρούμενα.

— Ομορφη μέρα, Νικόλα!...

— Χαρά Θεού, κυρά μου. Μήπως το καλοκαίρι!...

— Άξαφνα η Τζένη σκεπτόθηκε κι' άρχισε να τρέχει προς την ακροθαλασσιά. Είχε ιδεί τον Πιέρο που έμπαινε στο λόγγο. Ο νέος κρατούσε τώλογο τον και πήδανε κάτω. Ή Τζένη τον έβρισκε, τον αγάλλεσε και για πρώτη φορά, φιλήθηκαν στο στόμα. Τη στιγμή έκαμνε της χαράς τους, της ευτυχίας τους, ούτε κοίταξαν γύρω να ιδούν μην ήταν κανένας άνθρωπος. Μα πούδς θύταν; Τόδε φανόταν πως δεν υπήρχαν στον κόσμο παρά οι δυό τους, πως ο κόσμος όλος ήταν αυτό!...

Συνήλθαν όμως γρήγορα και κοίταξαν με κάποιο φόβο!... "Όχι, στο λόγγο, πως σχεδόν πάντα, ήταν έρημιά. Ο Θεός μόνο είδε το πρώτο τους φιλή. Περάτησαν χαρούμενοι ως τον πάγκο. Κι' όπισς την άλλη φορά, παράδωσαν τώλογα στο Νικόλα, τώ είναν να πάη να τους περιμένει στο πλατόντισσο και κάθισαν για να μιλήσουν.

— Λοιπόν, τα νέα σου!

— Αχ, Τζένη! αυτή τη στιγμή είμαι τόσο ευτυχισμένος, που δεν θάθελα ούτε να θυμηθώ καν τα δυσάρεστα που έχω να σου πώ!...

— Πρόετι όμως!...

— Με τον πατέρα μου τα βότσα μπιστούνια!...

— Τό είχα μαντέψει!...

— Από τί;

— Από τη σκατή σου και τον ξαφνικό σου σχεδόν γυρισμό!...

Νομίζε λοιπόν κι' ο πατέρας σου πως η οικογενειακή έχθρα είνε έμψιδιο άνωφρόλητο;

— Έτσι λέει. Και προβάλλει προπάντων τον αδερφό του, το μαμάμπα-Έννεο, που πιστεύει πως θύεινε ανένδοτος κι' αδιάλλαχτος για πάντα. Μου φαίνεται όμως πως αυτό είνε πρόφρος. Ή μεγάλη του έπαθμια είνε να με παντρευτεί με την κόρη ενός φίλου του μακαρίτη. Για κακή μου τύχη, το θεωρεί τύχη μεγάλη!...

— Τη γνώρισε εσύ αυτή την κόρη; ρώτησε με κάποια ζήλεια η Τζένη.

— Ο Πιέρος, πού την κατάλαβε, χαμογέλασε άδεια.

— Τη γνώρισα. Είνε μια κοινότητα κοπέλλα της γαλλικής άριστοκρατίας, έπος έλες, χωρίς τίποτα το ξεχωριστό. Μα δτι κι' αν ήταν, στα μάτια τα δικά μου δεν θαξε σύγκριση με σένα, Τζένη! "Απ' άνατ' κανείς ένα πρόσωπο, δεν υπάρχει άλλο γι' αυτόν. Έτσι κι' ο πατέρας μου!...

— Ο πατέρας σου τί;

— Μη σου φανή παράξενο αυτό που θά σου πώ, γιατί πολλές φορές συμβαίνει!... Καθ' κατάλαβα, είνε λιγάκι — ή μάλλον πολύ — ρωτεμένος με την Ύδονη!...

— Ύδονη τη λένε;

— Ναι, Ύδονη ντέ Σάντ-Πλάσ!... Γι' αυτό νομίζε πως είνε το τελευταίο πλάσμα της κόσμης. Κι' άποφ δεν μπορεί να την πάρη αυτός, θέλει να τη δώσει στο γιό του! Σχεδιά, σου λέω, συμβαίνει αυτό.

— Απίστευτο μου σάνετα, άλλ' άραφ' το λές εσύ, το πιστεύω. Πάσο γουόφ είνε;

— Α είνε μεγάλη! Θά πηγαίη τα τώαντα. Ή Τζένη έμύρρασε παράξενα, σγεδόν με καβία:

— Τίποτ' να την πάρη αυτός και σένα να σάφηνι φανή!...

— Ο Πιέρος γέλασε.

— Αυτό του είπα κι' εγώ μια μέρα!... στάστε! έννοιες!...

— Και γιατί στάστε;... Ο πατέρας σου, εξο, είνε ακόμα νέος!... Τη μητέρα σου την έχει σχεδόν γαριστεί!... Μπορεί έστωτα να πάρη μια μεγάλη κοπέλλα, σαν αυτή την Ύδονη!... Πόσοι δεν ξαναπαντρεύτηκαν στην ηλικία του και με νεότερες ακόμα!...

— Ο Πιέρος την άμεινε κάπως έκπληκτος. Ή Τζένη, έλεγε τέτοια πράγματα;... Αλλά και καλή, σε να συναισθάνησε την παραφορά της, κόπασε άφωνα κι' είνε:

— Θέ μου! τί λέω τώρα!... Σιχώρεσε με, Πιέρο! παραφρόνηκα!...

Γελούσε της αποκρίθηκε:

— Να σε συγχωρέσω; Γιατί μου δεχναίς κι' έτσι την αγάπη σου; Όποιος αγαπά, Τζένη, έλπίσει. Όπως άνατ', σκόδα και τη σιά του. Έτσι και συ τώρα, φανόντας αυτά, έννοιες πως!... κινδυνεύεις να με χάσης, και σκεπτόμεις πως να μ' έσωσάρεις! "Ας την πάρη αυτός κι' άς μας άφήση ήσυχους! Ήταν κάτι ανόητο κι' άστοχό!

— Ήταν κάτι άνοητο κι' άστοχο! είπε η Τζένη.

— Κι' όμως!... καθόλου άσθανο έχει να καταλάβη το πρόσωπο 'Ο πατέρας μου δε θέλεις με κανένα τρόπο να μου δώσει την άδεια να σε ζήτω. Αλλά και με κανένα τρόπο δε δέχτηκε τη συναισθήση με τη μητέρα μου, που τώ έπρόκειτο. Δεν την κατηγορούσε βέβαια, μού έλεγε όμως καταγορηματικά πως τώ είνε αδύνατο να ζήση μαζί της. Τι θά συμβή;

— Απολύστατα! Εγώ θά σε πάρω με το χέρι μου. Ή μητέρα μου — μόνο η μητέρα μου — θά είνε σίγουρη. Ο πατέρας μου θά το βοη πάτημα για να τη χωρίσει. Και θά πη στο φίλο του το παρτή-σε: «Αφού ο κοινός ο γιός μου έκαμε τον κεραλινό του και παντρεύτηκε στη Ζάκυνθο, την Ύδονη την παίνο εγώ!».

Κι' ο Πιέρος τελείωσε με τέτοια χέλια πού κι' η ίδια η Τζένη κι' όλη της τη συνείδηση, παρασύρθηκε να γελήσει.

— Μα να ιδούμε, είνε βέβαιος. Ο πατέρας μου μπορεί να μην είνε νέος, αλλά νέος τόσο, που μίς παίρνουν γι' αδερφό. Έχει έννοια, θέση μεγάλη. Και το κυριότερο, η μεγάλη φίλια που δείχνει τώρα στην Ύδονη, είνε μεταμετρημένη αγάπη. Τα κορίτσια αυτά τα καταλαβαίνουν.

(Ακολουθεί)

Η ΒΑΡΚΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΝΑΖΑΙΡ

ΤΟΥ JEAN BARENCY

Ι δύο νέοι, καθισμένοι σ' ένα θάλασο μπρός στη θάλασσα — που φαινόταν σαν να τραγουδούσε μονάχα γι' αυτούς, εκείνο το πρωί το αλάνιο τραγουδί της — άφηναν τ' αθλήματα τους να περιφέρονται έδω κι' εκεί, στην άπειρη ύγρη έκτασι, που σπιθόβολουσε κάτω από τις άχτινες του ήλιου.

Σαφινά, ο Πασκάλ έπιασε τ' αχτίνα της Αίλας.

— Πρέπει, Αίλα, να μου δώσεις σήμερα μια δριστηκή απάντησι...τής είχε πει με φωνή που έτρεπε από πάθος και συγκίνηση.

— Μά...δεν έλαβα ακόμα καμιά απάντησι, του αποκρίθηκε εκείνη, αποφεύγοντας να τον κυτάξει κατάματα. Σ' αγαπώ, Πασκάλ, σ' αγαπώ πολύ! * * * Αν μπορούσα να διάβαζες μέσα στην καρδιά μου! Θά μάθαινες τότε πόσο σ' αγαπώ!... Και γι' αυτό διατάζω να σου δώσω μια απάντησι... Καλύτερα θά έκανες, μου φαίνεται, να πάρης τη Ζερμαίν...

— Και ύστερα λές πως μ' αγαπάς!... φημίρσε ο Πασκάλ με πικρό ναμόνελο.

— Ναί! Τό λέω και τ' εναλλάξω!... Κ' επειδή σ' αγαπώ πολύ, σου προτείνω να πάρης γυναίκα τη Ζερμαίν... Έκείνη είναι πλούσια... Τό ξέρω από καιρό πως σέ θέλει... Έγώ τι έχω να σου προσφέρω!... Τίποτα! Είμαι ένα φτωχό κορίτσι!

— Έσύ έχεις τ' αχτίνα σου, την τιμιότητα σου, την ύμωφιά σου, τ' όθαρρος σου!... φώναζε με παραφορά ο Πασκάλ. Κι' εγώ εσένα μονάχα θέλω!

— Έμένε! φώναζε η Αίλα, τόσο γαρούμενη, ώστε ο Πασκάλ έπαψε πειά να άνωιδάλη για την άγάπη της. Μά δεν σ' είπα ότι είμαι φτωχή, γιμνή στην κόσσι;...

Η Αίλα ήταν αλήθεια φτωχή. Ποτέ δεν είχε γνωρίσει την άνεσι, γιατί ο πατέρας της θαλασσοπνίγηκε τον καιρό που ήταν μικρή, άφινοντας την γυναίκα του έρημη και άποροστάτευτη. Με μεγάλη δάσανα κατόρθωσε η δυστυνημένη νήρα να μεναλώση τη μοναχοκόρη της, ξενοδουλεύοντας από τό ποσι ως τ' όθδυ. Και όταν έκλεισε μια μέρα τ' αχτίνα της, η Αίλα θά βουκαίνε αήγωνα στους πέντε δόμους αν δεν την έπαιρνε κοντά του ο θεός της υπάριμπα-Ναζαίρ, ο αδελφός του πατέρα της.

Ο μπάρμπα-Ναζαίρ, αν και γκρινιάρη και λιγάκι θαύς, είχε κατά βάθος χρυσή καρδιά. Κράτησε τη Αίλα κοντά του και την έτρεψε και την έντυνε με τό ύστερμηά του. Δέν τ' είχε και μπόλικά ο καμμένος. Η μύνη του περιουσία ήταν η καλύβα του, η θάρκα του και τ' αβιλομπαλωμένα δίχτυα του... Καί, παρόδω τ' αβιλομπαλωμένα δίχτυα του, δούλευε δίπλα για να θάλλη και τ' εζοδα της άνεψιάς του...

Μια μέρα, όμως—η Αίλα θά ήταν τότε δέκα όχτώ χρονών—τρείς ναυτικοί έφεραν τον υπάριμπα Ναζαίρ έτοιμοθάνατο στην καλύβα του. Τού είχε έρθει συμφορά στην όρα που φάρεσε. Τ' α τελευταία λόγια που είπε στην άνεψιά του, ήταν: — Σοσ τ' άφινω δω, Αίλα...δω!...

“Όλα είναι δικά σου!... Μά τι τ'ής άφινε; Την καλύβα του, την παλιά θάρκα του και τ' αβιλομπαλωμένα δίχτυα του...“Όστόσο, με τ' αβιλομπαλωμένα μέσα, η Αίλα έζησε κάμποσο καιρό. Έπιανε μύνη της καρβίδες και τις πωλούσε στο γειτονικό χωριό, νοίκιαζε τη θάρκα της σε άλλους θαλασσιούς, πιδ φτωγούς κι' άπ' ατήν, και είχε ένα σπιτάκι για να κοιμάται...

“Όσοτερά όμως από λίγο καιρό, η θάρκα κατήντησε άχρηστη... Κανείς δεν ήθελε πειά να την νοικιάση... Η Αίλα δεν είχε καρδιά να την αφή, γιατί είχε περάσει τη ζωή της σ' ατήν. Την τράβηξε λοιπόν έξω και την τοποθέτησε σ' ένα άσφαλισμένο μέρος, στην άμμουδιά, δίπλα σ' ένα βράχο.

Και ατή τη φτωχούλα ήθελε τώρα γυναίκα του ο Πασκάλ, φτωχός βέβαια και αυτός, μά άξιο και δουλετάρικο παλληκάρι. Πολλοί γέροι θαλασσινοί τον είχαν συμβουλεύσει να πάρη καμιά πλούσια κοπέλλα, —έφτανε να ζητήσει μια και θά του την έδιναν άμέσους γυναίκα—μά ο Πασκάλ άγαπούσε τη Αίλα. Ατήν μου...

Και ατή τη φτωχούλα ήθελε τώρα γυναίκα του ο Πασκάλ, φτωχός βέβαια και αυτός, μά άξιο και δουλετάρικο παλληκάρι. Πολλοί γέροι θαλασσινοί τον είχαν συμβουλεύσει να πάρη καμιά πλούσια κοπέλλα, —έφτανε να ζητήσει μια και θά του την έδιναν άμέσους γυναίκα—μά ο Πασκάλ άγαπούσε τη Αίλα. Ατήν μου...

νάχα ήθελε γυναίκα...

Η Αίλα προσπάθησε να τον μεταπειρή, για τ' ό δικό του τ' ό καλό, επειδή ήξερε πως θά μπορούσε να πάρη μια άλλη νέα, πλούσια. Έπειδή όμως τον άγαπούσε και εκείνη, άπεφάσισε μια μέρα να πη τ' ό ναί. Κι' έγιναν οί γάμοι τους.

— Ένα στωινικό άνδρ'όγυνο παραπάνω! είπαν οί γέροι.

— Ένα ευνυγισμένο ζευγάρι παραπάνω! είπαν οί έρωτευμένοι.

Ο Πασκάλ κι' η Αίλα πέρασαν καλά τον πρώτο χρόνο.

Ο προϊστάμενος τού Πασκάλ, που είχε κάπου σαράντα φάρδβαρες δικές του, τον πλήρωνε καλύτερα άπ' όλους τούς άλλους ανθρώπους του, επειδή ήταν πρόθυμος και έργατικός. Έξ' άλλου και η ίδια η Αίλα κέρδιζε λίγα χρήματα, επιδιωρθώνοντας τ' αβιλομπαλωμένα δίχτυα που της πηγαίναν οί φαράδες. Τό κυριότερο όμως γι' ατούς ήταν πως άγαπιόντουσαν...

Μά ή τύχη άλλαξε ξαφνικά. Έκανε βαρό χειμώνα εκείνη τη χρονιά και τ' α καίγια δεν μπορούσαν να θογύνε για φάρμα. Ο Πασκάλ έμεινε χωρίς δουλειά. Άπελπισμένος καθώς ήταν, ήθελε, άφήνοντας τις τρεμρές τρικυμίες, να μπη σ' ένα θάρκα και να βγή να φάρεψη για να κερδίση λίγα χρήματα. Μά η Αίλα δεν τον άφινε, γιατί φοβότανε για τη ζωή του...

“Ένα βράδυ, η Αίλα, ενώ έφαγε κάτι φασιές—όσοτερά από λίγο καιρό θά γινόντανε μητέρα—χουλούζοντας κάθε τόσο στα δάχτυλά της που ξεπαίριασαν από τ' ό κρύο, γιατί δεν είχαν λεπτά ν' αγοράσουν ζύλα για τ' ό τζάκι, είπα ξαφνικά με θλιμμένη φωνή: —Μου φαίνεται πως ήλθε καιρός να τσεκουρέψουμε την παλιά θάρκα του πακαριού του θείου μου...“Έτσι κι' αβιλομπαλωμένα, δεν γαρνιεύει πειά σε τίποτα...

“Επί τέλους! φώναζε γαρούμενος ο άντρας της. Από καιρό τώρα ήθελα να σου τ' ό πιδ αυτό, Αίλα μου, μά ήξερα πόσο άγαπούσες τη θάρκα και φοβόμουν μή σ' εδωρεστήσω... Η θάρκα ατή είναι αλήθεια άχρηστη... Και γι' αυτό να θά θάλλουμε δωα ζύλα μ' ας χρειάζονται για να περάσουμε τον χειμώνα μας, μά έσως και να πουλήσουμε ένα μέρος απ' ατ' α και να πάρουμε λίγα χρήματα...“

Και ο Πασκάλ πλησίασε την γυναίκα του και τη φίλησε με πάθος.

— Ναί, πρέπει να την αφήσουμε την καμμένη τη θάρκα! Ξανάπε μελαγχολικά η Αίλα. Είναι άναγκη, τ' ό βλέπω...Μά, νάξερεις, πόσο λυπάμαι γι' αυτό!... * * *

Ντάπ!...Ντούπ!... Τό τσεκούρι του Πασκάλ έπεσε με δυνάμη στη θάρκα και την κομμάτιαζε. Η Αίλα, καθισμένη σε μια μεγάλη πέτρα, στην άμμουδιά, τον παρακολουθούσε κι' έσφιγγε τ' α χέρια της άπάνω στο στήθος της, όχι τόσο για να τ' α ζεσταή, όσο για να σταματήσει τ' ό γτύπους της καρδιάς της.

Άγαπούσε την ταπεινή εκείνη θάρκα, επειδή πέρασε μ' ατήν τ' α παιδικά της χρόνια, επειδή ήταν τ' ό καμιά του μπάρμπα-Ναζαίρ, που την είχε φτιάξει μόνος του, με τ' α ίδια του τ' α χέρια του. Την άγαπούσε ακόμα επειδή η θάρκα εκείνη την βοήθησε να ζήσει τόσο καιρό και μετά τον θάνατο του μπάρμπα-Ναζαίρ...

Και, σ' ένα στιγμιά, η Αίλα φώναζε: —Άχ! Πασκάλ! μου φαίνεται ότι τη στιγμιά ατή κομματιάζεις ένα ζωντανό πράγμα!... Ο Πασκάλ έριξε ένα θλιμμένο βλέμμα στη γυναίκα του, σαν να τ' ή ελεγε ότι καταλάβαινε τον πόνο της, κι' έξακολούθησε να τσεκουρεύει τη θάρκα.

—Έξωσιν, σταιμάτησε.

—Αίλα, Αίλα!... φώναζε με πνιγμένη φωνή. Τι είναι ατ' α!... Βλέπω καλά!... Τρένα να δ' ας και σύ!... Μου φαίνεται πως θά τρελλαθώ!...

—Μά τι βλέπεις; τον ρώτησε η Αίλα.

—Χουσα νόμισμα!...

Η Αίλα θρέθηκε μ' ένα πηδήμα κοντά στον άντρα της. Και δεδαϊώθηκε τότε πως ο Πασκάλ δεν είχε τρελλαθεί.

Τό τσεκούρι τ' ό άντρός της, άνοιγοντας σ' α δύο τον πάγκο της πούμνης, έκανε να φανή ένα κοίλωμα γεμάτο χρυσά νομίσματα!...

Ο Πασκάλ και η Αίλα δούσαν τ' α γέλια τους μέσα κι' έβγαλαν χοφτες δλδ-...

κλήρες από χρυσά νομίσματα που λαμποκοπούσαν... Κυτάχτηκαν κατάπληκτοι και ύστερα έπεσαν ο ένας κλαίοντας από γαρ' α στην άγκαλιά τ' ό άλλου... “Ήσαν πλούσιοι!...“

Πέρασαν τη νύχτα τους μετρώντας τον θησαυρό που τ' ός είχε ρθει τόσο άνέλπιστα. Είχαν δεκατέσσαρες χιλιάδες φράγκα σ' α χρυσά νομίσματα του παλιού καλού καιρού. Δεν μπορούσαν πειά να κλείσουν μάτι από την ταραχή τους!... Την άλλη μέρα τ' ό πρωί, ο Πασκάλ έπισκέφθηκε, στη γειτονική πόλη, ένα γνωστό του συμβολαιογράφο, που ήταν άλλος και φίλος του μπάρμπα-Ναζαίρ. Τού εξιστόρησε την παράξενη ανακάλυψη που έκανε και τ' ό ζήτησε τη συμβουλή του.

Ο συμβολαιογράφος φάνηκε για μια στιγμιά σαν να συγκινηθόταν τις άναμνήσεις του κι' έβρανα, γτύπησε τ' ό μέτωπό του. Θυμήθηκε... Πριν από κάμποσα χρόνια, ο μπάρμπα-Ναζαίρ τον είχε επισκεφθεί και τ' ό είχε βι έλεγε κληρονομήσει από κάποιον συγγενή του στην Αμερικνή δεκατέσσαρες χιλιάδες φράγκα και δεν ήξερε τί να τ' α κάνει. Ο συμβολαιογράφος τ' ό έβωσε τότε μερικές χρήσιμες συμβουλές. Από τότε όμως ο φαράς δεν τ' ό ξαναμύλησε γι' ατή την υπόθεσι. Φαίνεται βι προτίμησε να θάψη τ' ό θησαυρό του μέσα στη θάρκα που έφτιαχνε μόνος του την εποχή εκείνη και να περιορίση τ' α έξοδά του σ' α λίγα σ' α κέρδη του. Και ο θάνατος τ' όν βοήθησε πιν προφτάσει ν' άποκαλύψη στην άνεψιά του τ' όν κρυμμένο θησαυρό...

“Όσοτερά από λίγους μήνες, ο Πασκάλ προσκαλούσε όλους τ' ός φίλους του σ' α τραπέζι για να γιορτάσουν δυο ευχάριστα γεγονότα: τη θάρκα του μικρού του γιου και τ' ό ίστοφόρου του—δικού του ίστοφόρου—που θά τ' ό έδιναν τ' ό νόμια “Μπάρμπα-Ναζαίρ”, εις άνάμνησιν τ' ό θείου της Αίλας... * * *

“Όσοτερά από λίγους μήνες, ο Πασκάλ προσκαλούσε όλους τ' ός φίλους του σ' α τραπέζι για να γιορτάσουν δυο ευχάριστα γεγονότα: τη θάρκα του μικρού του γιου και τ' ό ίστοφόρου του—δικού του ίστοφόρου—που θά τ' ό έδιναν τ' ό νόμια “Μπάρμπα-Ναζαίρ”, εις άνάμνησιν τ' ό θείου της Αίλας... * * *

“Όσοτερά από λίγους μήνες, ο Πασκάλ προσκαλούσε όλους τ' ός φίλους του σ' α τραπέζι για να γιορτάσουν δυο ευχάριστα γεγονότα: τη θάρκα του μικρού του γιου και τ' ό ίστοφόρου του—δικού του ίστοφόρου—που θά τ' ό έδιναν τ' ό νόμια “Μπάρμπα-Ναζαίρ”, εις άνάμνησιν τ' ό θείου της Αίλας... * * *

“Όσοτερά από λίγους μήνες, ο Πασκάλ προσκαλούσε όλους τ' ός φίλους του σ' α τραπέζι για να γιορτάσουν δυο ευχάριστα γεγονότα: τη θάρκα του μικρού του γιου και τ' ό ίστοφόρου του—δικού του ίστοφόρου—που θά τ' ό έδιναν τ' ό νόμια “Μπάρμπα-Ναζαίρ”, εις άνάμνησιν τ' ό θείου της Αίλας... * * *

“Όσοτερά από λίγους μήνες, ο Πασκάλ προσκαλούσε όλους τ' ός φίλους του σ' α τραπέζι για να γιορτάσουν δυο ευχάριστα γεγονότα: τη θάρκα του μικρού του γιου και τ' ό ίστοφόρου του—δικού του ίστοφόρου—που θά τ' ό έδιναν τ' ό νόμια “Μπάρμπα-Ναζαίρ”, εις άνάμνησιν τ' ό θείου της Αίλας... * * *

“Όσοτερά από λίγους μήνες, ο Πασκάλ προσκαλούσε όλους τ' ός φίλους του σ' α τραπέζι για να γιορτάσουν δυο ευχάριστα γεγονότα: τη θάρκα του μικρού του γιου και τ' ό ίστοφόρου του—δικού του ίστοφόρου—που θά τ' ό έδιναν τ' ό νόμια “Μπάρμπα-Ναζαίρ”, εις άνάμνησιν τ' ό θείου της Αίλας... * * *

“Όσοτερά από λίγους μήνες, ο Πασκάλ προσκαλούσε όλους τ' ός φίλους του σ' α τραπέζι για να γιορτάσουν δυο ευχάριστα γεγονότα: τη θάρκα του μικρού του γιου και τ' ό ίστοφόρου του—δικού του ίστοφόρου—που θά τ' ό έδιναν τ' ό νόμια “Μπάρμπα-Ναζαίρ”, εις άνάμνησιν τ' ό θείου της Αίλας... * * *

“Όσοτερά από λίγους μήνες, ο Πασκάλ προσκαλούσε όλους τ' ός φίλους του σ' α τραπέζι για να γιορτάσουν δυο ευχάριστα γεγονότα: τη θάρκα του μικρού του γιου και τ' ό ίστοφόρου του—δικού του ίστοφόρου—που θά τ' ό έδιναν τ' ό νόμια “Μπάρμπα-Ναζαίρ”, εις άνάμνησιν τ' ό θείου της Αίλας... * * *

“Όσοτερά από λίγους μήνες, ο Πασκάλ προσκαλούσε όλους τ' ός φίλους του σ' α τραπέζι για να γιορτάσουν δυο ευχάριστα γεγονότα: τη θάρκα του μικρού του γιου και τ' ό ίστοφόρου του—δικού του ίστοφόρου—που θά τ' ό έδιναν τ' ό νόμια “Μπάρμπα-Ναζαίρ”, εις άνάμνησιν τ' ό θείου της Αίλας... * * *

“Όσοτερά από λίγους μήνες, ο Πασκάλ προσκαλούσε όλους τ' ός φίλους του σ' α τραπέζι για να γιορτάσουν δυο ευχάριστα γεγονότα: τη θάρκα του μικρού του γιου και τ' ό ίστοφόρου του—δικού του ίστοφόρου—που θά τ' ό έδιναν τ' ό νόμια “Μπάρμπα-Ναζαίρ”, εις άνάμνησιν τ' ό θείου της Αίλας... * * *

“Όσοτερά από λίγους μήνες, ο Πασκάλ προσκαλούσε όλους τ' ός φίλους του σ' α τραπέζι για να γιορτάσουν δυο ευχάριστα γεγονότα: τη θάρκα του μικρού του γιου και τ' ό ίστοφόρου του—δικού του ίστοφόρου—που θά τ' ό έδιναν τ' ό νόμια “Μπάρμπα-Ναζαίρ”, εις άνάμνησιν τ' ό θείου της Αίλας... * * *

“Όσοτερά από λίγους μήνες, ο Πασκάλ προσκαλούσε όλους τ' ός φίλους του σ' α τραπέζι για να γιορτάσουν δυο ευχάριστα γεγονότα: τη θάρκα του μικρού του γιου και τ' ό ίστοφόρου του—δικού του ίστοφόρου—που θά τ' ό έδιναν τ' ό νόμια “Μπάρμπα-Ναζαίρ”, εις άνάμνησιν τ' ό θείου της Αίλας... * * *

“Όσοτερά από λίγους μήνες, ο Πασκάλ προσκαλούσε όλους τ' ός φίλους του σ' α τραπέζι για να γιορτάσουν δυο ευχάριστα γεγονότα: τη θάρκα του μικρού του γιου και τ' ό ίστοφόρου του—δικού του ίστοφόρου—που θά τ' ό έδιναν τ' ό νόμια “Μπάρμπα-Ναζαίρ”, εις άνάμνησιν τ' ό θείου της Αίλας... * * *

“Όσοτερά από λίγους μήνες, ο Πασκάλ προσκαλούσε όλους τ' ός φίλους του σ' α τραπέζι για να γιορτάσουν δυο ευχάριστα γεγονότα: τη θάρκα του μικρού του γιου και τ' ό ίστοφόρου του—δικού του ίστοφόρου—που θά τ' ό έδιναν τ' ό νόμια “Μπάρμπα-Ναζαίρ”, εις άνάμνησιν τ' ό θείου της Αίλας... * * *

“Όσοτερά από λίγους μήνες, ο Πασκάλ προσκαλούσε όλους τ' ός φίλους του σ' α τραπέζι για να γιορτάσουν δυο ευχάριστα γεγονότα: τη θάρκα του μικρού του γιου και τ' ό ίστοφόρου του—δικού του ίστοφόρου—που θά τ' ό έδιναν τ' ό νόμια “Μπάρμπα-Ναζαίρ”, εις άνάμνησιν τ' ό θείου της Αίλας... * * *

“Όσοτερά από λίγους μήνες, ο Πασκάλ προσκαλούσε όλους τ' ός φίλους του σ' α τραπέζι για να γιορτάσουν δυο ευχάριστα γεγονότα: τη θάρκα του μικρού του γιου και τ' ό ίστοφόρου του—δικού του ίστοφόρου—που θά τ' ό έδιναν τ' ό νόμια “Μπάρμπα-Ναζαίρ”, εις άνάμνησιν τ' ό θείου της Αίλας... * * *

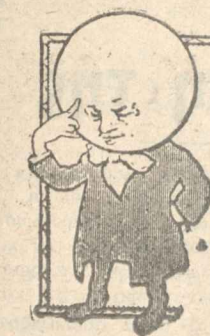
“Όσοτερά από λίγους μήνες, ο Πασκάλ προσκαλούσε όλους τ' ός φίλους του σ' α τραπέζι για να γιορτάσουν δυο ευχάριστα γεγονότα: τη θάρκα του μικρού του γιου και τ' ό ίστοφόρου του—δικού του ίστοφόρου—που θά τ' ό έδιναν τ' ό νόμια “Μπάρμπα-Ναζαίρ”, εις άνάμνησιν τ' ό θείου της Αίλας... * * *

“Όσοτερά από λίγους μήνες, ο Πασκάλ προσκαλούσε όλους τ' ός φίλους του σ' α τραπέζι για να γιορτάσουν δυο ευχάριστα γεγονότα: τη θάρκα του μικρού του γιου και τ' ό ίστοφόρου του—δικού του ίστοφόρου—που θά τ' ό έδιναν τ' ό νόμια “Μπάρμπα-Ναζαίρ”, εις άνάμνησιν τ' ό θείου της Αίλας... * * *

“Όσοτερά από λίγους μήνες, ο Πασκάλ προσκαλούσε όλους τ' ός φίλους του σ' α τραπέζι για να γιορτάσουν δυο ευχάριστα γεγονότα: τη θάρκα του μικρού του γιου και τ' ό ίστοφόρου του—δικού του ίστοφόρου—που θά τ' ό έδιναν τ' ό νόμια “Μπάρμπα-Ναζαίρ”, εις άνάμνησιν τ' ό θείου της Αίλας... * * *

“Όσοτερά από λίγους μήνες, ο Πασκάλ προσκαλούσε όλους τ' ός φίλους του σ' α τραπέζι για να γιορτάσουν δυο ευχάριστα γεγονότα: τη θάρκα του μικρού του γιου και τ' ό ίστοφόρου του—δικού του ίστοφόρου—που θά τ' ό έδιναν τ' ό νόμια “Μπάρμπα-Ναζαίρ”, εις άνάμνησιν τ' ό θείου της Αίλας... * * *

“Όσοτερά από λίγους μήνες, ο Πασκάλ προσκαλούσε όλους τ' ός φίλους του σ' α τραπέζι για να γιορτάσουν δυο ευχάριστα γεγονότα: τη θάρκα του μικρού του γιου και τ' ό ίστοφόρου του—δικού του ίστοφόρου—που θά τ' ό έδιναν τ' ό νόμια “Μπάρμπα-Ναζαίρ”, εις άνάμνησιν τ' ό θείου της Αίλας... * * *

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένας Άγγλος υπελόγι-σε ότι ένα κοινό ρολόι τού τραπέζιού κάνει 157.680.000 ρυθμικούς χτύπους τ' ό χρόνο και ότι ο προχού του ρολοιού άπ' όλες τις θάλασσες της γης, θά μπορούσε μ' ατ' α να κατασκευασθή ένας κύβος που κάθε πλευρά τ' ό έλχε ύψος 418 μέτρων!

Η Σάφρα Μπερνάρ, έντός εικοσιπέντε έτών έκέρδισε 6.250.000 φράγκα.

Από τ' ός άνθρώπους που τρελλώνονται, θεωρείται μόνον τ' ό τρίτον.

Ο Γιάδοταν άνήλθε τέσσερες φορές σ' α πρωθυπουργικό αξίωμα.

Τ' ό λευκό χρώμα είναι άφρονότερο σ' α βασίλειο τ' όν λουλουδιών. Σ' α 4.000 είδη λουλουδιών, τ' α 1.198 είναι άσπρα.

Τ' ό λευκό στομάχι από δία τ' α φυτοφάγα ζώα.

Τ' ό παλότερο και πολυτιμότερο κρασί τ' ό κόσμου βρίσκεται σ' α ύψωση της Δημοκρατίας της Βαυαρίας. Υπάρχουν εκεί μέσα κρασιά ήμικας δύωισι αλάνων.

Ο τάφος τ' ό Μωάμεντ είναι στωλισμένος με σαρκεφούς, διαμάντια και ρουμπίνια, αξίας 2.000.000 λίρών στερλινών.

Η άστραπή είναι όρατή σ' α απόστασι 150 μιλίων.

Παρετηρήθη ότι η μέλισσα προτιμούν τ' α λουλούδια που έχουν γαλάζιο χρώμα.

Τ' ό βελόνι άνεκαίωρθη σ' α 1410 από τ' ό Γάλλο σιδηρογνό Φορνόγκ.

Κάθε στροβίλο γεννά κάθε χρόνο 1.000.000 νέα στροβίλια.

Όταν εστέφη η βασίλισσα της Ολλανδίας, τ' ό σωματείο τ' όν άλιων της έστέψε ως δώρον μ' α τερασσιά διαστάσεων...φάρμα!

Υπάρχουν ακόμα έπ' α της ύδρογεινι άσκατά έκατομμύρια τερασσιά μιλία άνεξερεσινίτου έπιφανείας.

Τ' ό άλογο τρώει, σ' α διάστημα ενός έτους, τρεπ' α δώδεκα φορές περισσότερη από τ' ό βάρος τ' ό σωματός του.

Τ' ό μήκος της διάρκειας τ' ό Σουέι είναι 92 μιλία.

Μέχρι τ' ό 1846 τ' ό κάπνισμα ήταν άσθητά άπαγορευμένο μέσα σ' ας άγγλικούς σιδηροδρόμους.

Σ' α μερικούς σιδηροδρόμους της Γερμανίας έχρησιμοποίησαν άλλος παταγάλοι για να φωνάζουν τ' α δνόματα τ' όν σταθμών.

Τ' ός μεγάλο και πολυθαύαλο είναι τ' ό ιαπωνικό άνάκτορο Έσκουρίμ, όποτε για να έκασεφ' α κανείς δία τ' α διαμάντι του και τις αβουσές του χρειάζεται 4 μέρες.

Μία Γάλλος ήθοποιός θέλοντας να δοκιμάση αν μπορεί κανείς να ζήσει τρώγοντας μόνο σοκολάτα, δεν έφαγε έπ' α 60 μέρες άπολύτως τίποτε άλλο, έκτός αυτής. Μετά τ' ό τέλος τ' ός πεινάματος της όμως είχε χάσει 5 δακδς από τ' ό βάρος της.

Ένας Γερμανός μαθηματικός υπελόγιζε ότι

σ' α τρείς τόνους θαλασσινού νερού υπάρχει χου-σάρι αξίας δυο δραχμών.

Ο ήλιος έπιστύνων προ-σέβει ότι αν ήταν δυνατόν να μαζευτή όλο τ' ό χρυσάρι άπ' όλες τις θάλασσες της γης, θά μπορούσε μ' ατ' α να κατασκευασθή ένας κύβος που κάθε πλευρά τ' ό έλχε ύψος 418 μέτρων!

Η Σάφρα Μπερνάρ, έντός εικοσιπέντε έτών έκέρδισε 6.250.000 φράγκα.

Από τ' ός άνθρώπους που τρελλώνονται, θεωρείται μόνον τ' ό τρίτον.

Ο Γιάδοταν άνήλθε τέσσερες φορές σ' α πρωθυπουργικό αξίωμα.

Τ' ό λευκό χρώμα είναι άφρονότερο σ' α βασίλειο τ' όν λουλουδιών. Σ' α 4.000 είδη λουλουδιών, τ' α 1.198 είναι άσπρα.

Τ' ό λευκό στομάχι από δία τ' α φυτοφάγα ζώα.

Τ' ό παλότερο και πολυτιμότερο κρασί τ' ό κόσμου βρίσκεται σ' α ύψωση της Δημοκρατίας της Βαυαρίας. Υπάρχουν εκεί μέσα κρασιά ήμικας δύωισι αλάνων.

Ο τάφος τ' ό Μωάμεντ είναι στωλισμένος με σαρκεφούς, διαμάντια και ρουμπίνια, αξίας 2.000.000 λίρών στερλινών.

Η άστραπή είναι όρατή σ' α απόστασι 150 μιλίων.

Παρετηρήθη ότι η μέλισσα προτιμούν τ' α λουλούδια που έχουν γαλάζιο χρώμα.

Τ' ό βελόνι άνεκαίωρθη σ' α 1410 από τ' ό Γάλλο σιδηρογνό Φορνόγκ.

Κάθε στροβίλο γεννά κάθε χρόνο 1.000.000 νέα στροβίλια.

Όταν εστέφη η βασίλισσα της Ολλανδίας, τ' ό σωματείο τ' όν άλιων της έστέψε ως δώρον μ' α τερασσιά διαστάσεων...φάρμα!

Υπάρχουν ακόμα έπ' α της ύδρογεινι άσκατά έκατομμύρια τερασσιά μιλία άνεξερεσινίτου έπιφανείας.

Τ' ό άλογο τρώει, σ' α διάστημα ενός έτους, τρεπ' α δώδεκα φορές περισσότερη από τ' ό βάρος τ' ό σωματός του.

Τ' ό μήκος της διάρκειας τ' ό Σουέι είναι 92 μιλία.

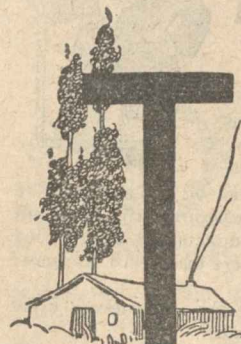
Μέχρι τ' ό 1846 τ' ό κάπνισμα ήταν άσθητά άπαγορευμένο μέσα σ' ας άγγλικούς σιδηροδρόμους.

Σ' α μερικούς σιδηροδρόμους της Γερμανίας έχρησιμοποίησαν άλλος παταγάλοι για να φωνάζουν τ' α δνόματα τ' όν σταθμών.

Τ' ός μεγάλο και πολυθαύαλο είναι τ' ό ιαπωνικό άνάκτορο Έσκουρίμ, όποτε για να έκασεφ' α κανείς δία τ' α διαμάντι του και τις αβουσές του χρειάζεται 4 μέρες.

Μία Γάλλος ήθο

Η καλλιτεχνική ζωή της Κυβέλης

ΤΙΣ 7 Δεκεμβρίου 1905, η Κυβέλη γέννησε το δεύτερο παιδί της, τη Μυράτ.
Η γέννα όμως αυτή είχε πολύ άσχημα αποτελέσματα για την Κυβέλη. Λίγο έλειψε να την οδηγήσει στον τάφο. Κι' αληθινά, η απόλεια της θεωρητικής μας Τέχνης θα ήταν μεγάλη, γιατί η καλλιτεχνική μας ήταν ακόμα στην αρχή του σταδίου της.

Ενώ η γέννηση έγινε κανονική, ξαφνικά, την τρίτη ημέρα απ' τον τοκετό, η κ. Κυβέλη προσεβλήθη από δυνατά πυρετά. Ο κ. Μυράτ εκώλεσε άμεσα τον μααινήτσα Λούρη. Ο γιαντός την εξέτασε και είπε ότι είχε απίλοχο πυρετό. Γρήγορα κατάλαβαν όλοι γύρω της πως η θέσις της ήταν σοβαρή κι' έγεισαν άνησιν.

Πρό πάντων ο κ. Μυράτ, που τόσο την αγαπούσε, φοβήθηκε πολύ. Έμεινε όλη τη νύχτα μαζί της για να την περιποιηθεί, σχεδόν νηστικός και εξαντλημένος. Κατά την κρίσιμη περίοδο της αρρώστιας, ο κ. Μυράτ έμεινε νηστικός επί τρεις ημέρες κατά συνέχεια, όπως δηγγείται και ο μακαρίτης οιογενειακός του φίλος Τίμος Σταθόπουλος.

Με αγωνία, ο δυστυχής σύζυγος έβλεπε τον κίνδυνο της γυναίκας του και έλεγε με απελπία:
— Δέν θά ζήση....

Και συχνά έκλαιγε σάν μικρό παιδί, συλλογίζομενος ότι θα έχανε την αγαπημένη του Κυβελίτσα.

Τις πιο κρίσιμες στιγμές, ο Λούρος εκύτταζε με λύπη και την Κυβέλη, και τον κ. Μυράτ. Και τούλεγε:
— Δέν λυτάμα τόσο εκείνη, όσο έσένα, άν, δ μη γένοιτο, δέν ζήση.

— Όχι, γιατί μου! Εφώναζε ο κ. Μυράτ. Δέν μπορεί να συμβή τέτοιο πράγμα... Πρέπει να την σώσεις.... Γίνετε και Θεός.... Σώστε τη! Κι' άν χρειάζεται και το δικό μου αίμα, να το δώσω για να γλυτώση....

Μά όχι μονάχα ο κ. Μυράτ εξανυχούσε πλάι της. Κι' ο Λούρος έκανε το ίδιο. Εικοσιπέντε ημέρες δέν την άφησαν στιγμή. Προσταθούσαν να την αρπάξουν απ' τα χέρια του Χάρου.

Την 23ην Δεκεμβρίου φάνηκε κάποια βελτίωση στην κατάστασή της. Όλοι πήρανε θάρρος. Μά την άλλη μέρα, την παραμονή των Χριστουγέννων, χωροτόρησε απότομα. Αύστια τρομερή την έπιασε κι' ο πυρετός ανέβη στους 41 βαθμούς! Ο κ. Μυράτ έτρεξε σάν τρελλός κι' εφώναζε το Λούρο. Έφτασε άμεσα, την εξέτασε και άνησυχσε πολύ. Ο τόμος του κινδύνου εφάνη στην όψη του. Ο κ. Μυράτ ήταν πειά απελπισμένος.

Όλο το σπίτι είχε γεμίσει απελπία. Όλοι πρόσμεναν, ότι εκείνη την ημέρα η Κυβέλη θα πέθαινε. Η θεή μητέρα της, η καμένη ή κυρά Μαρία, είχε αποτραβηχθεί μονάχη της στην κοζίνα κι' έκλαιγε κι' εφώναζε απελπισμένη.

Κι' ο μίστρος Ντάνος, μισομεθυμένος κι' απογοητευμένος, γύριζε όλο το σπίτι και σιγομουρμούριζε:

— Άν πεθάνει ή Κυβέλη μας, γιατί να ζήσω πειά εγώ; Θα πάω να γίνω σκουπί κι' έπειτα θα πάω να πέσω μπροστά στο σιδηρόδρομο ν' αυτοκτονήσω.

Κάποιοι φίλοι της οικογενείας τον άκουσαν που έλεγε αυτά και τον ρώτησαν:

— Γιατί να κήνης έτσι;
— Γιατί; Απάντησε. Και πώς θα μου δίνη έπειτα να πίνω κρασί;

Μά περισσότερο απ' όλους ήταν απελπισμένος ο κ. Μυράτ. Ο Λούρος τον παρακαλούσε να βοηθήσει, κι' εκείνος τάδε χαμένα πειά.

— Έλα, άφισε τώρα τα μερολόγια κι' έλα να έτοιμάσω με τον δορό, που έλεγε ο Λούρος.

Και πάλι του φώναζε ξαφνικά:

— Άναψε το καζάνι να της κάνουμε ένα θερμό μπάνιο.

Μ' όλη όμως την παραρηκν και τη λύπη του, ο κ. Μυράτ βοηθούσε σ' όλα, φρόντιζε για όλα.

Μά η οικογένεια άρχισε να στενοχωρείται από λεπτά. Η οικονομία του κ. Μυράτ είχαν εξαντληθεί. Ζήτησε λεπτά απ' τον Χρηστομάνο, μά δέν έλαβε καμιά βοήθεια, γιατί κι' εκείνος είχε άρχισει να στενοχωριέται.

Ο Λούρος είδε την οικονομική στενοχώρια κι' έδωσε έντολή στο φαρμακείο του άδελφού του να δίνη τα φάρμακα χωρίς πληρωμή. Κι' από τούς φίλους του σιπιο έβοηθοσε οικονομικά ο Κοκάδης. Παρασάλεσε κι' ο Τίμος Σταθόπουλος τον κ. Θεοδορίδη, που συχνά νημένος μία μέρα, έδωσε στον κ. Μυράτ 300 δραχμές.

Έπειτ' από πολλήν αγωνία κι' από προσεκτικές προσπάθειες, τέλος η Κυβέλη εσώθη!

Χάρης στην άρροιαση του Λούρου και τη γρηή της κοράσι, η Κυβέλη εθόγηκε από τον κίνδυνο και κατά τα τέλη του Γενάρη 1906 ήσαν πειά στην άναρρωσή της.

Ξαναγίνεται γρηή και όραία!

Και τώρα συλλογίζοταν μαζί με τον κ. Μυράτ για τη νέα τους θεατρική εργασία κι' έκαναν χίλια σχέδια και συνδυασμούς. Έπειδή ο Χρηστομάνος, κατά την άρρώστεια της πρωταγωνίστριας του, έδειξε αδιαφορία, εσκέφθηκαν να τον εκδιώκουν. Πρώτα συλλογίσθηκαν να πάρουν το θέατρο «Ωδείον» της Πόλης απ' τον θεατρώνη Ραφτόπουλο, μά δέν έφθασαν σε τίποτε βέβαιο. Έπειτα ο κ. Μυράτ τηλεφώνησε στην Πάτρα στον Δαμάσκα, ότι σχηματίζει θέατρο, άνεξάρτητο της «Νέας Σκηνής», με πολλά κεφάλαια, που καταθέτουν φίλοι του, κι' άς μην είχε ούτε πεντάρα, και ζητούσε τη συνεργασία του. Συγχρόνως βρισκόταν και σε τηλεγραφική ανενόχη με τον Ραφτόπουλο στην Πόλη. Και τελευταία ο κ. Μυράτ έστειλε στην Πόλη το έξης τηλεγράφημα προς τον Ραφτόπουλο: «Καταρτίζω θέατρον υπό διεύθυνσιν μου. Ζητώ θέατρον σας. Άναμναινε επιστολήν μου».

Έτσι, έγειμος ο κόσμος από τις διαδόσεις, ότι ο κ. Μυράτ με την Κυβέλη κάνουν δικό τους θέατρο.

Όλ' αυτά, φυσικά, τα έμαθε ο Χρηστομάνος. Και δέκα μέρες κατόπιν ο Χρηστομάνος έλαβε τηλεγράφημα από την Πόλη, ότι το θέατρο παραχωρήθη στον κ. Μυράτ.

Άμέσως ο Χρηστομάνος με μία κάρτα στον κ. Μυράτ τον παρακαλεί να σταματήσει κάθε ενέργεια του και να προσμένη να συννοηθούν.

Και κατόπιν απ' αυτό, έφ' απόγευμα έπληξε ο Χρηστομάνος να τους επισκεφθή. Στάθηκε στην πόρτα ένα λαντά και κατέβη ο Χρηστομάνος. Άνέβη στο σπίτι και κύτταξε το ζευγάρι με μία πλάγια ματιά κι' έπειτα πήρε ένα υφός θλιβερό, σάν να τον είχαν άδουσει, μά και επίσημο και περήφανο μαζί. Τους χωρότησε με καλωσύνη. Κι' ενώ η κ. Κυβέλη κι' ο κ. Μυράτ ήθελαν να του κάμουν παράπονα για τη σκληρότητά του, ξαφνικά τα έβλεψαν όλα. Τού φίλησαν τα χέρια και ζήτησαν να ξεχωστούν όλα. Μά κι' εκείνος είχε συλλογισθεί πόσο σκληρά τους φρόνιζε και είπε:

— Κουράσθηκαν πολύ, παιδιά μου. Δέν άντέχω πειά.

Κι' έπειτα συμφώνησαν για την τουρνέ της Πόλης.
— Εκτός απ' το μισθό σας, είτε ο Χρηστομάνος, θα σέ πάρω, Μητρο, συντάρο. Θα μοιρασθούν τα κέρδη της Πόλης και το καλοκαίρι θα σου παραχωρήσω τελείως τη «Νέα Σκηνή». Έσύ, αφού έχεις την Κυβέλη, θα μπορείς να συνεχίσεις το έργο μου.

Αυτό δείχνει προς ο Χρηστομάνος υπερίσχυε την Κυβέλη. Αυτή πειά ήταν η «Νέα Σκηνή». Και περαχτικά έλεγε με τρόπο στον κ. Μυράτ, ότι αφού αυτός διαθέτει την Κυβέλη, μπορεί και να του χαρίσει και όλόκληρη τη «Νέα Σκηνή».

Τέλος, τα συμφώνησαν. Η «Νέα Σκηνή» το Φλεβάρη του 1906 έφυγε για την Πόλη. Μαζί κι' η Κυβέλη κι' ο κ. Μυράτ. Ο Χρηστομάνος μάλιστα εφάνηκε αυτή τη φορά πολύ γενναϊόδορος. Έδωσε στο ζευγάρι 50 χρυσά νομίσματα προκαταβολή (δηλ. περίπου 50.000 σημερινές δραχμές!).

Ο οιογενειακός φίλος, μά κρυφά ερωτευμένος, κ. Θεοδορίδης άπαχαρότησε τώρα με συγκίνηση την Κυβέλη. Κι' ο δικός οιογενειακός φίλος Τίμος Σταθόπουλος άναφίρει, ότι κι' εκείνη έχανε δάκρυα για τον χωρισμό της από τον νεαρό Θεοδορίδη.

Η εργασία στην Πόλη αυτή τη φορά ήταν καλύτερη από την πρώτη φορά. Η εισπραξία ήταν κανονιστική. Η «Νέα Σκηνή» έμάζεψε άφθονο χρήμα.

Μά ο κ. Μυράτ έβλεπε στην Κυβέλη κάποια μεταβολή. Την πρόσχε και τον έτρωγε κάποιο σαράκι. Έβλεπε σ' αυτή κάτι άρρωστο. Κάτι άσυμφορο με την ποιή ζωή της, που δέν ήξερε πού να το αποδώσει. Η στάσις της άπέναντί του, τα αισθηματά της, οι τρόποι της είχαν μεταβληθεί.

Κάποια αισθηματική μεταβολή είχε γίνει μέσα της.

Κι' όπως βρεθούν η πηγές μας, βεβαίως από την Πόλη στον νεαρό κ. Θεοδορίδη 16 κάρτ-ποστάλ. Τα κάρτ-ποστάλ ήταν τότε το απαραίτητο είδος της αισθηματικής συνεννόησης. Ο κ. Θεοδορίδης στο ίδιο διάστημα της έστειλε περισσότερα. Κανένα όμως γράμμα δέν άντγίλαξαν.

Άγοις πειά!
Ο θάσος της «Νέας Σκηνής» ξαναγύρισε στην Αθήνα την Μεγάλη Έβδομάδα για ν' άρχισή παραστάσεις μετά

το Πάσχα.

Η Κυβέλη ξαναγύρισε από την Πόλη ήνεστάτη πειά. Όραία περισσότερα παρά ποτέ.

Ήταν φανερό πως άγαπούσε. Κρυφά, μά με πάθος.
Ο κ. Μυράτ είχε καταλάβει πως δέν εφρόντιζε για τίποτε άλλο, παρά να στολισθή και να είνε κομψή κι' όμορφη, από πάντων τις ώρες που θα έρχοταν η παρεια για πόκερ ή για περίπατο. Έννοείται, ότι στην παρεια πρώτος και απαραίτητος πάντα ήταν ο κ. Θεοδορίδης. Αυτή ή συμπεριφορά της κ. Κυβέλης εγέννησε στον κ. Μυράτ κάποιες μικροπρέπειες. Μά επειδή έπίστευε πως τού ήταν ελκυστική, ή ύποψις αυτές εύκολα διελύοντο.

Όστόσο, ή κ. Κυβέλη άγαπούσε πειά τον κ. Θεοδορίδη. Αυτό ήταν φανερό. Μάταια έκρυβε το αισθημά της! Όλοι γύρω το καταλάβαιναν.

Και για να μη την καταλάβουν, έκανε τάδε πως ο κ. Θεοδορίδης δέν της άρέσει και μάλιστα τον έβριζε μπροστά σε άλλους.

— Τόν συχαίνω! Έλεγε συχνά. Είνε άσχημος!

Μά όταν πήγαν για λίγη ώρα να βρεθί μόνη της μαζί του, άλλαζε. Δέν τόν έβριζε ποτέ όταν ήσαν μόνι. Δέν τόν έσυχαίνετο. Δέν της εφάνετο άσχημος καθόλου. Άπεναντίας τού μιλούσε φιλικά, τού δηγγιέτο τη ζωή της και τα μυστικά της.

Μόνο σεις είδατε φίλος μου ελκυστική! τού έλεγε.
Και πολλές φορές τού φιλούσε το χέρι.

Το 1906 έφικαν στην Αθήνα οι Όλυμπακοί Άγώνες. Κίνησε άράνταστη άναστάσε την πρωτεύουσα. Και ο κ. Μυράτ με την κ.

Κυβέλη ήταν σέ συνεχή κίνησι. Στο Στάδιο και σ' όλες τις άθλητικές συγκινήσεις. Η κ. Κυβέλη ήθελε διαρκώς να βρσκεται έξω. Το σπίτι την στενοχωρούσε.

Αυτά όλα έκαναν τον κ. Μυράτ να έχη πολλές ύποψις, ότι ή γυναίκα του έχει ξελοχιασθεί. Άλλά με πούν; Τόν κ. Θεοδορίδη δέν τόν ύποπτεύετο. Δέν τόν έθεώρει κατακτητή κι' έπειτα ή Κυβέλη τόν έπείραζε διαρκώς.

Όστόσο ένα βράδυ άρχισε κάτι να ύποπτεύεται. Είχε φωτογραφηθεί ή Αθήνα απός τμήν των άθλητών των Άγώνων και γίνανε και λαμπαιοδρομίες. Ο κ. Μυράτ, ή κ. Κυβέλη μαζί με τον κ. Θεοδορίδη γυρίζανε στην πόλη μ' ένα μόνιπο. Ο κ. Μυράτ καθόταν στη μέση από τούς δυό άλλους, λίγο προς τα έξω, για να δίνη χώρο να καθονται οι άλλοι δυό προς το βάθος. Και κάποιες στιγμές διέκρινε στο άντίκρου του φρεσκοβαμμένο εστραμυοντέζ δυό σιλουέτες να γλυκανιστάνονται και μάλιστα και να γνέφουν πώς απ' τις πλάτες του. Το αίμα άνέβαινε στο κεφάλι του και μετά βίας συνεκράτηθη.

— Όταν φτάσουμε το βράδυ στο σπίτι, θα τελειώση το ζήτημα! σκέφθηκε ο κ. Μυράτ.

Κατά τα μεσάνυχτα, το ζευγάρι έφτασε στο σπίτι. Και τότε, όταν πειά ήσαν μόνι, ο κ. Μυράτ έξέπασε.

— Άν είσαι ελκυστική, Κυβέλη, της είπε, πρέπει να υφείης ήν αλήθεια.

— Για πού πράγμα;

— Για τόν Θεοδορίδη.

— Έ. λοιπόν, Σού σ' διολογώ. Τόν αγαπώ!

Ο κ. Μυράτ δέν πίστευε σ' αυτά του!

— Ένωσθη την άβυσσο μέσα στην ψηφή του. Όποτε αυτή ήταν ή αιώσι ή την άγάπη του και για τις θυσίες του;

Σεχίλως έξαρνα ο μεγάλος τον πόνος. Δέν μπορούσε πειά να μιλήση. Έπρεπε σ' ένα ντιόκι κι' άρχισε να κλαίη.

— Έκείνη τόν κύτταζε κάτω ψυχρά. Έπειτα τού είπε:

— Δέν φταίω σέ τίποτε. Μά πάντοτεφαν σέ ήλκία που δέν έννοια ή ζωή. Δέν ήξερα πού είνε ή ετυρία. Κι' έπειτα σέ παντρεύτηκα.... Μά έβρις πώς δέν σ' άγάπησα ποτέ μου....

— Ήσαν λοιπόν ψέμματα όλα; φώναζε ο κ. Μυράτ. Ψέμματα δσα μόνιραφες στα γράμματά σου; Ψεύτικη κι' ή ετυρία μας δυό χρόνια τώρα; Και αυτή ακόμα ή εμπιστοσύνη μου, που την έβασα λωες με χίλιους-δυό δρους ελκυστικής, όλα ήταν ψέμματα;

— Όχι, απάντησε εκείνη. Μπορεί τότε να ήσαν αλήθεια, γιατί τότε που σου έλεγα, σ' αγαπούσα, μά από τότε έπαυα να σ' αγαπώ. Έφταιζες όμως κι' εσύ....

Στην τελευταία της φράση, ο κ. Μυράτ γύρισε και την κύτταζε.

Εκείνη ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της με το φάσμα του περπατού.

— Τι έφταιξα εγώ; την ρώτησε.

— Ναι. Έφταιξες από περισσότερο, γιατί δημιουργήσες όλες αυτές τις παρές και μ' είχες άναμια σε τόσους άνδρες. Αυτό που συνέβη, έπρεπε μωραίως να το περιμένης.

— Όποτε ζήτεις και ρέστα! Έπρεπε να σέ κρατώ φυλασμένη; Είσαι καλλιτέχνης και σου άφησα την ελευθερία που ταυρίζε σέ μία καλλιτέχνηδα. Μην ξεχνάς, ότι εσύ ζητούσες να κάνουμε αυτή τη ζωή.

Μά ή Κυβέλη τόν διέκρινε απότομα.

— Έπειτα, είτε, δέν μ' άρέσει ή ζωή που κάναμε. Θέλω να ζήσω ελεύθερη. Θέλω να κανονίσω τη ζωή μου όπως μ' άρέσει! Ο κ. Μυράτ έγινε πειά έξω φρενών. Φαίνεται πως ή Κυβέλη τού είτε κι' άλλα περαχτικά λόγια. Κι' εκείνος την άρπαξε με όρμη και την έσυρε κάτω απ' το κρεβάτι και την έβαλε να γονατίση μπροστά του.

Γίνηκε μεγάλη φασαρία. Το σπίτι άναστατώθηκε!

Σύνηψε σ' ή κυρά Μαρία κι' ο μίστρος Ντάνος κι' έτρεξαν να ιδούν τί συμβαίνει.

Ο κ. Μυράτ τούς έκανε την αποκάλυψη, ότι ή Κυβέλη άγατούσε άλλον. Η κυρά Μαρία άκούγε έκπληκτη τις αποκλήψεις. Κι' έπειτα είτε:

— Έγώ το είπα ή κακομοίρα. Με τη ζωή που κάνατε, μά μέρα θα σημάζετε το σπίτι σας!

Ο κ. Μυράτ γίνηκε σκεπτικός. Και συλλογίσθηκε πως πρέπει να δώσει ένα τέλος στο ζήτημα.

Έκώλεσε λοιπόν την Κυβέλη να ξεναεξηγηθούν, ψύχραμα πειά. Χωρίς θυμους και χωρίς νευρα.

— Πές μου με ειλικρίνεια, της είτε. Έπιμένεις να ζήσης με τόν Θεοδορίδη; Έμμένα δέν με θέλεις πειά;

— Άκουσε, είτε τώρα εκείνη ψύχραμα. Τόν Θεοδορίδη τόν άγαπώ. Αυτό σου το είπα και σου το ξαναλέω. Μά δέν ξέρω πόσο μ' αγαπά. Και από πάντων, δέν ξέρω άν με θέλει να με πάρη γυναίκα του.

— Κι' άν δέν σέ παίρνει;

— Άν δέν θέλει να με πάρη, έτόνισε ή Κυβέλη, τότε κι' εγώ δέν τόν θέλω. Τότε θα τόν λησμονήσω και θα καθήσω ήσυχά στο σπίτι μας.

— Το κοιάθεις αυτό; Ή μού το λες έτσι; Ξαναφώτισε ο κ. Μυράτ.

— Ναι. Σού το λέω αληθινά. Στο βεβαίον με ειλικρίνεια.

— Καλά λοιπόν, είτε ο κ. Μυράτ. Θα εξετάσουμε το ζήτημα και θα το ξεκαθαρίσουμε.

Κι' έτσι τελείωσε η κουβέντα μεταξύ του κ. Μυράτ και της κ. Κυβέλης εκείνο το βράδυ.

Ο κ. Μυράτ ήταν πειά πολύ άνησυχος. Ζητούσε να δοθί μια λύσις στο ζήτημα. Βόηξε λοιπόν πρώτα τόν Χρηστομάνο και τού τα είτε όλα. Κι' εκείνος έπληξε στο σπίτι να τους συμβάσση. Μά

τα πράγματα δέν εφάνοντο ότι μπορούσαν να συμβιβασθούν.

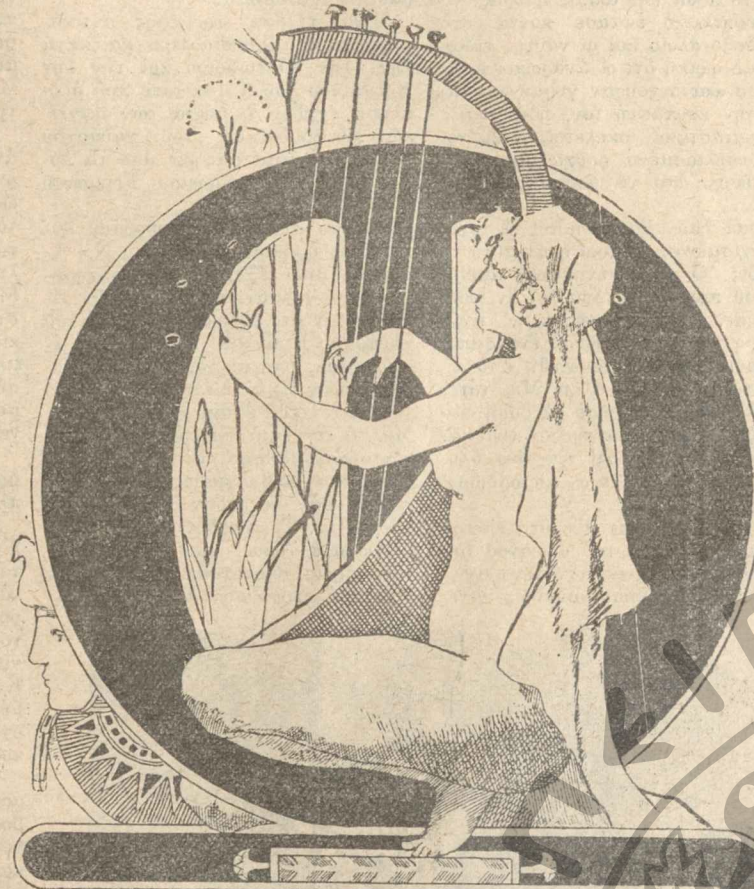
Εξήγησε κατόπιν ο κ. Μυράτ και τη συμβουλή του δημοσιογράφου και φίλου του Τίμου Σταθόπουλου. Κι' εκείνος τόν συμβούλευσε να βοη τόν κ. Θεοδορίδη και να ξεγηγη καθαρά μαζί του.

Άφού ο κ. Μυράτ είχε πειά πείσθει ότι ή Κυβέλη άγαπούσε πραγματικά τόν κ. Θεοδορίδη, της έδήλωσε καθαρά ότι κλείει οριστικά το σπίτι της για κάθε φιλική συγκίνηση. Και έτσι το πόκερ έκπρεψε ξαφνικά. Κατόπιν φέτος έξήγησε να βοη τόν κ. Θεοδορίδη για να ξεκαθαρίση τα πράγματα.

Πήγε άποφασιστικά και τόν βρήκε στο σπίτι του. Ο κ. Θεοδορίδης τόν δέχτηκε άτάραχος και με τρόπο φιλικό. Και τότε έγινεν ο άκαλλυτος διάλογος:

— Η γυναίκα μου μου είτε πως σέ αγαπά, ειπεν ο κ. Μυράτ στον κ. Θεοδορίδη. Μου ειπεν ακόμα πως την αγαπάς και σύ. Ή θα λοιπόν να σου το πω. Είμαι άποφασισμένος να ύποστηρίξω το σπίτι μου και με κίνδυνο της ζωής μου φάω.... Δέν επιτρέπεται σέ καλλιτέχνηδα της περιότης της να διασπαστεί τάνωμά της στην κωνία.... Κι' έξ άλλου ούτε κι' εγώ θα μπορούσα να φραπασώ τόν έαυτό μου άνεκτικό σόζυγο. Θα είχα όμως την δύναμη της αυτοθυσίας να την χωρίσω από τόν όσον να την νυμφεύηθς εσύ. Άν είσαι λοιπόν διατεθειμένος να την πάρεις, είμαι έτοιμος να την άφήσω, να πάρω τα παιδιά μου και να φύγω. Άν όχι, τότε σέ παρακαλώ να την άφήσης ήσυχ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

“Αγνώστες θαλασσινές τραγωδίες

Καράβια-Φαντάσματα και Καράβια-Φέρετρα !

Το “καταραμένο καράβι. “Ενα καράβι-Φάντασμα ! Οι τρεις φωτεινοί σκελετοί. “Η ιστορική ναυμαχία του Φόν Σπέε με πλοία-φαντάσματα. “Ενα πλωτό φέρετρο κλπ. κλπ.

Ο ΛΟΣ Δ νόμος ξέρει τον θρύλο του «Περσικού Όλλανδ» του καράβι του περιφημού καραβιοτή του καταδικάστηκε να ταξιδεύει ως την ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας, γιατί ο γερο-καπετάνιος του Βεντεντένεν εξομολογήθηκε ότι είχε βλαστήσει την ώρα που η μυστηριώδης τρικυμία δεν άφηνε το πλοίο του να στείρει το άσπρηλο Χρόν...

“Ο παλιός αυτός γεροναυτικός θρύλος αναφέρει ακόμη ότι το καταραμένο καράβι του Βεντεντένεν ταξιδεύει επί πολλά χρόνια τώρα έδω κι’ εκεί στους άδειους και υπάρχουν σήμερα πολλοί ναύτες και θαλασσοδίκαιτοι που βεβαιώνουν ότι το είδαν να περνάει μια νύχτα μπροστά από το καράβι τους, νοιώθοντας τη φρίκη να τους πλημμυρίζει, γιατί ή εμφάνισή του θεωρείται πάντα ως προμήνυμα θανάτου.

“Ο Περσικός Όλλανδός” ωστόσο δεν είναι το μόνο καράβι-φάντασμα. Υπάρχουν πολλές παρόμοιες ιστορίες, για τις οποίες πολλοί σοβαροί και αξιόπιστοι ναυτικοί βεβαιώνουν ότι δεν είναι διμυρογμένα της φαντασίας, αλλά πραγματικότητες.

“Ακούστε λοιπόν μια τέτοια παράξενη ιστορία. Στις 20 Φεβρουαρίου του 1921 ένα αμερικανικό αντιτορπιλικό που ταξίδευε κοντά στις ακτές του Περού, βρέθηκε ξαφνικά μέσα σε μια τρομακτική φουρκαλάρα από καταιγίδες να ναναιγιστεί μέσα στον τρομερό τυφώνα που σηκώθηκε σε λίγο. Οι ναύτες ωστόσο, με υπεράνθρωπες προσπάθειες, κατόρθωσαν να σώσουν το πλοίο τους.

Σε λίγο όμως όλοι τους παραξενεύτηκαν βλέποντας πέρα στον ορίζοντα μια ανεξήγητη αντανάγλα που φωσφορίζει κι’ ανέβαινε προς τον ουρανό. Το αμερικανικό πολεμικό έμπαινε εκείνη την ώρα στο σύμπλεγμα των νηριών του Μαγγελάνου, όταν ξαφνικά ο παρατηρητής του φώναξε ότι έβλεπε ένα μικρό καράβι μακριά στο πέλαγος... “Όλο το πλήρωμα τότε κιντήσε προς εκείνο το μέρος κι’ είδε κατάπληκτο μέσα στο μυστηριώδες καράβι που είχε φανεί πέρα, τρεις ανθρώπους άκνητους και γεμμένους αίματος στην κοιλιά τους. “Η απόδοσή του από το αντιτορπιλικό δεν φαινόταν μεγαλύτερη από ένα μύλη...

Τότε ο κυβερνήτης του πολεμικού έδωσε διαταγή να το πλησιάσουν, για να ιδούν καλύτερα τι συνέβαινε. Το αντιτορπιλικό λοιπόν, με ταχύτητα δεκαπέντε κόμβων την ώρα, προσέγγισε για να φτάσει κοντά στο παράξενο καράβι. Φωνάξετε όμως κανείς την κατάπληξή των αξιωματικών και του πληρώματος, όταν είδαν ότι ή απόστασή του τους χώριζε από το μυστηριώδες πλοίο, εξακολουθούσε ύστερα από πολλές ώρες πορείας, να παραμένει ή ίδια ! Οι ναύτες άρχισαν να φοβούνται... Είχαν ιδεί το παράξενο καράβι κατά το ήμισυβόρεια κι’ όμως ούτε τα ξημερώματα δεν είχαν κατορθώσει να το πλησιάσουν... Κι’ όλοι τους έμειναν άγριτοι, με τα μάτια τους προσηλωμένα στο φωτεινό εκείνο καράβι, όταν, ξαφνικά, μόλις φάνηκαν ή πρώτες αχτίνες του

ήλιου, χάθηκε άμεσως από τα μάτια τους...

Σε λίγο όμως, όταν προβάλε εφ’ όψιν πλοίο από τις ύψηλές κορυφές των Άνδεων και διαλύθηκε ή προμήνη ομίχλη, ο πρώτος παρατηρητής της ημέρας είδε πάλι το μυστηριώδες καράβι στην ίδια θέση και στην ίδια απόστασι από το αμερικανικό αντιτορπιλικό... “Επείρασσε ωστόσο και διόλωση ή 21η Φεβρουαρίου, δίχως να κατορθώσουν να το πλησιάσουν.

Τέλος, ύστερα από τούσες άγανιες, το πρωί της άλλης ημέρας, το αντιτορπιλικό έφτασε κοντά στο παράξενο πλοίο και οι ναύτες είδαν τότε με φρίκη ότι οι άνθρωποι εκείνοι που φαινότανσαν γεμμένοι επάνω στην κοιταστή του, ήταν τρεις ανατριχιαστικοί σκελετοί, τυμμένοι με κορμολοιμένα ρούχα που κρεμόντουσαν από τα άσπρα κόκαλά τους !...

Ποιοι ήταν άραγε αυτοί οι τρεις δυστυχισμένοι και πού ήταν αυτό το καράβι; “Ο κυβερνήτης του αμερικανικού πολεμικού, όσο κι’ αν προσπάθησε, δεν κατόρθωσε ν’ ανακαλύψει τίποτα... “Ήταν ένα σάπιο σκάφος, έτοιμο να διαλυθί από τη μια στιγμή ως την άλλη. Μά τότε, πού ξέγηγαι μπορούσε να δοθί στο περιεργό εκείνο φαινόμενο του κατοπριισμού και γιατί επί δύο δόκιμους μέρες δεν είχαν κατορθώσει να το πλησιάσουν;...

“Η μόνη εξήγησι είναι ότι, επειδή στο μέρος εκείνο πού όκνεον δημιουργούνται συχνά φαινόμενα ανκατοπριισμού, όπως ακριβώς γίνε

ται και στην έρημο, το μυστηριώδες καράβι βρισκόταν σε πολύ μεγάλη απόστασι την πρώτη φορά που το είδαν από το αντιτορπιλικό κι’ ότι ή απόσφασις και μετεωρολογικές συνθήκες, μαζί με την διάβλαιο του φωτός το έκαναν να φαίνεται πολύ κοντά.

Το φαινόμενο αυτό του αντικατοπριισμού, που παρατηρείται σε μερικά σημεία του Ατλαντικού και του Ειρηνικού ωκεανού, φαίνεται πως δημιουργεί δλους τους τρομακτικούς εκείνους θρύλους για τα καράβια-φαντάσματα.

“Ενας τέτοιος τρομερός αντικατοπριισμός παρουσιάστηκε και κατά την 31ην Οκτωβρίου και την 1ην Νοεμβρίου του 1914, τότε που διόλωση σχεδόν ή μοίρα των αγγλικών καταδρομικών του ναυάρχου Κράντον. Αυτό συνέβη έφτά φορές στη σειρά. Κι’ έφτά φορές ο φόν Σπέε διέταξε τον στόλο του να έπιτεθί εναντίον του έχθρου. Μά τα αγγλικά πολεμικά που φαινότανσαν καθαρά, δεν απαντούσαν στους κανονιοβολισμούς των γεροναυικών, σαν να ήταν πλοία-φαντάσματα !... “Τι συνέβαινε λοιπόν; “Απολύτως, όπως και το πλοίο με τους τρεις σκελετούς, τα αγγλικά πολεμικά περνούσαν πολλές εκατον

τάδες μίλια μακριά από τον γεροναυικό στόλο που νανιαζούσε με τον αντικατοπριισμό τους !

Το πλοίο-φάντασμα που τρομοκράτησε κατά τα τελευταία χρόνια τους ναυτικούς των ανατολικών άκτων της Αμερικής... συνέληφθη έδω και λίγην καιρό από το αμερικανικό αντιτορπιλικό Μαργκαρετ Ντόλλας. Οι ναύτες του τελευταίου είδαν μια νύχτα έναν παράξενο φωσφορισμό στο πέλαγος και τον σκεπτικόν όγκο ενός πλοίου που περνούσε άργα σαν φάντασμα... “Επειδή δέ είχαν άκουσει πολλές φορές να γίνεται λόγος γι’ αυτό το μυστηριώδες καράβι, άποφάσαν να έξιχνιάσουν με κάθε τρόπο το τραγικό μυστήριό του.

Το ξ Μαργκαρετ Ντόλλας λοιπόν ανέπτυξε όση μπορούσε μεγαλειότητα ταχύτητα κι’ ύστερα από λίγη ώρα κατόρθωσε τέλος να πλησιάσει το μυστηριώδες πλοίο. Οι ναύτες τότε βρέθηκαν μπροστά σ’ ένα παλιό κι’ έρημο καράβι κι’ όταν ανέβηκαν με τα φανάρια στην κοιταστή του, άνατριχίασαν από ένα φρικιαστικό θέαμα που παρουσιάζθηκε μπρος στα μάτια τους. Το καράβι αυτό ήταν ένα μεγάλο φέρετρο, γεμάτο από σκελετούς και κόκαλα νεκρών !...

Πού τραγωδία άραγε είχε διαδραματισθεί σ’ αυτό το πένθιμο πλοίο;

“Από το «Ημερολόγιό» του πεί λίγο, πού το βρήκαν στο γραμείο του πλοιάρχου, άνεκάλησαν ότι ήταν το “Ιαπωνικό άλιευτικό «Ρίο-ε-Μάρου» κι’ ότι είχε ξεκινήσει την άνοιξη του 1931 από το Ναγκαασάκι για να πάθ στον Άγιο Φραγκίσκο. Κατά το ταξίδι του όμως έπεσε μέσα σ’ ένα άγριο τυφώνα που έσχισε τα πανιά του και σύντριψε τα κατάριά του... “

Το «Ρίο-ε-Μάρου» τότε, δίχως τιμόνι, παρασύρθηκε ακάθεγκτο προς βορράν, δίχως να συναντήσει κανένα άλλο ατιμόλοιο. Σ’ αυτή την κατάσταση έμεινε δύο διόλκους μήνες, ως την ημέρα δηλαδή που κράτησαν τα τρώγαν. “Από εκεί και πέρα άρχισε μια από τις πιο άγριες και από τις πιο άνατριχιαστικές θαλασσινές τραγωδίες. Οι έξι άνδρες του πληρώματος, ο πλοίαρχος και ή γυναίκα του, άρχισαν να υποφέρουν άπεριόρατα μαρτύρια από τη δίμα και την πείνα και τέλος, εξαντλημένοι πεία, πέθαναν ό ένας ύστερα από τον άλλον έπάνω στο κατάστρωμα, όπου βρισκότανσαν ημέρα και νύχτα, με την έλπίδα ότι ίσως θα έβλεπαν κάποτε να περνή κοντά τους κανένα άτιμόπλοιο για να τους σώση... “

Το «Ρίο-ε-Μάρου», το πλωτό αυτό νεκροταφείο, από τότε παραδίδεται έδω κι’ εκεί επάνω στα κύματα δύο διόλκους χρόνια και φαίνεται ότι ο φωσφορισμός εκείνος που έβλεπαν τη νύχτα οι ναύτες των άλλων καραβιών, θα προερχόταν από τα κόκαλα των “Ιαπωνέζων ψαράδων που είχαν πεθάνει από την πείνα... “

“Ο πρόξενος μάλιστα της “Ιαπωνίας στον Άγιο Φραγκίσκο, ο Ταχίρο Καβασιόρα, από έναν πάντα

“Ο Ρενέ Σαβάρ.

Τον τελευταίο καιρό, μια διόλωση περιφέρειας της Γαλλίας έχει τρομοκρατηθεί από τα άλλεπάλληλα και φρικιαστικά έγκλήματα ενός μυστηριώδους κακούργου, του άποίου ή δράσις θυμίζει τη δράσι του άπαισιου Πέτρο Κιούρτεν, του «βρυκόλακα» Ντύσσελντορφ.

Σ’ όλα τα χωριά της Μέρ-στην περιφέρειας δηλαδή που άρχίζει από το Σαιν-Μισέλ και τελειώνει στο Βεργέν, —οι χωράτες κάθε πρωί άναρωτιούνται με άγνωση:

— Ποιανός είναι ή σειρά σήμερα; Πούν να διδάξει γιά θέμα τον ό κακούργος;

“Ας άρηγνήσουμε όμως τα γεγονότα με τη σειρά τους.

Πρώτο θέμα του μυστηριώδους αυτού κακούργου ήταν ή Μαργαρίτα Μαλλιάς, μια χωρική του Σαιν-Μισέλ. “Όλοι την άγαπούσαν στο χωριό, την χαριτωμένη αυτή κοπέλα γιά την καλότητα της, την άμορφιά της και την άδωστήτά της. “Η Μαργαρίτα έζωσε μαζί με τους γονείς της, και, νοικοκυρούλα όπως ήταν, είχε άναλβδη μόναξη της όλη τη φροντίδα του μεγάλου υποστατικού του πατέρα της. Πολλά παλλητάρια, άπ’ τα καλύτερα του τόπου, άνεργειόνοσαν να την κάνουν γυναίκα τους. Αιτή όμως δεν έδινε σε κανένα άφάρος.

“Ενα βράδυ ή Μαργαρίτα, ή όποια είχε γίνει από νορίς να κάνει καταλαβαίνω τί μου λέτε ! Δεν έκανε τίποτα !

Μόλις ενήντισε, οι δικοί της άρχισαν ν’ άνησυχούν. “Όλη τη νύχτα έφαισαν παντού, με κεριά και με φανάρια, μά χωρίς άποτέλεσμα. Κανένας ωστόσο δεν φανταζόταν ότι ή μικρούλα μπορούσε νάχη δολοφονηθεί. Γιατί νά την σκοτώσουν; Και ποιάς; “Εχθρό δεν είχε κανένα... Φαντάζεστε λοιπόν την έκπληξή και τη φρίκη όλων όταν, στα χαράματα, βρέθηκε το πτώμα της νέας, πεταμένο σε μια ρεματιά, με το κεφάλι συντρυμμένο από σφαίρες !

Ποιάς να ήταν άραγε ο δολοφόνος του άτυχου κοριτσιού; Αυτό ή άστυνομία, παρ’ όλες τις έρευνές της, δεν μπορούσε να πείσει πού βρέθηκε στο «Ρίο-ε-Μάρου», κατόρθωσε να εξακριβώσει όλα τα όνοματα του τραγικού πληρώματος του και με τη βοήθεια του «Ημερολογίου» του πλοίου, να δημοσιεύσει στις άμερικανικές έφημερίδες μια λεπτομερή περιγραφή του άνατριχιαστικού δράματος που είχε εκτυλιχθεί επάνω στο “Ιαπωνικό άλιευτικό... “

Το «Ρίο-ε-Μάρου» λοιπόν, όπως άναφέραμε, είναι το τελευταίο πλοίο-φάντασμα που τρομοκράτησε δύο διόλκους χρόνια τους ναυτικούς των ανατολικών άκτων του Νέου Κόσμου και πού, τέλος, άποκαλύφθηκε ότι δεν ήταν τίποτε άλλο, παρά ένα μεγάλο πλωτό φέρετρο...

Τα μεγάλα σύγχρονα έγκλήματα

“Ο “Βρυκόλακας,, της Μέρ

(“Όπου έπαναλαμβάνεται ή ιστορία του «βρυκόλακα» του Ντύσσελντορφ).

ρεινές της, δεν μπορούσε να το εξακριβώσει. Και ή σχετική δικογραφία θα ριχνόταν στο χρονοντούλαο, και ή υπόθεσις θα ξεχνόταν, αν ύστερ’ από λίγες μέρες, ένα νέο φρικιαστικό και μυστηριώδες έγκλημα πού διεπράχθη στη γειτονική μικρή πόλη Λέμι, δεν άναστατώνε κυριολεκτικώς διόλωση την περιοχή... ***

Το δεύτερο θέμα του μυστηριώδους δολοφόνου ήταν ή Μιλάνς Περρά, μια κοπέλα δεκαεφτά χρόνων. “Η Μιλάνς είχε πάει από βράδυ σ’ ένα χορό. Και τα ξημερώματα την βρήκαν σκοτωμένη σ’ ένα χατάκι, έξω άπ’ την πόλη. Το κεφάλι της ήταν κατασυντρυμμένο από σφαίρες —όπως και της Μαργαρίτας. “Απ’ αυτό, καθώς κι’ από άλλες λεπτομέρειες του έγκλήματος, φαινόταν καθαρά ότι ό ίδιος κακούργος είχε σκοτώσει και τις δύο νέες.

Μετά το έγκλημα δραστήριος άνακρίσεις επάκολούθησαν. “Η άστυνομία συνέλαβε πολλούς ύπόπτους. “Όλοι τους όμως άποδείχσαν την άδωστήτά τους και έτσι έμειναν πάλι έλευθεροι... “

Μια μέρα τέλος, ένας στεναγμός άνακουφίσεως δγήκε από τα στήθη των τρομοκρατημένων χωρικών της Μέρ, όταν μαθεύτηκε ότι ό φρεβρός δολοφόνος, κάποιος Ρενέ Σαβάρ, είχε συλληφθεί και φυλακιστεί.

Το μόνο γεγονός, είναι ή άλήθεια, πού έβεβάνε τον Ρενέ Σαβάρ ήσαν ότι είχαν βρεί μέσα στο σπίτι του ένα περιστρόφο με σφαίρες όμοιες μ’ αυτές πού χρησιμοποιήσε ο δολοφόνος γιά να σκοτώσει τις δύο νέες.

“Ο Σαβάρ όμως διαμαρτυρόταν έσφοδρά :

— Δεν έξερα τίποτα ! φώναζε. Δεν καταλαβαίνω τί μου λέτε ! Δεν έκανα τίποτα !

Στο τέλος μάλιστα άρρώσθηκε και τον μεταφέραν σε μια κλινική, όπου έπεσε σε βαρεία μελαγχολία. “Εκεί τον βρήκαν σκοτωμένο. Είχε κόψει μ’ ένα ξυράφι τον λαιμό του... “

“Όλοι έλπίσαν τότε ότι ό άπαισιος κακούργος είχε πληρώσει με τη ζωή του τα έγκλημά του. Κι’ όμως... Την ημέρα της κηδείας του Σαβάρ, ένα νέο έγκλημα άναστάτωσε το χωριό Κέρ-λό-Γκράν.

Το γραμμάτο αυτό χωριουδάκι δεν έχει παρά εκατόν δέκα κατοίκους, πού κατοικούν σε κομψές και όλοκαινούργιες άγροικίες. Στην έσοδο του χωριού έμεινε μια σηπιατική

Τα θύματα του άπαισιου δολοφόνου της Μέρ.

κάμαρας. Και τότε άντίκριναν ένα τρομερό θέαμα.

“Η δυστυχισμένη δεσποινίς Ντυμανουά ήταν έαυλωμένη στο κρεβάτι της και φαινόταν σαν να κοιμόταν. “Όταν την πλησίασαν όμως, είδαν ότι είχε δολοφονηθεί με τον πιο φριχτό τρόπο. Το κορμί της ήταν χλωμωμένο από σφαίρες ! “Εκτός όμως άπ’ αυτό, είχε και τρομερές πληγές πού ό δολοφόνος τις είχε άνοιξει, χτυπώντας την με τσεκούρι.

“Όλοι οι κάτοικοι του μικρού χωριού άνεκρίθησαν, κανένας τους όμως δέ μπορούσε να δώσει καμιά πληροφορία πού θα έσπινε την άστυνομία στο έργο της.

Κι’ έτσι, και το έγκλημα αυτό φροτάθηκε στη ράχη του μυστηριώδους, που άσύληκτου «Αγνόστου Δολοφόνου»... ***

Τα κακούργηματα όμως του «βρυκόλακα» της Μέρ δεν σταματούν έδω. Τον τελευταίο του έγκλημα το έκανε στις 7 του περσιμένου Φεβρουαρίου.

“Ως τότε ό άπαισιος αυτός κακούργος έσκότωνε γιά να σκοτώσει μόνο, βρίσκοντας μια έαυλη ήδονή στο έγκλημα, όπως συνέβαινε και με τον Τζάκ τον Άντεροβόλτη, και τον Πέτρο Κιούρτεν...

Το τελευταίο του θέμα όμως ήταν μια πλουσιολόγη γρηά, ή χήρα Λωράν, ή όποια φύλαγε όλη την περιουσία της στο σπίτι της...

“Η χήρα Λωράν, επί είκοσι χρόνια τώρα, είχε τη συνήθεια κάθε άπομειμήμερο, να κάνει έναν έσοχικό περίπατο γιά ν’ άναψή...

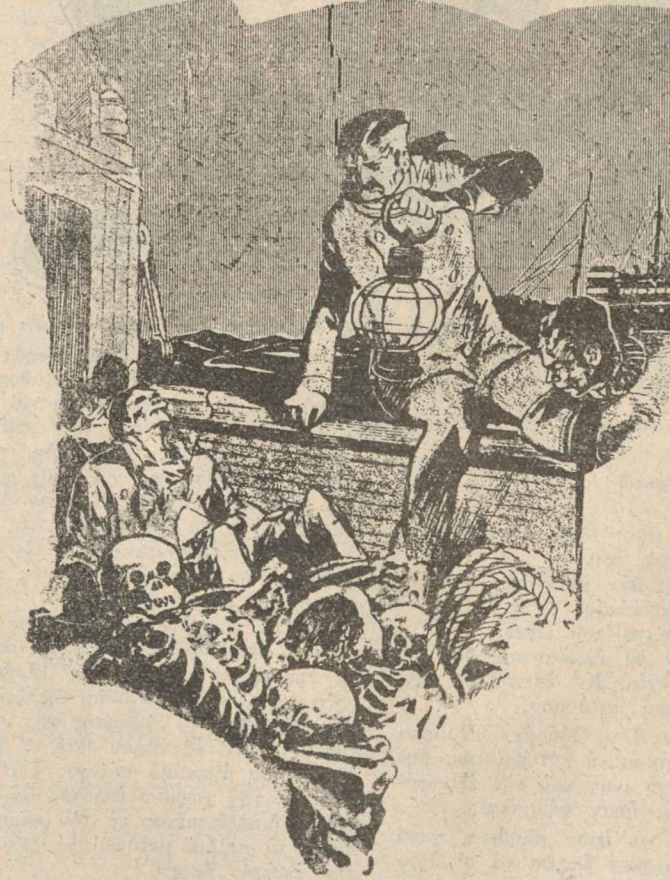
Το άπόγευμα όμως της 7 Φεβρουαρίου δεν βγήκε στον ταχτικό της περίπατο. Το ίδιο έβγα και την άλλη μέρα. “Ανησυχία ό γείτονές της, παραβίασαν την πόρτα του σπιτιού της και μπήκαν μέσα. Τότε άντίκριναν ένα άπαισιό θέαμα: Μέσα στο δωμάτιο της γρηάς βασίλευε μεγάλη άταξία. Τα έπιπλα ήταν άναποδοκιμαμένα, τα σεντόνια και ή κουβέρτα του κρεβατιού κατ’ άερεσμένους... Και σε μια γωνιά βρισκόταν το πτώμα της δυστυχισμένης γρηάς, παγωμένο πεία...

Το κορμί της σκοτωμένης ήταν καταπονημένο από τις σφαίρες και τα χτυπήματα της είχαν εξαφανιστεί οι άφάραι, είχε γίνει και ληστές... ***

Να είναι τάχα ή γρηά Λωράν το τελευταίο του θέμα;...

Οι κάτοικοι της περιοχής της Μέρ άμειβάλλον γι’ αυτό... Περιμένουν διαρκώς ν’ άκούσουν κανένα νέο κακούργημα πού άπαισιου δολοφόνου... Γι’ αυτό, και κάθε βράδυ, μόλις νυχτώσει, οι δρόμοι όλων των γειτονικών χωριών έρημάνονται κι’ οι κάτοικοι διακατέχονται από σπείνα τους...

Τα τέρας, ωστόσο, παραμένει άκίνητο άσύληκτο...

Το καράβι ήταν γεμάτο από σκελετούς και κόκαλα νεκρών.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΕΝΟΧΟΥ

ΤΟΥ ΕΡΝΕΣΤΟ ΣΕΡΑΟ

ΟΤΑΝ άρχισε ο φίλος μας Ρο-βέρτος Κορμπάνι να μιάς διηγείται κομμάτι παραάντικη ιστορία από την αστυνομική του περιφέρεια, όλα κρεμόμαστε από τα χείλη του. Ήξερε τόσες πολλές και τις άφηγέτο τόσο όμορφα, που κρατούσαμε κυριολεκτικά την ανάσπασή μας, όταν εκείνος μιλούσε!

Έτσι κι εκείνο το χειμωνιάτικο βράδυ, ύστερ' από το δείπνο, προσκαλεσμένοι στο σπίτι του και καθησμενών γύρω στο τζάκι, τον άκούγαμε με βαθύτατο προσοχή.

— Ένα βράδυ του Οκτωβρίου 1918, άρχισε τη διήγησή του ο Ροβέρτος, κατά τις έννη ή ώρα, ή γνωστή για τα πολιτικά κομμάτια της Βενετσιάνικης μαρκεσίας Φιορεντίν, βρόδθηκε φημιμένη και λιποθύμη στο κρεβάτι της, τα δέ σωτάρια της τουλάχιστον της σπασμένα. Όλα τα βρωμιά κομμάτια της είχαν κλασεί!

Την εποχή εκείνη ήμουν διευθυντής της καταδίωξης της Βενετίας. Μόλις έλαβα λοιπόν γνώση της κλοπής αυτής, έπαιρα δύο χοροκράτες κι έτρεξα άμέσως στο μέγαρο της μαρκεσίας Φιορεντίν. Από τις άναφορές που έκανα και την κατάθεσή της μαρκεσίας, ή οποία μάλιστα είχε έπανακτήσει τις οσθήσεις της, έμαθα πως έλαβε χώραν ή θρασυτάτη κλοπή κλοπή.

— Καθόμουντα έαλωμένη σε μια πολυθρόνα — άρχισε να μου άσπαστεί ή μαρκεσία — μέσα στο σαλόνι μου κι έδιάβαζε κάποιο ρομάντζο. Σε μια στιγμή άκουσα έναν έλαφρο θόρυβο άπ'απ'α. Χωρίς να χάσω καιρό, σπρώχτηκα κι άνοιξα την πόρτα του έξωστου που βλέπει προς το μέρος του πάρκου, αλλά έβρινα κεραινοπύκτη. Είδα έναν άγνωστο κομποντυμένο, νι σκοραλαλόνι στον έξωστο. Τάχασα τότε κι άφριντας την πόρτα άνοιχτή, έτρεξα και κούρτηκα στην κρεβατοκάμαρά μου. Η γρηά Ζακελίνα, ή υπηρέτριά μου, είχε άποσπυθεί ένωρίς στο διαμέρισμά της. Τού κάκου της έφώναξα εβόλθια. Από εκεί και ύστερα δεν θυμάμαι τί μου συνέβη...

«Η πείρα της αστυνομικής μου καριέρας έστάνη άδύνατο να μου φανή χρήσιμη στην περίπτωση αυτή. Αν και έπράξετο περί μιάς άλυτουστάτης διαρρήξεως μετά κλοπής, δεν μπόρεσα ν' άνακαλύψω το δράστη.

«Η μαρκεσία Φιορεντίν, από τον τρόπο της, δεν είχε πικρέσει καλώς-καλά τα χαρακτηριστικά του. Ένας ψηλός και κομποντυμένος άγνωστος!...». Απτή ήταν όλη-όλη ή περιγραφή των χαρακτηριστικών του δράστου, που μου έδωσε ή μαρκεσία. Πώς ήταν δυνατό, μέσα σε μια δόκιμη Βενετία, ν' άνακαλύψω και να καταδιώξω τον άγνωστο αυτόν ψηλόν και κομποντυμένον κίριο;

«Τέσσερες-πέντε φορές κάθε μέρα μετεμφιεζόμουν και συχνά στα διάφορα κατατόγια, μη τυχόν κι άνακαλύψω κάτι το σχετικό μ' αυτή την κλοπή. Μάταια όλα όμως! Ο δράστης έξασκολούθησε να παραμείνι άγνωστος.

«Δεν θά είχαν περάσει από τη βραδεία της κλοπής δύο χρόνια και κηρύχτηκε ξαφνικά ο Εύρωπαϊκός πόλεμος. Έπεσοτρατεύθη κι εγώ τότε με τον βαθμό του λοχαγού και ως αστυνομικός που ήμουν, διετά-

χθην να φύγω για το μέτωπο, όπου έ' ανέλαβανα τη διεύθυνση της καταδίωξης των Γερμανών κατασκόπων. Όστόσο, δεν είχα λησμονήσει την κλοπή των κομμάτων της μαρκεσίας Φιορεντίν.

«Είχαμε έγκατασταθεί στα χωριά κάτα το Όρμπάνο, όταν ένα πρωί έλαβα μια διαταγή από τον συνταγματάρχη μου να παρουσιαστώ το ταχύτερο ενόπιόν μου. Δεν άργησα να συμμορφωθώ.

«— Είπατε ο λοχαγός Ροβέρτος Κορμπάνι, ο πρώην αστυνομικός; με ρώτησε ο συνταγματάρχης.

«— Μάλιστα, συνταγματάρχη μου, σάς διατάσσει! του απάντησα.

«— Επειδή ξέρω πολύ καλά την ιδιότητά σας και τη δραστηριότητά, γι' αυτό σάς έκάλεσα να σ' άναθέσω μια πολύ έμπιστευτική ύποθεση. Άκούστε με. Έγώ βιώνω ύπνους δι' κάποιους πασιφιστικούς συντάγματός μας κατασκοπεύει τις κινήσεις μας και τις προδίδει καθημερινώς στους Γερμανούς. Πρέπει, με κάθε τρόπο, να τον άνακαλύψουμε. Πιστεύω πως θά το κατορθώσετε πολύ γρήγορα!...

«Ο συνταγματάρχης μου έδωσε ακόμα διάφορες σχετικές οδηγίες, με άποχαρήθηκε έγκάρδια και μου είχθηκε καλή έπιτυχία. Όταν έφυγα από το γραφείο του, άναλογίστηκα ότι ή ύπόθεσή την οποία μου άνάθεσε να εκτελέσω, δεν ήταν και τόσο εύκολη. Ένας ύπασιφιστικός!...». Έσκέφτηκα τότε τα λόγια της μαρκεσίας Φιορεντίν: «Ένας ψηλός και κομποντυμένος άγνωστος!...». Μα τί διάβολο!... Της τύχης μου ήταν ν' άνακαλύψω πάντα εγώ τις πιο σκοτεινές και μυστηριώδεις ύποθεσεις!

«Το ίδιο συνέβαινε και τώρα με τον συνταγματάρχη μου: Ένας ύ-

πασιφιστικός του συντάγματός μας είνε κατάσκοπος!...». Μήπως έπρόκειτο ν' άνακαλύψω κανένα κωδικο ή κανένα λιποδύτη στα κατατόγια της Βενετίας; Κάθε άλλο! Έδώ έπρεπε ν' άνακαλύψω έναν ύπασιφιστικό προδότη, μέσα σε τόσες χιλιάδες συνάδελφον του!...

«Από την ήμερα λοιπόν εκείνη που μου άνετέθη ή έμπιστευτική έκείνη διαταγή, κάθε βράδυ περιπαλούσα στα διάφορα χωριά-κάτα. Με χίλιες-δύο προφάσεις και διαλογισμούς έπλησίασα τους συνάδελφους μου κι άνοιγα μαζί τους συζητήσεις, μήπως και κατάθωναν ν' άνακαλύψω εκείνο που ήθελα. Η μέρες όμως περνούσαν, χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Μια βραδεία μελαγχολία κι άπογοήτευση με είχε καταλάβει πια. Έβλεπα ότι ο συνταγματάρχης μου δάχανε κάθε καλή ιδέα που είχε για το αστυνομικό μου δαιμόνιο.

«Ένα βράδυ, εκεί που καθόμουν συνλογισμένος στο χωράκι μου, διέκρινα σ' άπόστασι λίγων βημάτων έναν άξιωματικό να προχωρή προς τον άντικρινό τοίχο και ν' άνιχνι μια κρυφόπορτα. Άμέσως ύστερα πήρε στα χέρια του τ' άνοιστικό του τηλεφώνου, που βρισκόταν μετ' ούς, κι έκίνησε ή μυστηριώδη πορτί-τσα και με κάποιον συνεννοήθη.

«Ο ύπατος τρόπος του και ή κινήσεις του, τα λίγα συνθηματικά λόγια που άκουσα να μεταδίδη με το τηλεφώνου, μ' έκαναν να ύποπτοσθώ πως πραγματικά είχα μπροστά μου τον άγνωστο προδότη του συντάγματός μας. Τό γεγονός δα ήταν άξιωματικός, ενώ ο συνταγματάρχης μου μου είχε κάνει λόγο για ύπασιφιστικό, αυτό δεν έσημαινε για μένα τίποτε. Ίσως, έσκέφτηκα, να

μή είχε σφαιρές πληροφορίες ο συνταγματάρχης μου. Και, χωρίς να χάσω καιρό, μόλις τελείωσε το συνθηματικό εκείνο τηλεφώνημα, παρακολούθησα τον άξιωματικό, ή φρασιστογμία του άπαιον μου φωνάζονταν πολύ γνωστή. Δεν θυμόμουν όμως ποιά άκριβώς και υπό ποιες συνθήκες είχαμε συναντηθεί και είχαμε συζητήσει μαζί.

«Ο άξιωματικός εκείνος, ο οποίος προπορεύονταν από μένα ως πεντέξη μέτρα, διεκινούνταν τώρα προς το μέρος του στρατηγείου. Είχαμε πια βγει έξω από τα χωριά κάτα και περνούσαμε πλάι σε μια σειρά τηλεθόλων, που βρισκότουσαν τοποθετημένα στις ύπαιθρες ένοχς λόφου. Παρακολούθησας κατά πόδας τον άξιωματικό, τον είδα σε λίγο να πλησιάζει ένα λόγι, που ήταν συνημένος στο μυροβιολόγι του. Άντρίλαξαν μερικάς φράσεις κι άμέσως χωρίστηκαν...

«Ενώ έτοιμαζόμουν να παρακολουθήσω πάλι τον άξιωματικό, έβρανα μια έχθρική δόδα που έσκασε με διαμονυμένο τρόπο λίγο παρακάτω, μ' έκανε να άποσπασθώ από το τηλεφώνου, που βρισκόταν μετ' ούς, κι έκίνησε να άποσπασθώ από το χωράκι μου. Κατάλαβα πως έπρόκειτο περί έχθρου αλφινδισμοί.

«Όταν, ύστερ' από μια ώρα, άπεροήσαμε τις έχθρικές επιθέσεις κι έπαισε ή άνταρά της μάχης, πήγα στο μέρος που βρισκόταν ο λοχαγός πολυβολητής, για να άνακαλύψω αν ήταν αυτός ο κατάσκοπος ύπασιφιστικός, για τον οποίο μου είχα μάλιστα ο συνταγματάρχης μου.

«Άλλοιμουν όμως! Μόλις έφτασα εκεί, τον βρήκα σκοριασμένο στο χώμα και κατωματωμένο, ενώ μωσθιμένα βιγνήτα έξέφεγγαν από το στόμα του. Κάποια έχθρική σφαίρα τον είχε πετύχει στο στήθος!

«Προσπάθησα να τον σηκώσω, για να τον μεταφέρω στο νοσοκομείο του συντάγματός μας. Ο λοχαγός όμως εκείνος, με μια του άνηλική χειρονομία μουδωσε να καταλάβω πως δεν ήθελε να τον μετακινηθώ. Έστάθηκα και τον κίτησα αστασίμως. Τον είδα τότε ν' άνασπώνη το χέρι του με άνοιγνία, να το χώνη μέσα στο άμπελινό του και να βγάδι από την τσέπη του ένα γράμμα.

«— Πάρτε αυτό το γράμμα!... μου έλε με μυστοδυμένη φωνή που την έβγαζαν οι άφροι του άματος, που άρχισε να κινάει από το στόμα του.

«Ένας βαθύς στεναγμός άνασπών-φρισεως έξερνε ύστερα από τα ματωμένα χείλη του και μου ξαναμυθούσε:

«— Διαβάστε το!... Πρέπει να το στείλετε γρήγορα στη Βενετία... Δεν θέλω!...

«Ένας νέος άφρός άματος κίλησε από το στόμα του και δεν άφρισε να συμπληρώσει τη φράση του. Ένα έλαφρο πινάκι μετρεξε το κομμάτι του και ύστερ' από λίγες στιγμές το πρόσωπό του έπληρε τη χλωμή του θανάτου...

«Όταν άνέφερα, το άλλο πρωί, όλα αυτά τα γεγονότα στο συνταγματάρχη μου, έτρεξε να ιδή τους ήσαν ο λογικός εκείνος. Έπληγαμε μαζί στο νεκροτομείο του νοσοκομείου μας. Μόλις τον άντρεσε ο συνταγματάρχης, έγύρισε και μου έλε με θλιμμένο ύφος:

«— Ά! το κακόμοιρο το παιδί! Τον ξέρω πολύ καλά. Είνε ο έδο-λότης πολυβολητής λοχαγός Τζάκου

Η ΜΟΔΑ

ΜΟΛΟΝΟΤΙ τα τελευταία παρισανιά περιόδικα Μόδας προαναγγέλλουν ότι κατά την άνοιξη θά φορέσουμε φορέματα με φούστες μακρές, σαν αυτές που φορούμε τώρα, έντελώς άνέλυστα όμως, στις λιποδρομίες του 'Ντέιγ παρουσιάστηκαν διάφορα μανέκν με φορέματα κοντά ως τα γόνατα!

Κι' αυτό κατέπληξε τον κόσμο, γιατί κάθε άλλο περιέμεναν βίαι, παρά να ξαναβούν τόσο γρήγορα τα κοντά φορέματα.

Όστόσο, τα τελευταία χρόνια ή μόν άνοσιάτικη μόδα λανσάρεται στην Κιανή 'Ακτι, ή δέ καλοκαιρινή στο 'Ντέιγ, κατά τις πρώτες έαρινές λιποδρομίες.

Κι' ή κομμάς Παρισινές διεσώ-τάνται πλέον:

—Τι θά έπικρατήσει, τέλος πάντων, ή μακριά φούστα ή ή κοντή; Και σε τί πρέπει να βασιστούν, στα περιόδικα Μόδας ή στά μανέκν;

Την ίδια άπορία έχουμε κι' έμεις. Γι' αυτό πρέπει να περιεμένουμε να ιδούμε, αν ή Παρισινά θά προτιμήσουν την κοντή φούστα ή τη μακρά. Γιατί όλα εξαρτώνται από το γούστο και την ιδιοστρία της Παρισινάνας. Κι' αν αυτή δεχτεί να ξαναφορήσει την κοντή φούστα, θά την ξαναφορήσουμε κι' έμεις έδω.

Κι' αν προφθόν όμως κοντά φορέματα την ήμερα στο δρόμο, πάντως το βράδυ θά συνηθίζονται τουλάχιστον με φούστες μακρές.

Τα τελευταία μάλιστα βραδινά φορέματα έχουν οφές άρκετά μεγάλες.

Ένα βραδινό φόρεμα, έξ άλλου, δεν είνε άπαραίτητο να είνε μεταξωτό. Μπορούμε να φορέσουμε το βράδυ και φορέματα από μους, να βολιβάκερη, από έταϊντα κι' από λευκό. Φτάνει το φόρεμα να είνε μονότονο και καλοκαιμμένο.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Μπορούμε να πούμε ότι τα μαλλιά είνε το πλαίσιο της όμορφιάς μας. Γι' αυτό άφριβώς άπαπνν φροντίδες και περιποιήσεις πολλές και διάφορες.

Πρώτα απ' όλα πρέπει να διατηρούμε τα μαλλιά μας καθαρά, να τα λούζουμε κάθε μέρα, το λιγότερο, να τ' άερίζουμε και να τα ξηλώμε συχνά. Γιατί και τα μαλλιά,

Κορμό, από τη Βενετία. Δεν φαντάζομαι νάναι αυτός ο προδότης!...

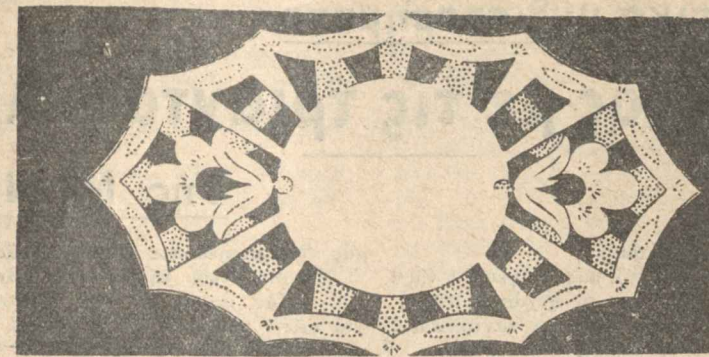
«Ενώ έγυρίζαμε στα γραφεία του συντάγματος, έβγαλα κι' έδωσα στο συνταγματάρχη μου το γράμμα που μου είχε έμπιστευθεί ο λοχαγός εκείνος, λίγες στιγμές π' ού θανάτου του. Το άνοξομε και το διαβάσαμε. Άπευθύνονταν στην Άστυνομία της Βενετίας κι' έγραφε τα έξης περίπου:

«Ονομάζομαι Σουλδέστρος Βερονάλε και είμαι ο δράστης της κλοπής των κομμάτων της μαρκεσίας Φιορεντίν. Ένα κακό προαίτημα δι' πολύ γρήγορα θά σκοτωθώ, μ' έκανε ν' έτοιμάσω αυτό το γράμμα μου».

«Ο συνταγματάρχης, άφου διάβασε το παρόξενό αυτό γράμμα, έμεινε κατάπληκτος. Έκάρφωσε τα βλέμμά του επάνω μου με άμηχανία. Ύστερα, σαν να ξύπνησε από κάποιο όνειρο, μου έλε:

«Σας συγγνώμη, κύριε Κορμπάνι. Εξάμιας διπλή έπιτυχία! Άνακαλύψατε έναν τρομερό λιποδύτη κι' έναν προδότη της πατρίδας. Αυτό ήταν ο κατάσκοπος. Είμαι βέβαιος γι' αυτό τώρα. Ο Θεός τον έμωρσε, όπως τ' άξιζε!...

ΕΡΝΕΣΤΟ ΣΕΡΑΟ

Τραπεζομανηλάκι με κέντημα κορτό.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τά καλλυντικά, ή μόδα, το σπύτι, ή κουζίνα, κλπ.)

δως τα φυτά, χρειάζονται άέρισμα και ήλιο.

Μην κτενίζετε μόλις ξυπνήσετε, γιατί τότε δεν έχει τακτοποιηθεί άκόμη ή κυκλοφορία του αίματος, και ή όφες των μαλλιών δεν έχουν δύναμη και πέφτουν εύκολα.

Άφου ξεπερδέψετε τα μαλλιά σας, τα βουρτσίζετε καλά, και αν ο καιρός είνε καλός, τ' άφριτε ν' άεριστούν επί μερικά λεπτά, μπροστά σ' ένα άνοιστό παράθυρο, από το οποίο μανίει ήλιος και κατόπιν τα χτενίζετε όπως πάντα.

Για να μαλακώσουν τα μαλλιά σας, κάθε φορά που θά λουθήτε, στο τέλος του λουσιματος τα τρίβετε καλά με ένα ή δύο κροκούς άγών και κατόπιν τα ξεβγάξετε.

Επίσης το ξύδι σφίγγει τα μαλλιά και δίνει σ' αυτά μια όμοια γυαλάδα.

Για την τριχόπτωση, είνε άφελιμες, για μόν τα μαύρα μαλλιά ή έπάλαιμς με σαπρόλαδο, για τα ξονθά δε μαλλιά το έκχειλσι-α από φλουδν κίνας.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΥΤΙ ΣΑΣ

Είνε καιρός που θεωρούνται πια ντυμεντοί οι μετállικοι και ξύλινοι κροίκοι, μέσα στους άποιους τυλίγουμε τις πετσέτες.

Τους κροίκους αυτούς μπορούμε να τους άντικαταστήσουμε με χειρομάνες μικρές θήρες, σε σχήμα φακίλλων, άσπρη με τα τραπεζομάνδηλα και κεντημένες με διάφορα μοτίβα, λουλούδια, φρούτα, ή πουλιά. Τι θά κάνουμε λοιπόν τους κροίκους; Θα τους πετάξουμε; Όχι. Θα προσθέσουμε σ' αυτούς ένα πλάτο, και θά τους μεταβάλουμε έτσι σε χειρομάνες μικρά βαζάκια σε σταχτοθήκες, σε κουτιά για καρφίτσες, σε θήκες για κουβαριτσές, σε μικροσκοπικές γλάστρες κλπ.

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΜΑΡΜΑΡΑ

Τα μάρμαρα του λαβουάνου, του τζακού, και τα μαρμαρίνα πλακίδια του δαπέδου, καθαρίζονται με ξεστό νερό και με σαπούνι, με τη βοήθεια μιάς βοφότσας. Τα ξεβγάξετε δέ, άφου τα τρίψετε καλά, με άφθονο καθαρό νερό.

Για να δώσετε έπίσης μια όμοια λάμψη στα μάρμαρα, θα τρίβετε

Γιακάς και μανσέτες, από κορτί και γκαλόν.

Μην καθαρίζετε ποτέ τα φρούτα —πορτοκάλια, μήλα, άχλάδια, κλπ.—περισσορκικά σαν πατάτες, σημαπίζοντας μακρές κορδέλλες από τον φλοιό τους. Καθαρίζετε το μήλο, άφου το κόψετε προηγουμένως σε τέσσερα ίσα κομμάτια. Το έσωτερικό του μέρους το άφαιρείτε με τ' άν της φλούδας.

Τ' άχλάδια, άφου άφαιρέσετε τον φλοιό τους, τα κόβετε κι' αυτά σε τέσσερα μέρη χωρίς να τ' άποσπάζετε. Τα τρώτε δέ ένα-ένα, κρατώντας την ούρα του άχλάδιου.

Τα πορτοκάλια κόβονται σε δύο μέρη και τρώγονται με το πηρούνι, ή αν θέλετε, τα τρώτε όπως οι Άμερικανοί, με το κουτάλι, κόβοντας μόνο λίγο το έπάνω μέρος. Πάρνετε δέ σιγά-σιγά με το κουτάλι δόν τον χυμό, άφρινοντας άνέπαφο τον φλοιό.

Γις φέτες του καρπούζιου και του πεπονιού δεν θά τις κόψετε σε καλώς μικρά κομμάτια, αλλά βαθιμδόν, ένωσι τρώτε, και κόβετε και από μια βουκία.

Τα φρούτα καθαρίζονται όπως τα μήλα.

Η μπανάνα καθαρίζεται και τρώγονται με το χέρι.

ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Ποτέ μια κυρία καθώς πρέπει, δεν έπιδεικνύει με ματαιόδοξία στους γνωστούς της τα κομμάτια της και δεν άναφέρει ποτέ την άξία τους. Έπίσης δεν είνε σωστό να ρωτούμε μια κυρία, αν είνε άληθινή ή όχι ένα κόσμημα που φέρει και να θέλουμε να μάθουμε την τιμή του.

Τα μεγάλης άξιας κοσμήματα είνε προαρισμένα για έπίσημες δεξιώσεις και για το βράδυ.

Μια κυρία που έθρει τον κόσμο, δεν θά φορέσει ποτέ στον δρόμο βαρύτητα κοσμήματα, και μάλιστα με άπλά κοσμήματα περιλάτου.

ΤΟ ΓΛΥΚΙΣΜΑ ΣΑΣ

Παίρνετε τρία αυγά, ένα και μισό ποτήρι άλευρου, ένα μεγάλο ποτήρι λάχου και μια φούτα σταφίδες. Χτυπάτε τα αυγά, προσθέτετε τη λάχου, έπειτα το άλευρο και τ' άνακατεύετε καλά, άσπτον να γίνουν μια ζύμη. Προσθέτετε τότε τις σταφίδες και τις άνακατεύετε καλά.

Άλειψτε κατόπιν με βούτυρο μια φούτα, μεγάλη και γρητή, και άπλώνετε σ' αυτήν τη ζύμη, πολύ φιλικά. Ψήστε το γλύκισμα σε ξεστό φούνο επί δεκαπέντε λεπτά και το βγάλετε από τη φούρα, ενώ είνε ακόμα ξεστό.

Το γλύκισμα αυτό, καθώς γίνε-ται χωρίς βούτυρο, δεν καίεται πάλι και είνε πολύ καλό για το σάι.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

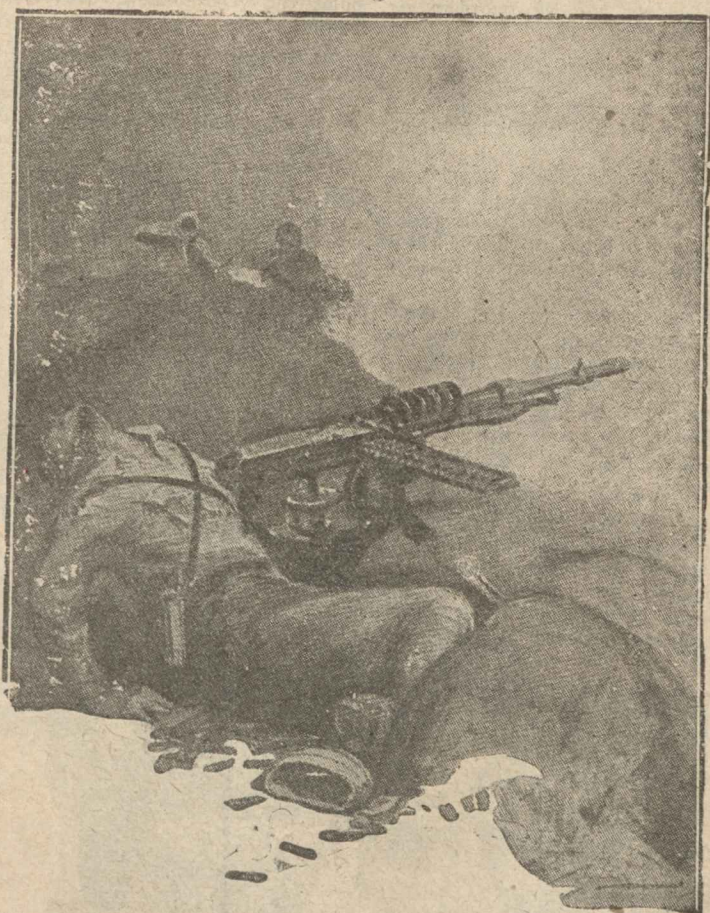
ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΜΙΑ ΓΝΩΜΗ

«Η άπογοήδια των δυστυχών έ'καται στο να άποχούν δημοπάθει-τας. Την άντίληψη αυτή, γνωστή και στην έποχή του, ο Έπίκουρος έδωκε ως ένδεικτική της καλίας των ανθρώπων.

Μια μόρα λοιπόν που μιλώσε σχε-τικώς μ' αυτό, ένας μαθητής του του έλε ότι δεν συμφορούσε μαζί του και ότι ή καρδιά του γνώμη είχε ίσα-ίσα χαρακτηριστικό καλωσύνης και συμπαθείας.

Όποτε, ούτως ή όσως, αν κά καταδικάσουν σε καράτιση, πρέπει να νά παραγορηθίτε, ν' άποκαρτίσουν έπίσης διάλογο το ανθρώπινο γένος;

Ήταν σωριασμένος στο χώμα και καταματομένος...

Ο πύργος με τις τριανταφυλλιές

Της Μ. Ντελλού

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μην το συλλογίζεσαι πια το έπαισόδο αυτό, μίς Μαγκαλί! της είπε τρυφερά ο δούξ του Στάλντε. Και για να το ξεχάσεις εντελώς, σ'αυτοκαλάω να χορεύετε μαζί μου αυτή την καντρίλια, αν, εννοείται, δεν την έχεις παραχωρήσει σε άλλον.

— Δεν την έχω παραχωρήσει σε κανένα, γιατί δεν έσοκα να χορεύω απόψε. Άλλα νομίζω, ότι προτιμότερη απ' το χορό θα ήταν λίγη ανάπαυση.

— Έγώ νομίζω αντανάτωση, ότι λίγη κίνηση θα σ'αυτοκαλάει. Η καντρίλια δεν κουράζει και θα συντελέσει, ώστε να διαλυθούν ή θλιβερές σας εντυπώσεις. Δεν είστε και σεις αυτής της γνώμης, δεσποινίς 'Αμαλία;

— Ίσως, μιλώδε, απάντησε η ήλικωμένη δεσποινίς. Ναι, χόρευε λίγο, καλή μου Μαγκαλί.

Ο λόρδος Τέσσαρ έδωσε τότε το χέρι του στη Μαγκαλί και απομακρύνθηκαν.

Η δεσποινίς 'Αμαλία, βλέποντάς τους, έννοιωσε τα μάτια της να δακρύζουν.

— Καίμενα παιδιά! ψιθύρισε.

Ο δούξ κι η Μαγκαλί ανεμίζθηκαν με τους άλλους χορευτές. Είχαν ανέλκοντι τους την 'Αμερικανίδα μίς 'Εντυ και τον κόμητα Σολάκι, τον οποίο είχαν τραβήξει κοντά της τα δούλάρια της.

Η 'Αμερικανίδα έστριψε τα χείλη της με πείσμα, βλέποντάς τους. Ο δούξ του Στάλντερ δεν είχε καταδεχθεί να την προσκαλέσει να χορεύει μαζί του εκείνο το βράδυ και να τώρα που έχομε μαζί με τη φτωχή Μαγκαλί. Το πράγμα ήταν άνοητο. Η μίς 'Εντυ ά γαγκατούσε κατά της Μαγκαλί για την προτίμησή αυτή και οι μιά στιγμή που βρόδηκε κοντά στη νέα, ψιθύρισε:

— Καλή έπαυξία, μέλλουσα δούκισσα του Στάλντερ!

Η Μαγκαλί έγινε κατακόκκινη, άνοιγοντας τα λόγια αυτά, και το χέρι της, που άγγιξε τη στιγμή εκείνη το χέρι του Τέσσαρ, άρχισε να τρέμει.

Ο δούξ άκουσε κάποιο ψιθύρισμα και άντελήφθη τι είχε περίπου συμβεί, γιατί άμέσως έστριψε στη μίς 'Εντυ ένα τρομερό βλέμμα. Η 'Αμερικανίδα τα έχασε κι ο καθολικός της δεν άκουσε πια τη φωνή της.

Η Μαγκαλί, με την καρδιά σφιγμένη, έμεινε κι αυτή σιωπηλή. Ο λόρδος Τέσσαρ επίσης δεν αισθανόταν καμιά διάθεση για κωμωδία.

Μόλις η καντρίλια τελείωσε, προσέφερε το μπράτσο του στη Μαγκαλί και οδηγώντας την στο γειτονικό σαλόνι, της είπε:

— Μου επιτρέπετε να σ'αυτοκαλώσω στην κυρία ντε Σολφείν, του άκολουθού της Γαλλικής προσέβας; Η ίδια μου ξεβρόδωσε αυτή την έπαυξία. Είπε λίγο συμπαινώτικα σας, αφού κι' εσείς είχατε πατέρα Γάλλο. Είπε πολύ ευγενής και καλή κυρία, άνήκει σε οικογένεια καλλιτεχνών, έχει κι' η ίδια σπουδαίο τάλαντο ζωγράφου και θα μπορούσε να σ'αυτοκαλώσει να επιδοθήτε στη ζωγραφική, όπως μου είπε η 'Ισαβέλλα.

— Το σκέπτομαι πράγματι, αφού όλοι μου λένε, ότι θα επιτύχω ως ζωγράφος. Το σάδιό αυτό είναι προτιμότερο απ' της διδασκαλίας του τραγουδιού, στο οποίο θα έμμεταλλευόμουν τη φωνή μου.

— Έχετε όληνη. Η άπόφαση αυτή μου φαίνεται κι' έμένα προτιμότερη. Η αλήθεια όμως είναι, ότι βιάζεστε πολύ ν' άποκηρύξετε την άνεξαρτησία σας, αν και τοιούτο να έλπει, ότι η φιλοξενία μας δεν θα σ'αυτοκαλώσει πολύ βαρεία, παρ' όλης της μικρομυθίας της. Οφθαλμός και την προηγούμενη διαγωγή μου άπέναντί σας.

Η Μαγκαλί στάθηκε μιά στιγμή διστακτική. Έπειτα απάντησε με άπορροιστικότα:

— Όφελει να σ'αυτολογίσω, μιλώδε, ότι συχνά μου συνέβη ν' άγανακτώ. Η ύπερηφάνειά μου έξεγέρθηκε πολλές φορές μπροστά στις ύπηρεσίες που μου έπαιζαν και τις όποιες δεν μπορούσα ν' άρνηθώ. Έβανα μάλιστα άλλοτε και σ'αυτοκαλώσει φυγής κι' η δυστυχισμένη δεσποινίς 'Αμαλία δυσκολευόταν πολύ να με συγκρατήσει. Κατόπιν όμως, υπό την επίδραση της θρησκείας, κατάλαβα πόσο η ύπερηφάνειά μου αυτή ήταν άνοχη και πόση εύνοια μου έχρηστο να σ'αυτοκαλώσει να περιποιηθώ δυο φτωχά όρφανά, σαν το Φρέντυ κι' έμένα. Γι' αυτό θα έχωραστήσω μ' όλη μου την καρδιά τους άεργόγέτας μας, κατά την ήμερα που ο Φρέντυ κι' εγώ, με την έργασία

μας, θα μπορούσαμε να τους απαλλάξουμε απ' το βάρος μας.

Η συγκίνησή της, καθώς μιλούσε, ήταν μεγάλη και φανερή.

— Μας άποδοσάτε τα εκατοντάδες τάλαντα των άλλων που κάναμε για σ'αυτοκαλώσει; την διέκρινε ο Τέσσαρ. Μή μιλάτε λοιπόν περί εύνοιας; Σ' έμένα τοιούτοι!

Είχαν φτάσει πια κοντά στην κυρία ντε Σολφείν. Ο δούξ της συνέστησε τη Μαγκαλί, την οποία εκείνη δέχτηκε μ' έγκαρδιότητα και με διάχυση κι' έπεισε ν' άπομακρυνθεί.

Καθώς όμως δίσταζε το σάδι, τον σταμάτησε ο ξεάδελφός του Φερδινάνδος ντε Βολμπεργκ.

— Πόσο σοβαρός φαίνεται σήμερα, άγαπητέ μου! του είπε. Μήπως είχες, σαν και μένα, καμιά άποτυχία σε αίτησι γάμου;

— Μή λές άνοητος, Φερδινάνδε! τον διέκρινε ο Τέσσαρ με τόνο ξερό. Υποθέτω μάλιστα, ότι έκανες κιάλια μιά άνοησία, προτείνοντας στη μίς Μαγκαλί να γίνη κόμισσα ντε Βολμπεργκ.

— Ακριβώς! απάντησε ο Φερδινάνδος με πάρα, 'Αλλά παρ' όλην ύπερηφάνειά σου ως ευγενούς, άπορροιστείς έναν τέτοιο γάμο. Εγώ όμως δεν είμαι τόσο άδύνατος στο ζήτημα αυτό και μιά πρόληψη δεν θα μ' έμποδίζει ποτέ ν' άποκηρύξω μιά τόσο τελεία σύζυγο, σαν τη μίς Μαγκαλί, αν, εννοείται, δεχόταν εκείνη...

— Κι' αν ο πατέρας σου δεν σου έδινε τη συγκατάθεσή του;

— Θα παντρευόμουν άπορροιστικά χωρίς τη συγκατάθεσή του.

— Σί, ίσως, απάντησε ο Τέσσαρ, αλλά εκείνη δεν θα το δέχταν αυτό ποτέ.

— Ναι, παραδέχθηκε ο Φερδινάνδος, γιατί έχει πολύ σταθερές άρχες. Άλλά είναι περιττό να συζητάμε τώρα, αφού άρνήθηκε ειδικά έξ άρχης, χωρίς κανένα δισταγμό. Κι' όμως θα γινόταν μιά ιδέη της κόμισσας! έπρόσθεσε άναστενάζοντας. Και θα μ' έκανε κι' έμένα πολύ σοβαρότερο, Τέσσαρ.

— Πράγματι, είναι ίκανή για τέτοιο καθήκον. Έλα τώρα, καλέ μου Φερδινάνδε, μη στενοχωρείσαι τόσο. Θα λειτουργήσεις γρήγορα τη μικρή αυτή άπορροιστική.

— Μικρή τη λές εσύ! Εγώ όμως δεν την θεωρώ καθόλου μικρή! άπάντησε ο κόμης μ' έλαφρά άγανάκτηση. Σ' έχεις καρδιά θορακισμένη και ήρεμη, Τέσσαρ. Δεν μπορείς να καταλάβεις τέτοιες στενοχωρίες.

Ένα μικρό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του νεαρού δούκως.

— Έχεις δίκιο, Φερδινάνδε! είπε. Πάντως, κάνε μου την τιμή να πιστέψω ότι δεν έχω καρδιά από πάγο και ότι ξέρω να αισθάνομαι και να ύποφέρω. Ίσως όχι όπως εσύ... αλλά όχι και λιγότερο.

Την άπομένη της έσπερίδος, η Μαγκαλί άναγκάστηκε να φρονήσει πάλι το κοστούμι της 'Αρλετίνας. Η κ. ντε Σολφείν της είχε ζητήσει τη χάρη να της κάνει το κοστούμι της κι' η νέα είχε δεχθεί άπρόσβλητα από την εγγένεια και την καλωσύνη της Γαλλίδος κυρίας.

Η νέα κατέβηκε από το διαμέρισμά της, για να πάη στο πρώτο σαλόνι, όπου θα γινόταν το ποζάρισμα. Άλλά μπροστά στην είσοδο του χώρου, στάθηκε λίγο διστακτική. Ο δούξ του Στάλντερ, η άδελφή του 'Ισαβέλλα, ο Φρέντυ και μερικοί άλλοι νέοι, βρισκόντουσαν εκεί. Όλοι φορούσαν στολή έπαισας κι' ήταν φανερό πως είχαν ξαναγυρίσει από περιπάτο.

— Α! νά η Μιρέν! είπε γαλλικά ο Μαξιμιλιάνος ντε Βολμπεργκ, βλέποντας τη Μαγκαλί.

Οι άλλοι γύρισαν το κεφάλι τους προς τη νέα και η 'Ισαβέλλα είπε:

— Έτοιμη κιάλια, Μαγκαλί, για το ποζάρισμα; Είπα πάντοτε ακριβώς! Άλλά πρέπει να περιμένεις λίγο, γιατί η κ. ντε Σολφείν δεν γύρισε ακόμα. Μά προχώρησε λίγο! Γιατί στάθηκες κολημένη στην πόρτα; Έλα κοντά να θαυμάσουμε την όραία σου τουαλέττα, που τόσο έπαυξία σμειώως χθές το βράδυ...

Γενική έπαυξια έπρόδενε τα λόγια της αυτή και η Μαγκαλί άναγκάστηκε ν' άκούση πλήθος φιλοφρονησεων. Μόνο ο λόρδος Τέσσαρ στεκόταν σε άπόσταση. Κουβέντιαζε με τον Φρέντυ και φαινόταν, ότι δεν πρόσεχε την παρουσία της νέας, παρ' όσο το έπέβαλε η ευγένεια.

— 'Ισαβέλλα, σήγαινε λοιπόν ν' άλλόθεν τουαλέττα. Η κ. ντε

Σολφείν θα γυρίσει κι' εσύ δεν θα είσαι έτοιμη να την παρακολουθήσεις, ενώ θα ζωγραφίζει τη μίς Μαγκαλί, είπε έξαφνα, γυρίζοντας προς την άδελφή του, η οποία φιλοφρόνησε εύθιμα, χωρίς να προσέχει το κουρασμένο ύψος της Μαγκαλί, η οποία με δυσκολία κουνόταν και μιλούσε.

— Καλά, πριγκίπισσά μου! είτε η 'Ισαβέλλα, 'Εσύ, Μαγκαλί, πήγαινε στο πρώτο σαλόνι, όπου θα ρθώ να σε συναντήσω σε λίγο. Τότε ο δούξ, γυρίζοντας κι' έτρεξε προς την Μαγκαλί. Λίγο αμα έτρεξε απ' το μέτωπό της, το οποίο καθώς έπεσε κάτω, είχε χτυπήσει στη γωνιά ενός επίπλου.

Άλλ' η πληγή αυτή ήταν άσημαντή και η λιποθυμία της νέας άφείλετο μάλλον στο φόβο της.

Τότε ο νέος γύρισε προς το Φρέντυ, ο οποίος κοιτοταν επίσης άναίσθητος. Έίχε τραυματιστεί βαριά κι' είχε άνάγκη άμέσων ιατρικών βοηθείας.

Σε λίγες στιγμές οι ύπηρετες, οι οποίοι είχαν σπεύσει, άκούγοντας τα κουνούσματα του κυρίου τους, άνασταίνονταν τα συμβάντα και προσέλασαν άναστάσει στον πύργο.

Η δεσποινίς 'Αμαλία έτρεξε σαν τρελή, άπορροισμένη από τον άδελφό της. Συγχρόνως έφτασαν η δούκισσα, η καλή 'Ισαβέλλα και οι περισσότεροι από τους ξένους του πύργου, ενώ ένας ύπηρετής έτρεχε καλπάζοντας να φέρει γιατρό.

Ο λόρδος Τέσσαρ είχε ξαπλώσει τη Μαγκαλί σ' ένα καναπέ και ενώ η δούκισσα υπέρεα τον και η δέξ 'Αμαλία την περιποιούντο, έκείνος, βοηθούμενος από το Μαξιμιλιάνο ντε Βολμπεργκ, ο οποίος άκούσε ιατρικής, παρείχε τις περιποιήσεις που προς το Φρέντυ.

Σολφείν θα γυρίσει κι' εσύ δεν θα είσαι έτοιμη να την παρακολουθήσεις, ενώ θα ζωγραφίζει τη μίς Μαγκαλί, είπε έξαφνα, γυρίζοντας προς την άδελφή του, η οποία φιλοφρόνησε εύθιμα, χωρίς να προσέχει το κουρασμένο ύψος της Μαγκαλί, η οποία με δυσκολία κουνόταν και μιλούσε.

— Καλά, πριγκίπισσά μου! είτε η 'Ισαβέλλα, 'Εσύ, Μαγκαλί, πήγαινε στο πρώτο σαλόνι, όπου θα ρθώ να σε συναντήσω σε λίγο. Τότε ο δούξ, γυρίζοντας κι' έτρεξε προς την Μαγκαλί. Λίγο αμα έτρεξε απ' το μέτωπό της, το οποίο καθώς έπεσε κάτω, είχε χτυπήσει στη γωνιά ενός επίπλου.

Άλλ' η πληγή αυτή ήταν άσημαντή και η λιποθυμία της νέας άφείλετο μάλλον στο φόβο της.

Τότε ο νέος γύρισε προς το Φρέντυ, ο οποίος κοιτοταν επίσης άναίσθητος. Έίχε τραυματιστεί βαριά κι' είχε άνάγκη άμέσων ιατρικών βοηθείας.

Σε λίγες στιγμές οι ύπηρετες, οι οποίοι είχαν σπεύσει, άκούγοντας τα κουνούσματα του κυρίου τους, άνασταίνονταν τα συμβάντα και προσέλασαν άναστάσει στον πύργο.

Η δεσποινίς 'Αμαλία έτρεξε σαν τρελή, άπορροισμένη από τον άδελφό της. Συγχρόνως έφτασαν η δούκισσα, η καλή 'Ισαβέλλα και οι περισσότεροι από τους ξένους του πύργου, ενώ ένας ύπηρετής έτρεχε καλπάζοντας να φέρει γιατρό.

Ο λόρδος Τέσσαρ είχε ξαπλώσει τη Μαγκαλί σ' ένα καναπέ και ενώ η δούκισσα υπέρεα τον και η δέξ 'Αμαλία την περιποιούντο, έκείνος, βοηθούμενος από το Μαξιμιλιάνο ντε Βολμπεργκ, ο οποίος άκούσε ιατρικής, παρείχε τις περιποιήσεις που προς το Φρέντυ.

Τά χαρακτηριστικά του δούκως έγιναν πιο ήρεμα, όταν ο ξεάδελφός του είπε ότι ο πνεύμας του Φρέντυ δεν είχε πεισχυθεί απ' τη σφαίρα.

— Αν άληθεία αυτό, η πληγή είναι άσημαντή. Ω γενναίε μου φίλε! 'Αγαπημένε μου μικρό Φρέντυ... ψιθύρισε σπόνοντας και φιλώντας το χέρι του πληγωμένου.

— Άλλά έχεις πληγωθεί και σύ, Τέσσαρ! είπε η 'Ισαβέλλα τρομαγμένη, βλέποντας να τρέχει αίμα από το μπράτσο του άδελφού της.

— Ω! αυτό δεν είναι τίποτε! άπάντησε έκείνος με άδιαφορία. Θα το κυτάξω άργότερα... Λοιπόν, δεσποινίς 'Αμαλία, τί κάνει η μίς Μαγκαλί; ρώτησε, βλέποντας να πλησιάζει η γυναιά δεσποινίς με την άγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της.

— Δεν κατορθώνουμε να την ξαναφέρουμε στις αισθήσεις της. Δεν φαίνεται σαν λιποθυμία συνηθισμένη... Μόλις με παράδοξο λήθαργο...

— Φάνει ο άθλιος αυτός να μη μεταχειρίστηκε καμιά τέχνη απ' αυτές που έμαθε στις 'Ινδίες; ψιθύρισε ο δούξ φιλοφρόνως. Μιά μέρα μου μιλούσε για τους ανθρώπους που άπορροιστούν οι όρμηές τους και τους όποιους μονάχα αυτοί μπορούν να ξυπνήσουν.

— Ω! Θεέ μου!... σφύριξε με τρόμο η 'Ισαβέλλα. Λές, Τέσσαρ, να συμβαίνει τίποτε τέτοιο;

— Άλλοιμονό του!... Τότε θα τον άναγκάσω να ξυπνήσει ο ίδιος...

Μια αινιγματική έκφραση έπαιζε στα χείλη του Τέσσαρ.

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

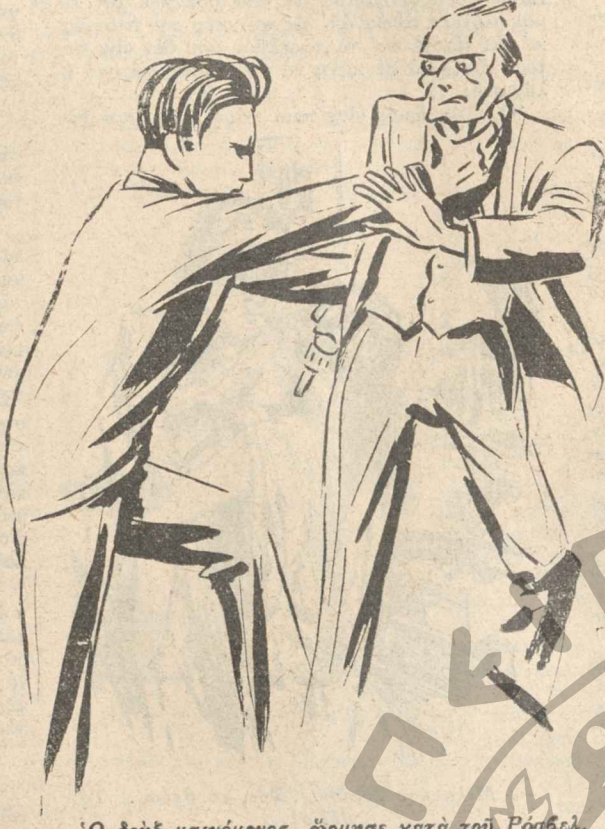
— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

Ο δούξ μαινόμενος, έρριψε κατά του Ρόσβελ.

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

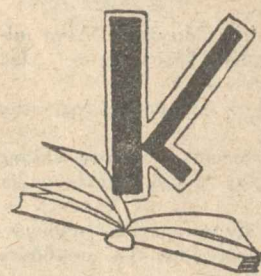
— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

— Ας τον περιποιηθώ καλά! φώναξε. Θα μ'αυτοκαλώσει...

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Απ' το πρωί άνοιξη, ενώ δρισκόντουσαν κι οι δυο τους στο κομψό σπίτι τους, εκείνη του είχε πει:

— Τι μέρα είνε σήμερα, Τζάκ; ...
Κι' εκείνος της άπορώθηκε άντίοτητα:
— Μά... μωφ φαίνεται... πώς; είνε Παρασκευή, χρυσή μου Έβι...
— Θαμιάσια, Τζάκ, μιά πόσες του μηνός έχομε; ... του ξανάτε με χαμολέο ή Έβι, μιά και με κάποιον τόνο επιληρτικό στη φωνή της.

Κι' ο Τζάκ της άπάντησε πάλι πώ άνύοπα από πριν:

— Μά... 20 'Ιουλίου...
— Τίποτε άλλο, άγαπημένε μου; ... Έτσι σκέτο μωφ το λές, αυτό το «20 'Ιουλίου» ... Δέν σου θυμίζει τίποτε αυτή ή μέρα; ...

Ο Τζάκ κοκκίνισε ξαφνικά άπ' την ντροπή του, και χαμήλωσε τα μάτια, γιατί θυμήθηκε έντομεταξύ πόσο έξαιρετική μέρα ήταν εκείνη ή «20 'Ιουλίου»...

Ήταν ή έπίσημη εκείνη ήμέρα—γιά κάθε άνδρόγυνο—γιά την όποια ή σύζυγος ποτέ της δέν ξεχνάει, και την όποια ό σύζυγος σπάνια θυμάται ... Ήταν ή επέτειος του γάμου τω...

Γι' αυτό κι' ο Τζάκ άποφάσισε εκείνο το πρωί—γιά να ξεπλύνει τη ντροπή της άφηρημάδας του—να έορτάσει την ήμέρα αυτή με μιά ξεχωριστή μεγαλοπρέπεια: Θα δειπνούσαν σ' ένα κομψό και πολυτέλες ρεστοράν, τρώγοντας άπ' τα εκλεκτότερα φαγητά του και πίνοντας άπ' τα καλύτερα κρασιά του, και θα περνούσαν έντεκα τα βραδιά τους παίρνοντας θεωρεία στο μεγαλύτερο θέατρο του Λονδίνου!...

Έτσι κι' έκαναν. Βρισκόντουσαν τώρα σ' έκεινή την άνετη γωνιά του ρεστοράν, άποτλειώνοντας το πλούσιο φαγητό τους και νοιώθοντας κι' οι δύο την ίδια εύτυχία.

Σέ μιά στιγμή τους πλησίασε διακριτικά το φρακφορεμένο γκαρσόν, περιμένοντας κανονικές διαταγές τους. Τότε ο Τζάκ, άφου παρήγγειλε καφέ γιά δυο και κινιά γιά έναν, άναψε με μακαρόνια το πούρο του, πέταξε μερικά δοχτυλίδια καπνού στον άέρα και κτύπησε κατόπιν με τρυφερή στοχή το χαριτωμένο προσώπια της σύζυγού του.

Άφου την καμάρωσε, τρεστυχιμένος, γιά λίγη ώρα, της έλεε κατόπιν άπότομα:

— Βλέπω, Έβι μου, ότι στις τόσες φροντίδες σου να σπουστής όσο μπορείς καλύτερα, γιά να μ' άρέσεις, δέν έχοντας να κορφήσεις στο κορμάκι σου την άμορφη αυτή κακότητα ιε το μπυρλάντι... Δέν είνε αυτή πού σου χάρισε ό λόρδος Ντάμπριτζ; ...

Η τελευταία αυτή φράση του Τζάκ φάνηκε πώς στενωχώρησε άρκετά την Έβι. Άπόφυγε με στενωχόνα τη ματιά του, κι' άρέστηρε να μουρμουρίσει:

— Οχι, καμμένη Τζάκ, κι' εσύ... Όλο τα ίδια και τα ίδια ρωτάς; ... Χίλιες φορές σου τόχω πει πώς είνε ή κακότητα πού μωφ χάρισε ό λόρδος Ντάμπριτζ, κι' άκόμα να τό χονέψης...

Ο Τζάκ παραξενεύτηκε λιγάκι άπ' την άλοφάνηρη στενωχόνα της, και μιά ύποψια άόριστη πέρασε άπ' το μυαλό του. Σούφρωσε τά φρύδια του και ξαναόρθησε διαταχτικά:

— Άλήθεια, δέν σ' έχω ρωτήσει ποτέ μου, γιά πούό λόγο σόυκανε ένα τέτοιο δώρο ό λόρδος Ντάμπριτζ; ... Με πούά άφορημή; ... Με πούά δικαιολογία; ...

Η Έβι έκανε κάποιον κίνημα άνταγωνιστικό, κι' έλεε ξερά-ξερά:

— Η κακότητα αυτή άνήκε στη γυναίκα του, ή όποια ήταν άδελφική μου φίλη... Μετά τόν

θάνατό της λοιπόν, ό λόρδος από λεπτότητα μωφ χάρισε το κόσμημα αυτό, γιά νάχω ένα ένθύμιο δικό της; ...

Η ύποψια όμως μεγάλωσε όλοένα μέσα στο ταραχμένο μυαλό του Τζάκ, κι' άρχισε να κυριαρχή έκει μέσα τυραννικά. Κτύπησε με φλόγες στά μάτια του την ύποπτη κακότητα, και ξαναόρθησε με τρυφερά φωνή:

— Εμώσπε παντρεμένοι τότε; ... Κι' άπό πού ός πού τόν έπιασε τόν λόρδο μιά τόσο έξαιρετική λεπτότης, να μουράξει τά κοσμήματα της πεθαμένης του γυναίκας δεξιά κι' άριστερά; ...

Τά μάτια της Έβι, πονεμένα κι' επιληρτα γιά τόν άσπρητό τόνο της φωνής του, άντίκρισαν γιά μιά στιγμή τα δικιά του κι' έπειτα χαμήλωσαν, δίχως ή νέα γυναίκα να πη λέξει.

Τότε ο Τζάκ έπιασε με μανία το μισρόστο της κι' άρχισε να τό σφίγγει δυνατά, άπατώντας άπάντηρη στην ερώτησή του.

— Μά, κατανάδες άδικολόγητους ξήρας τώρα, καμμένη Τζάκ; μουρμούρισε ή Έβι, καταταραχμένη. Τι σου ήθελε έτσι ξαφνικά και προσάβεις να καλώσης την άμορφη βραδεία μας; Είσαι εύχαριστήμένος άν σου δοκιμώθω ότι είμαι όλίγεται άδύα άπ' τις φοιρέδες σου ύποψίες, κι' ότι τίποτε άπ' το παρελθόν μου δέν είνε πέτο, όστε να σέ κινή να ντρέπεται και στο έλπίστο; ...

Ο Τζάκ όμως είχε πεία πάρει φάρα και δέν

— Μίλα μου λοιπόν, Έβι, τό θέλω... Τό θέλω! ...

έννοωσε να σταματήσει στον κατήφορο πού κολούσε. Κεραύνωσε τη χλωμή γυναίκα του με μιά άγρια ματιά, γτύπησε νευρικά τό πηρούνι του στο πάτο κι' όταν κανόνισε τό λογαριασμό με τό γκαρσόν, σηκώθηκε να φύγει, λέγοντας συγχρόνως στην Έβι με βίαιη φωνή:

— Εμώρος! Άρκεσε τις ύπεκρυφές, και πά με στο σπίτι άμέσως, να ξεξηγήσουμε μιά γιά πάντα... Βλέπω πολλά σκοτεινά σημεία στην προηγούμενη ζωή σου κι' είνε καφρός να τά ξεκαθαρίσω έπί τέλους...

Η Έβι τόν κτύπησε παραπονετικά και θλιμμένα, μιά βλέποντας την άγρια ύψη του και θέλοντας να προλάβει τό σκάνδαλο, έσκυψε ύπάκονα το κεφάλι και τόν άκολούθησε άμύλητη στο σπίτι...

Μόλις έφθασαν έκει και κλείστηκαν όλομύονα στο μικρό σαλόνι, ό Τζάκ πετώντας με θυμό σε μιά γωνία τό τσαλατωμένο του καπέλο, άφησε τη λύσσα πού σφύριζε τόσο άρνη στην άναστατωμένη του ψυχή, να ξεσπάσει τρωμερή. Ουδολιώνοντας και ξερονίζοντας νευρικά, της έλεε:

— Ηθελε ό καφρός έπί τέλους να μωφ πής, τί τίδους όλο παίζω έγώ και με τί δικαιώματα έ... με μπερδεύει τόσο πολύ στην ιδιωτική ζωή μας αυτός ό περίφημος λόρδος Ντάμπριτζ; ... Τόν γνωρίζεις, πριν παντρευτούμε άκόμη...

Σου χαρίζε πολύτιμα κοσμήματα... Θελήσαμε μετά τόν γάμο μας να πάσουμε από τό κόμμοδο και κομψό σπίτι κι' έβαν στις χρηματικές μας στενωχίες πού μωφ επιδόσαν να τό νοικιάσουμε, πάλι ό λόρδος Ντάμπριτζ ξαφύτρωσε στη μέση, πληρώνοντας με γενναϊότητα ύποπτη τη σεβάστη έγγυση πού χρειάζονταν... Καί... και πριν από πρεσ μήνες — όταν θέλησες με τόσο έπιμονή να βοηθήσης κι' εσύ τό στενωχωμένο νοικοκυριό μας δουλεύοντας προσοικιακά — πάλι ό λόρδος Ντάμπριτζ μεσολάβησε άνυστερόβουλα, και σου βρήκε άμέσως έργασία στον τραπεζίτη Νόρτον. Τι σημαίνουν όλα αυτά, Έβι; ... Γιατί, παντού και πάντοτε, παρουσιάζεται μπροστά αυτός ό λόρδος Ντάμπριτζ; ... Τι είδους σχέσεις έ... χαιτε οι δυο σας πριν να παντρευτούμε, και τί είδους σχέσεις εξακολουθούν να σας συνδέουν άκόμη και μετά τόν γάμο μας; ... Μίλα μου λοιπόν, Έβι... Τό θέλω! ... Τό θέλω! ...

Η Έβι σ' έδω αυτό τό διάστημα δέν μιλούσε. Τό θλιμμένο όμως πρόσωπό της έδειχνε πόνο άπερίγραπτο και κάτι σαν όκτο γιά λογαριασμό τού εξαγορασμένου συζύγου της. Κι' όταν εκείνος έπαυε πεία να ξερονίζει, ή Έβι τούγνεψε μ' έγκατερίση να περιμένη λίγο, και ξεολόθωσε ένα μουτικό σφάριό του κομψού της γαργαλιού...

Έβγαλε από κεί μέσα ένα κτρινομένο χαρτάκι, τώδωσε στον Τζάκ, ό όποιος παρακολούθησε τις κινήσεις της άνάστατος άκόμη, και τού έλεε ψύχραμα:

— Άρκετά παραλόγιότητες, Τζάκ... Με πληγώσες βαθιά με τις άδρες ύποψίες σου, και είνε καφρός κι' έγώ ν' άμυνθώ, μιά κι' εσύ να πεισθής και να συνέλθης... Διάβασε την έπιστολή αυτή: Είνε κτήμα σου πεία, άν κι' έχω άρκεστεί να την κρατήσω μουτική... Μά έπειτα άπ' δσα άκουσα, δέν πρέπει να διαστάσω.

Έπίσης σε πληροφορώ ότι, γιά να ξεκαρδιώσης τό γνήσιο του γαργαλιού χαρακτήρος και της ύπογραφής της μακαρίτισσας λαίδης Ντάμπριτζ, ή όποια, όταν ζούσε άκόμη, μουστειέ την έπιστολή αυτή, δέν έχεις παρά να πετυχήσης μιά στιγμή στην «Τράπεζα της Άγγλίας», στην όποια βρίσκονται τα καρνέ των έπαγών της, καθώς κι' ένα σωρό έπιστολές κι' έγγραφα της.

Ο Τζάκ έκπληκτος, μιά και συγχυσμένος λίγο γιά τόν άξιοπρεπή τόνο της φωνής της Έβι, καθώς και γιά την άταραξία της, πήρε στα χέρια του την κτρινομένη έπιστολή και δίστασε να την άνοίξει. Άφου τολάντευσε όμως μερικώς στιγμής, πήρε κατόπιν άπόφαση, την ξεδιπλώσε νευρικά, και να τί διάβασε:

«Άγαπημένη μου Έβι...
«Ήσων μιά φτωχή και ταπεινή δασκάλα των παιδιών μου, να μωφώσες πολύ γρήγορα, με την άρροιασή σου και με τόν τιμίο χαρακτήρα σου, να γίνης φίλη μου πιστή και άδελφή μου...»

Ποτέ μου δέν θα ξεχάσω την πολύτιμη ύπερησία, την όποια πρόσφερε σε μένα και στον άγαπημένο μου λόρδο Ντάμπριτζ, όταν, ξετρελλαμένοι κι' οι δυο άπ' την άγάπη μας, φύγαμε κρυφά γιά τό Παρίσι. Έσύ όμως, πού ή άγάπη σου σ' έμένα σ' έκανε να προμάξης άπ' τις συνέπειες τού σκανδάλου, έπενες τόν σύζυγό μου, τόν όποιο έγώ έχω καταλείψει, πώς πήγα έξαφνα στο Δίεστρον, καλεσμένη βιαστικά άπ' την άρρωστη μητέρα μου, την όποια κι' είδοποίησε με κατεπείγουσα έπιστολή, γιά νάναι ένήμερη σε όλα...

Έπειτα ήθελες και σύ στο Παρίσι κι' άφου μωφ άνακάλυψες, μ' έστειλες πάλι πίσω στο σπίτι μου και στο σύζυγό μου, μένοντας έσύ δυο-τρεις μέρες στο ίδιο ξενοδοχείο με τόν άγαπημένο μου, γιά να δημιουργήσης έτσι ένα «άλλοθι», στήσιμο γιά μένα: Έξεδήκνες έσύ στά μάτια του κόσμου, γιά να σώσης την ύπόληρή μου, ή όποια τόσο πολύ κινδύνευε από μιά στιγμή τρέλλας μου...

Θά σ' εύγνωμονώ παντοίως, άγαπημένη μου, άδελφούλη μου Έβι, και σου στέλλω την έπιστολή αυτή — έπιπδες γαργαμένη ε... — γιά να σου άποδείξω πόσο βαθιά μέσα στην ψυχή μου έχω εκτιμήσει την εύγεν-

ΖΗΤΩ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ!

(Μονόλογος γιά νέον κύριο)

ΖΗΤΩ ό πνευματισμός!... Σ' αυτόν χρωστάω την εύτυχία μου.

Δέν ξέρω άν έσείς, κυρίες μου και κύριοι, πιστεύετε στον πνευματισμό. Έγώ όμως νύν λατρεύω. Μή νομίζετε ότι είμαι κανέναν φανατικό πνευματιστή, ότι είμαι κανένα μέντιο, ή ότι λαμβάνω μέρος στις πνευματιστικές συνεδριάσεις.

Τίποτε άπ' όλα αυτά. Καί όμως θά ίδιθε ότι έχω δική νά φωνάζω: «Ζήτω ό πνευματισμός!...». Μπορώ να σας πώ άκόμα ότι δέν πιστέω καθόλου σ' αυτόν, ή μάλλον ότι δέν μ' ένοιαζε καθόλου άν υπάγον πνεύματα ή όχι. Ούτε κι' είχα ποτέ καμιά όρεξη να συνεννοηθώ κατ' ό πνεύματα των νεκρών. Έπνε όμως μιά βραδεία, έτσι χωρίς να θέλω, να βρεθώ σε μιά πνευματιστική συνεδρίαση. Κι' έκει έγινε τό μεγάλο θαύμα.

Πρέπει όμως να ξέρετε, ότι έγώ είμαι, ή μάλλον ήμουν ένας άνθρωπος πολύ δειλός, πολύ συννεταμένος. Δέν θέλω να πώ ότι προδόνουν τα πνεύματα, αλλά τά έχανα όταν βρισκόμουν σε πολύ κόσμο, και προπάντων όταν βρισκόμουν μπροστά σε μιά όραση γυναικα.

Άλλομω... Όσο περισσότερο μωφ άρεσε μιά γυναίκα, τόσο περισσότερο δειλάζα μπροστά της. Έτα, μωλονότι ήμουν τρελλά έρωτευμένος με την Κλημεντίνη μου, δέν τολμούσα να της έκάρωσώ τόν έρωτά μου.

Η Κλημεντίνη!... Α, τί όραία πού είνε!... Δέν μπορώ να σας περιγράψω την άμορφή της. Αυτό μόνο σας λέω: Εμώσπε τό πού ταρασμένο ξενάριό του κόσμου. Καταλαβαίνετε βέβαια τί θέλω να πώ.

κι' ήρνηλή αυτή πράξι σου.

Δική σου παντοεισία.

Ο Τζάκ, μόλις άποδύθηκε την παραξενή μιά και τόσο διαφωτιστική αυτή έπιστολή, σηκωσε τά μάτια του και κτύπησε έπίμονα την Έβι, σαν νάχε άκόμη κάποιον άπορία. Κι' έκεινή, άταπής σαν πρότα, τού μωφώσε:

— Κατάλαβε τώρα, άγαπημένε μου;... Η λαϊκή Γαλλία, άν και παντρεμένη μ' έναν γερο-γαργαλιό σόζυο, διπλάσιο στα χρόνια άπό κείνη, άγαπώτο με τόν λόρδο Ντάμπριτζ, τόν όποιο παντρεύθηκε όταν χήρεσε...

Έπειδή λοιπόν τη βοηθήσα τότε να έπανορθώση, χωρίς σκάνδαλο, την τρέλλα της, όταν πέθανε στο νοσοκομείο από τρώον χολών, μωφ άφησε όλα τα διαματινά της, άπ' τά όποια όμως κράτησα μονάχη την περιόρητη αυτή κακότητα — γιά ένθύμιο — έπιστρέφοντας τα ύπόλοιπα στον άπαρηγόρητο λόρδο Ντάμπριτζ... Έπειθες πάλι...

— Άρκε!... Άρκε! γλυκαία μου Έβι, φώναζε με λαχάρια, μιά και με τήνη παρη στη φωνή του, ό Τζάκ. Θά μπορούσέ άραγε ποτέ της ή τόσο λεπτοκή κι' ευγενική σου ψυχή, να μωφ συγχωρήσει τις πρόστυχες ύποψίες μου γιά σένα;... Μετάνωσέ πάλι γιά δσα σέχτηκα, καλή μου Έβι... Συγχώρεσε με...

Θά ήθελε ίσως να πη κι' άλλα άκόμη, να δέν μωφώσε. Τά θεμάτα χείλη της μεγαλύνθηκε δσα διαλεχτής γυναίκα του, σφάραγεται τό δικό του, μ' ένα φίλ συγγνώμης καί λατρείας...

Οι μετροφοροσύνη μου μ' έμπούζει να έκφρασθώ πού καθαρά. Τέλος, θά καταλάβετε ότι ή Κλημεντίνη είνε τόσο όραία, όσο όραιος είμαι κι' έγώ.

Την άγαπούσα τρελλά την Κλημεντίνη. Άλλά μαριάρανα όταν την έβλεπα. Δέν μπορούσα να προφέρω λέξη από τη συγκίνηση, άπέφρευα και να την κυττάζω άκόμα. Όταν τη συναντούσα στο δρόμο, ή άλλαξα διεύθυνση, ή άν δέν πρόφθανα να ξεθανιστώ, τη χαιρούσα με μεγάλη ψυχρότητα, ενώ ή καρδιά μου χτυπούσε μέσα στο στήθος μου σαν καμμένα κινδύνου. Νάγχα-νάγχα, νάγχα-νάγχα!... Α, μή γελάτε... Είνε μιά φοβερή άφορησία ή δειλία, ή άτολμία. Δέν ξέρω κι' έγώ γιατί ήμουν έτσι δειλός. Είμαι νέος, είμαι... είμαι... Ας τολμήσω τέλος να σας πώ πού: Είμαι όραιος! Είμαι από καλή οικογένεια, είμαι πλούσιος. Γιατί λοιπόν να είμαι τόσο άτόλμος;... Αχ, δέν ξέρω, δέν ξέρω... Φαίνεται ότι ό έρωτας κάνει κάποτε τολμηρούς τους δειλούς, και δειλούς τους τολμηρούς. Γιατί έγώ, σας βεβαίω, ότι έκτός από τόν έρωτα, ήμουν πάντα γενναίος σε όλα. Έλαβα μέ-

τα όλην την εύτυχία μου. Δέν ξέρω άν έσείς, κυρίες μου και κύριοι, πιστεύετε στον πνευματισμό. Έγώ όμως νύν λατρεύω. Μή νομίζετε ότι είμαι κανέναν φανατικό πνευματιστή, ότι είμαι κανένα μέντιο, ή ότι λαμβάνω μέρος στις πνευματιστικές συνεδριάσεις.

Τίποτε άπ' όλα αυτά. Καί όμως θά ίδιθε ότι έχω δική νά φωνάζω: «Ζήτω ό πνευματισμός!...». Μπορώ να σας πώ άκόμα ότι δέν πιστέω καθόλου σ' αυτόν, ή μάλλον ότι δέν μ' ένοιαζε καθόλου άν υπάγον πνεύματα ή όχι. Ούτε κι' είχα ποτέ καμιά όρεξη να συνεννοηθώ κατ' ό πνεύματα των νεκρών. Έπνε όμως μιά βραδεία, έτσι χωρίς να θέλω, να βρεθώ σε μιά πνευματιστική συνεδρίαση. Κι' έκει έγινε τό μεγάλο θαύμα.

Πρέπει όμως να ξέρετε, ότι έγώ είμαι, ή μάλλον ήμουν ένας άνθρωπος πολύ δειλός, πολύ συννεταμένος. Δέν θέλω να πώ ότι προδόνουν τα πνεύματα, αλλά τά έχανα όταν βρισκόμουν σε πολύ κόσμο, και προπάντων όταν βρισκόμουν μπροστά σε μιά όραση γυναικα.

Άλλομω... Όσο περισσότερο μωφ άρεσε μιά γυναίκα, τόσο περισσότερο δειλάζα μπροστά της. Έτα, μωλονότι ήμουν τρελλά έρωτευμένος με την Κλημεντίνη μου, δέν τολμούσα να της έκάρωσώ τόν έρωτά μου.

Η Κλημεντίνη!... Α, τί όραία πού είνε!... Δέν μπορώ να σας περιγράψω την άμορφή της. Αυτό μόνο σας λέω: Εμώσπε τό πού ταρασμένο ξενάριό του κόσμου. Καταλαβαίνετε βέβαια τί θέλω να πώ.

κι' ήρνηλή αυτή πράξι σου.

Δική σου παντοεισία.

Ο Τζάκ, μόλις άποδύθηκε την παραξενή μιά και τόσο διαφωτιστική αυτή έπιστολή, σηκωσε τά μάτια του και κτύπησε έπίμονα την Έβι, σαν νάχε άκόμη κάποιον άπορία. Κι' έκεινή, άταπής σαν πρότα, τού μωφώσε:

— Κατάλαβε τώρα, άγαπημένε μου;... Η λαϊκή Γαλλία, άν και παντρεμένη μ' έναν γερο-γαργαλιό σόζυο, διπλάσιο στα χρόνια άπό κείνη, άγαπώτο με τόν λόρδο Ντάμπριτζ, τόν όποιο παντρεύθηκε όταν χήρεσε...

Έπειδή λοιπόν τη βοηθήσα τότε να έπανορθώση, χωρίς σκάνδαλο, την τρέλλα της, όταν πέθανε στο νοσοκομείο από τρώον χολών, μωφ άφησε όλα τα διαματινά της, άπ' τά όποια όμως κράτησα μονάχη την περιόρητη αυτή κακότητα — γιά ένθύμιο — έπιστρέφοντας τα ύπόλοιπα στον άπαρηγόρητο λόρδο Ντάμπριτζ... Έπειθες πάλι...

— Άρκε!... Άρκε! γλυκαία μου Έβι, φώναζε με λαχάρια, μιά και με τήνη παρη στη φωνή του, ό Τζάκ. Θά μπορούσέ άραγε ποτέ της ή τόσο λεπτοκή κι' ευγενική σου ψυχή, να μωφ συγχωρήσει τις πρόστυχες ύποψίες μου γιά σένα;... Μετάνωσέ πάλι γιά δσα σέχτηκα, καλή μου Έβι... Συγχώρεσε με...

Θά ήθελε ίσως να πη κι' άλλα άκόμη, να δέν μωφώσε. Τά θεμάτα χείλη της μεγαλύνθηκε δσα διαλεχτής γυναίκα του, σφάραγεται τό δικό του, μ' ένα φίλ συγγνώμης καί λατρείας...

Οι μετροφοροσύνη μου μ' έμπούζει να έκφρασθώ πού καθαρά. Τέλος, θά καταλάβετε ότι ή Κλημεντίνη είνε τόσο όραία, όσο όραιος είμαι κι' έγώ.

Την άγαπούσα τρελλά την Κλημεντίνη. Άλλά μαριάρανα όταν την έβλεπα. Δέν μπορούσα να προφέρω λέξη από τη συγκίνηση, άπέφρευα και να την κυττάζω άκόμα. Όταν τη συναντούσα στο δρόμο, ή άλλαξα διεύθυνση, ή άν δέν πρόφθανα να ξεθανιστώ, τη χαιρούσα με μεγάλη ψυχρότητα, ενώ ή καρδιά μου χτυπούσε μέσα στο στήθος μου σαν καμμένα κινδύνου. Νάγχα-νάγχα, νάγχα-νάγχα!... Α, μή γελάτε... Είνε μιά φοβερή άφορησία ή δειλία, ή άτολμία. Δέν ξέρω κι' έγώ γιατί ήμουν έτσι δειλός. Είμαι νέος, είμαι... είμαι... Ας τολμήσω τέλος να σας πώ πού: Είμαι όραιος! Είμαι από καλή οικογένεια, είμαι πλούσιος. Γιατί λοιπόν να είμαι τόσο άτόλμος;... Αχ, δέν ξέρω, δέν ξέρω... Φαίνεται ότι ό έρωτας κάνει κάποτε τολμηρούς τους δειλούς, και δειλούς τους τολμηρούς. Γιατί έγώ, σας βεβαίω, ότι έκτός από τόν έρωτα, ήμουν πάντα γενναίος σε όλα. Έλαβα μέ-

τα όλην την εύτυχία μου. Δέν ξέρω άν έσείς, κυρίες μου και κύριοι, πιστεύετε στον πνευματισμό. Έγώ όμως νύν λατρεύω. Μή νομίζετε ότι είμαι κανέναν φανατικό πνευματιστή, ότι είμαι κανένα μέντιο, ή ότι λαμβάνω μέρος στις πνευματιστικές συνεδριάσεις.

Τίποτε άπ' όλα αυτά. Καί όμως θά ίδιθε ότι έχω δική νά φωνάζω: «Ζήτω ό πνευματισμός!...». Μπορώ να σας πώ άκόμα ότι δέν πιστέω καθόλου σ' αυτόν, ή μάλλον ότι δέν μ' ένοιαζε καθόλου άν υπάγον πνεύματα ή όχι. Ούτε κι' είχα ποτέ καμιά όρεξη να συνεννοηθώ κατ' ό πνεύματα των νεκρών. Έπνε όμως μιά βραδεία, έτσι χωρίς να θέλω, να βρεθώ σε μιά πνευματιστική συνεδρίαση. Κι' έκει έγινε τό μεγάλο θαύμα.

Πρέπει όμως να ξέρετε, ότι έγώ είμαι, ή μάλλον ήμουν ένας άνθρωπος πολύ δειλός, πολύ συννεταμένος. Δέν θέλω να πώ ότι προδόνουν τα πνεύματα, αλλά τά έχανα όταν βρισκόμουν σε πολύ κόσμο, και προπάντων όταν βρισκόμουν μπροστά σε μιά όραση γυναικα.

Άλλομω... Όσο περισσότερο μωφ άρεσε μιά γυναίκα, τόσο περισσότερο δειλάζα μπροστά της. Έτα, μωλονότι ήμουν τρελλά έρωτευμένος με την Κλημεντίνη μου, δέν τολμούσα να της έκάρωσώ τόν έρωτά μου.

Η Κλημεντίνη!... Α, τί όραία πού είνε!... Δέν μπορώ να σας περιγράψω την άμορφή της. Αυτό μόνο σας λέω: Εμώσπε τό πού ταρασμένο ξενάριό του κόσμου. Καταλαβαίνετε βέβαια τί θέλω να πώ.

κι' ήρνηλή αυτή πράξι σου.

Δική σου παντοεισία.

Ο Τζάκ, μόλις άποδύθηκε την παραξενή μιά και τόσο διαφωτιστική αυτή έπιστολή, σηκωσε τά μάτια του και κτύπησε έπίμονα την Έβι, σαν νάχε άκόμη κάποιον άπορία. Κι' έκεινή, άταπής σαν πρότα, τού μωφώσε:

— Κατάλαβε τώρα, άγαπημένε μου;... Η λαϊκή Γαλλία, άν και παντρεμένη μ' έναν γερο-γαργαλιό σόζυο, διπλάσιο στα χρόνια άπό κείνη, άγαπώτο με τόν λόρδο Ντάμπριτζ, τόν όποιο παντρεύθηκε όταν χήρεσε...

Έπειδή λοιπόν τη βοηθήσα τότε να έπανορθώση, χωρίς σκάνδαλο, την τρέλλα της, όταν πέθανε στο νοσοκομείο από τρώον χολών, μωφ άφησε όλα τα διαματινά της, άπ' τά όποια όμως κράτησα μονάχη την περιόρητη αυτή κακότητα — γιά ένθύμιο — έπιστρέφοντας τα ύπόλοιπα στον άπαρηγόρητο λόρδο Ντάμπριτζ... Έπειθες πάλι...

— Άρκε!... Άρκε! γλυκαία μου Έβι, φώναζε με λαχάρια, μιά και με τήνη παρη στη φωνή του, ό Τζάκ. Θά μπορούσέ άραγε ποτέ της ή τόσο λεπτοκή κι' ευγενική σου ψυχή, να μωφ συγχωρήσει τις πρόστυχες ύποψίες μου γιά σένα;... Μετάνωσέ πάλι γιά δσα σέχτηκα, καλή μου Έβι... Συγχώρεσε με...

Θά ήθελε ίσως να πη κι' άλλα άκόμη, να δέν μωφώσε. Τά θεμάτα χείλη της μεγαλύνθηκε δσα διαλεχτής γυναίκα του, σφάραγεται τό δικό του, μ' ένα φίλ συγγνώμης καί λατρείας...

Οι μετροφοροσύνη μου μ' έμπούζει να έκφρασθώ πού καθαρά. Τέλος, θά καταλάβετε ότι ή Κλημεντίνη είνε τόσο όραία, όσο όραιος είμαι κι' έγώ.

Την άγαπούσα τρελλά την Κλημεντίνη. Άλλά μαριάρανα όταν την έβλεπα. Δέν μπορούσα να προφέρω λέξη από τη συγκίνηση, άπέφρευα και να την κυττάζω άκόμα. Όταν τη συναντούσα στο δρόμο, ή άλλαξα διεύθυνση, ή άν δέν πρόφθανα να ξεθανιστώ, τη χαιρούσα με μεγάλη ψυχρότητα, ενώ ή καρδιά μου χτυπούσε μέσα στο στήθος μου σαν καμμένα κινδύνου. Νάγχα-νάγχα, νάγχα-νάγχα!... Α, μή γελάτε... Είνε μιά φοβερή άφορησία ή δειλία, ή άτολμία. Δέν ξέρω κι' έγώ γιατί ήμουν έτσι δειλός. Είμαι νέος, είμαι... είμαι... Ας τολμήσω τέλος να σας πώ πού: Είμαι όραιος! Είμαι από καλή οικογένεια, είμαι πλούσιος. Γιατί λοιπόν να είμαι τόσο άτόλμος;... Αχ, δέν ξέρω, δέν ξέρω... Φαίνεται ότι ό έρωτας κάνει κάποτε τολμηρούς τους δειλούς, και δειλούς τους τολμηρούς. Γιατί έγώ, σας βεβαίω, ότι έκτός από τόν έρωτα, ήμουν πάντα γενναίος σε όλα. Έλαβα μέ-

(Μονόλογος γιά νέον κύριο)

ΖΗΤΩ ό πνευματισμός!... Σ' αυτόν χρωστάω την εύτυχία μου.

Δέν ξέρω άν έσείς, κυρίες μου και κύριοι, πιστεύετε στον πνευματισμό. Έγώ όμως νύν λατρεύω. Μή νομίζετε ότι είμαι κανέναν φανατικό πνευματιστή, ότι είμαι κανένα μέντιο, ή ότι λαμβάνω μέρος στις πνευματιστικές συνεδριάσεις.

Τίποτε άπ' όλα αυτά. Καί όμως θά ίδιθε ότι έχω δική νά φωνάζω: «Ζήτω ό πνευματισμός!...». Μπορώ να σας πώ άκόμα ότι δέν πιστέω καθόλου σ' αυτόν, ή μάλλον ότι δέν μ' ένοιαζε καθόλου άν υπάγον πνεύματα ή όχι. Ούτε κι' είχα ποτέ καμιά όρεξη να συνεννοηθώ κατ' ό πνεύματα των νεκρών. Έπνε όμως μιά βραδεία, έτσι χωρίς να θέλω, να βρεθώ σε μιά πνευματιστική συνεδρίαση. Κι' έκει έγινε τό μεγάλο θαύμα.

Πρέπει όμως να ξέρετε, ότι έγώ είμαι, ή μάλλον ήμουν ένας άνθρωπος πολύ δειλός, πολύ συννεταμένος. Δέν θέλω να πώ ότι προδόνουν τα πνεύματα, αλλά τά έχανα όταν βρισκόμουν σε πολύ κόσμο, και προπάντων όταν βρισκόμουν μπροστά σε μιά όραση γυναικα.

Άλλομω... Όσο περισσότερο μωφ άρεσε μιά γυναίκα, τόσο περισσότερο δειλάζα μπροστά της. Έτα, μωλονότι ήμουν τρελλά έρωτευμένος με την Κλημεντίνη μου, δέν τολμούσα να της έκάρωσώ τόν έρωτά μου.

Η Κλημεντίνη!... Α, τί όραία πού είνε!... Δέν μπορώ να σας περιγράψω την άμορφή της. Αυτό μόνο σας λέω: Εμώσπε τό πού ταρασμένο ξ

Ο ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ

Ο μοναστήρι του δρους Σαλιν-Μισέλ είνε ένα από τα ιστορικά μνημεία της Γαλλίας. Καθώς υφώνεται στο κέντρο μιας απέραντης πεδιάδας, στην κορυφή ενός βράχου, ανάμεσα στον ούρανο και στη γη, προκαλεί, από πολύ μακριά, την προσοχή του διαβάτου, με τον αυστηρό κι επιβλητικό όγκο του.

Γύρω από το μοναστήρι αυτό, που χρησίμευε άλλοτε ως όχυρο φρούριο, και τόπος θεινής διαμονής των ευγενών και που εστάθη συγχρόνως καταφύγιο πολλών αναχωρητών από το δέκατο αιώνα, έχουν πλεγτεί άπειροι ποιητικοί θρύλοι και ιστορίες έρωτων και έγκλημάτων. Μιά από τις ιστορίες αυτές, μία ιστορία δραματική κι άληθινή, γιατί την αναφέρει κι ένα παλιό χρονικό του μοναστηριού, σωζόμενο ακόμη στη βιβλιοθήκη του, θα σας διηγηθούμε έδω.

Το 1423, ο άγγλος κόμης ντ' Εσκάλ πολιόρκουσε το μοναστήρι του δρους Σαλιν-Μισέλ, το οποίο το υπεράσπιζαν οι άρχοντες Έτουτεβίλ και μερικοί νορμανδοί και βρεττανοί ιππότες. Η πολιορκία βαστούσε τρία δλόκληρα χρόνια. Οι υπερασπιστές του μοναστηριού, που είχε μεταβληθεί σ' απόρρητο φρούριο, πολεμούσαν με τον ήρωισμό που δίνει η απελπισία. Ωστόσο, είχαν αρχίσει έλοι να γάνουν το θάρρος τους και να έκνευρίζονται, βλέποντας ότι ο πόλεμος κρατούσε τόσο καιρό. Και απ' όλους περισσότερο υπέφερε και αγωνιούσε ένας νεαρός νορμανδός ιππότης, ο Ροβέρτος ντε Μπωδουά, γιατί αναγκάστηκε την παραμονή του γάμου του ν' αφήσει τη μνηστή του και να τρέξει να πολεμήσει.

Συγγά, τις ώρες που σταματούσαν ή έθροπραξίες, καθότανε μπρός σ' ένα από τα παράθυρα του μεγάλου μοναστηριού και άφανε τη σκέψη του να πετάξει στον παλιό πύργο του Άβενέλ, όπου τον καρτερούσε με λαχτάρα ή μνηστή του, ή Γουλιελμίνη...

Μιά νύχτα, ενώ είχε παραδοθεί σ' αυτούς τους ρεμβασμούς, πλάθοντας όνειρα ευτυχίας για το μέλλον, ένας άγγελιαφόρος, που κατόρθωσε ύστερ' από πολλούς κόπους να περάσει από τις γραμμές των πολιορκητών, χτύπησε την πόρτα του μοναστηριού και ζήτησε να δει τον Ροβέρτο. Ο άγγελιαφόρος αυτός ήταν ένας από τους όηγρέτες του πύργου του Άβενέλ κι έφερε στο νεαρό ιππότη πολύ θλιβερά μηνύματα: «Ο Μπωδουά, ένας λοχαγός του άγγλικού στρατού, που είχε καταλάβει εκείνη την περίφεια, ζήτησε έξαφνα σέ γάμο τη Γουλιελμίνη. Έκείνη αρνήθηκε. Μα ο άγγλος, αντί να την αφήσει ήσυχη, έκανε μία αναγκάση για να έξαναγκάσει τη νέα να γίνει γυναίκα του. Φοβέρισε τη μητέρα της Γουλιελμίνης και πυροδότησε τον πύργο της αν δεν πείσει την κόρη της να τον πάρει άντρα της!

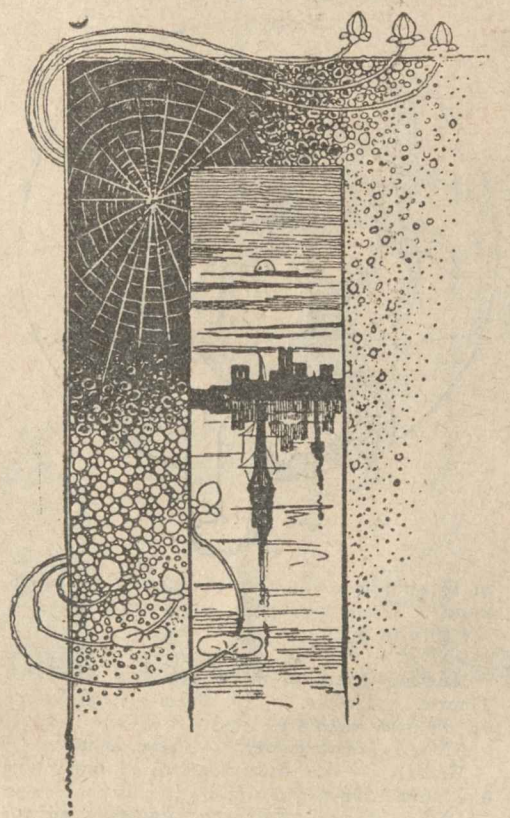
Η δυστυχισμένη ή γυναίκα φοβήθη-

κε. Τι μπορούσε να κάνει αυτή, μία αδύνατη κι ανυπεράσπιστη γρηά. Και έλεγε της κόρης της ότι έπρεπε να σφίξει την καρδιά της και να κάνει τη μεγάλη αυτή θυσία για το καλό του τόπου.

Η Γουλιελμίνη έκλαψε, παρακάλεσε, διαμαρτυρήθηκε. Τού κάκου όμως. Είδε, στο τέλος, πως ήταν υποχρεωμένη να υπακούσει στην παράκληση και στη διαταγή της μητέρας της. Και έλεγε στον άγγλο λοχαγό πως ήταν πρόθυμη να γίνει γυναίκα του.

Συγχρόνως όμως, έστειλε ένα πιστό ύπηρέτη για να ειδοποιήσει τον Ροβέρτο πως ήταν αναγκασμένη να υποκύψει σέ μία σκληρή ανάγκη και ότι δεν θα έκανε ποτέ να τον αγαπά και να τον συλλογίζεται.

Απερίγραπτη στάθηκε ή λύπη του νορμανδού ιππότη όταν έμαθε τα θλιβερά αυτά μηνύματα. Μα κι ο θυμός του για την συμπεριφορά του άγγλου λοχαγού δεν είχε όρια. Έστειλε λοιπόν άμέσως ένα έμπιστό του άνθρωπο στον Μπωρκετ, για να του πει ότι δεν φέρθηκε σάν

τίμιος στρατιωτικός και ότι τον προκαλούσε σέ μονομαχία μέχρι θανάτου...

Ο Μπωρκετ, όμως, αντί ν' απαντήσει σ' αυτή την πρόκληση, διέταξε να τελειώσουν μία ώρα αργότερα ή προετοιμασίες για το γάμο. Έτσι, την άλλη μέρα, το παρεκκλήσιο του πύργου του Άβενέλ ήταν λαυπεροποιημένο για τη γαμήλιο στέψη. Μα όταν, τη στιγμή του μυστηρίου, ο ιερέας ρώτησε τη Γουλιελμίνη αν θέλει τον άγγλο λοχαγό σύζυγο, αν εκκίζεται ενώπιον του Θεού και των ανθρώπων ότι θα τον αγαπά και θα του μείνει πιστή, ή νέα έγινε κίτρινη σάν φλουρί και τα γόνατά της λυγίσανε.

Κι αν δεν την έπιανε ο Μπωρκετ, θα σωριαζότανε σά μάρμαρα της έκκλησίας.

Τι έχεις, αγαπημένη μου; τη ρώτησε ο Μπωρκετ. Γιατί τρέμεις έτσι σάν

το φύλλο; Γιατί άλλαξες χρώμα;...Σ' έπιασε ζάλη;

—Όχι, δεν μ' έπιασε ζάλη! Φιθύρισε ή άτυχη κοπέλλα με σδυμένη φωνή...Πεθαίνω! Νοιώθω τη ζωή να μου φεύγει!

Και πραγματικώς, την άλλη μέρα, το παρεκκλήσιο του πύργου ήταν και πάλι γεμάτο από ευγενείς της περιφέρειας. Αύτην όμως τη φορά έλοι ήσαν με διακοσμένα μάτια, γιατί κηδεύανε τη Γουλιελμίνη, που είχε ξεψυχήσει στην άγκαλιά της μητέρας της, φθιριζοντας σ' ένα νομα του αγαπημένου της του Ροβέρτου!

Όταν ο Ροβέρτος έμαθε τον θάνατο της Γουλιελμίνης, έβυσε άπιαστος κι όρκιστηκε να μη βρει ήλκή και ανάπαισι προτού έλκινθαι τη ζυγλο λοχαγό.

Στο μεταξύ αυτό οι άγγλοι, που προετοιμαζόντουσαν για μία γενική επίθεση, είχαν κατασκευάσει δύο μεγάλες πολυρκητικές μηχανές. Οι πολιορκούμενοι κατάλαβαν τότε πως δεν τους έμενε άλλη έλπίδα σωτηρίας παρά να κάνουν μία ήρωική έξοδο. Έτσι κι έγινε. Όρμησαν κατά των έγχρων τους σάν λεοντάρια...Οι άγγλοι που δεν περίμεναν να δεχτούν μία τέτοια επίθεση όπισθοχώρησαν στην αρχή. Και αν δεν βρισκότανε ο Μπωρκετ, να τους δόση θάρρος με την παρουσία του, θα σκορπίζόντουσαν δεξιά κι αριστερά... Έτσι, την τελευταία όμως στιγμή, ανασυντάχθηκαν και επέτρεψαν και αυτοί κατά των Γάλλων.

Ο ιππότης ντε Μπωδουά πολεμούσε ήρωικά. Δεν λησμονούσε όμως και τον ένοχό του. Και όταν ένας στρατιώτης του του έδειξε ένα καθάλλη με μία μεγάλη περικεφαλαία και του έλεγε πως εκείνος ήταν ο λοχαγός Μπωρκετ, ο Ροβέρτος όρμησε μαινόμενος κατεπάνω του. Μα πριν προφτάσει να τον γυμνήσει, ένας άλλος γάλλος ιππότης πρόλαβε και τραυμάτισε τον άγγλο. Ο Ροβέρτος, που ήθελε να εκδικηθεί ο ίδιος τον Μπωρκετ, αντί να τον αφήσει στο πεδίο της μάχης, τον φορτώθηκε στο άλογό του και τον μετέφερε στο μοναστήρι. Έγστερ' από λίγες μέρες, οι άγγλοι, καταλαβαίνοντας ότι ή προσπάθειές τους πήγαιναν χαμένες, λήσανε την πολιορκία κι έφυγαν από εκείνα τα μέρη.

Η λαβωματιά του Μπωρκετ ήταν θαυμάσια. Ωστόσο, ο λοχαγός έγινε καλά, γάρ τις σεις φροντίδες του Ροβέρτου, που είχε ντυθεί καλογεροπαίδι, για να μη καταλάβει τίποτε ο έχθρός του. Ένα πρωί, ο Ροβέρτος μπήκε στο καλλι του Μπωρκετ, που γρησίμευε και για φυλακή του.

—Τώρα που έγινες καλά, λοχαγέ, είσαι έλεύθερος! του έλεγε. Μπορείς να φύγεις. Προηγούμενος όμως πρέπει να μου δοκιμάσεις ότι θα μου κάνης τη χάρι που θα σου ζητήσω...

—Είμαι πρόθυμος να κάνω για σένα ό,τι θέλεις, αποκρίθηκε ο Μπωρκετ.

—Ζη σήμερα ένας άτιμος που μου έκανε μία θανάσιμη προσβολή! Πρέπει να τον εκδικηθώ!

—Φτάνει να μου πής τ' όνομά του και σου όρκίζομαι στο σπαθί μου...

—Δεν είναι ανάγκη να σου πω τ' όνομά του... Όταν όμως περάσει ένας μή-

νας από σήμερα, να δρίσκεσαι το πρωί στο μονοπάτι που είνε κοντά στη γέφυρα του Άβενέλ. Θα είνε εκεί και ο άνθρωπος που με προσέβαλε...φρόντισε μονάχα να πάρης μαζί σου τα καλύτερα έπλα σου, γιατί θα είνε και εκείνος καλά ώπλισμένος.

—Ένοια σου, αδερφέ μου! έλεγε ο άγγλος λοχαγός. Σου δίνω τον λόγο μου ότι θα πάω να συαντήσω τον άνθρωπο που προσέβαλε τον ευεργέτη μου και ότι θα τον κάνω να μετανοήσει πικρά για τη διαγωγή του...

Ένας μήνας έπέρασε. Και το συμφωνημένο πρωί, ο Ροβέρτος ντε Μπωδουά βρισκότανε στο μονοπάτι, κοντά στη γέφυρα του Άβενέλ. Φορούσε την πανοπλία του και είχε καταδεσμένη τη χαλύδευνη μάσκα της περικεφαλαίας του. Σέ λίγο έφτασε εκεί και ο Μπωρκετ. Κατάλαβε πως ο άγνωστος που στεκόταν μπροστά του θα ήταν εκείνος που είχε προσβάλει τον ευεργέτη του και ότι έπρεπε να μονομαχήσει μαζί του.Οι δύο άνδρες γαιρετίστηκαν—και άρχισαν τη μονομαχία.

Ο άγνωστος βαστούσε πολλή ώρα, γιατί και οι δύο αντίπαλοι ήσαν επίδετοι πολεμιστάι. Ωστόσο, σέ μία στιγμή, ο Ροβέρτος κατόρθωσε να βυθίση τη λήγγη του στο γυμνό λαμρό του λοχαγού. Ο Μπωρκετ έπεσε τότε καταγής, θάζοντας κόκκινους άφρους από το στόμα...Ο Ροβέρτος τον έπλησιασε, έσκυψε από πάνω του και, δείχνοντας το πρόσωπό του, του έλεγε:

—Κύτταξέ με καλά, λοχαγέ Μπωρκετ! Μ' αναγνωρίζεις τώρα; Είμαι το καλογεροπαίδι που σέ περιποιήθηκα στο μοναστήρι! Και ξέρεις γιατί ένδιαφέρθηκα τόσο να σέ κάνω καλά; Για να σέ σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια! Ήθελα να εκδικηθώ το θάνατο της Γουλιελμίνης! Την θυμάσαι τη Γουλιελμίνη, την άθωια κοπέλλα που την έβριζες στον τάφο με την ανανδρία σου; Ήταν μνηστή μου!...Είμαι ο ιππότης Ροβέρτος ντε Μπωδουά!

Ο Μπωρκετ άνοιξε τα μάτια του και κύτταξε τον εκδικητή του με απεριγραπτή έκπληξη τρώου και αγωνίας, και ύστερα τα ξανάκλεισε—για πάντα αυτή τη φορά.

Από τη μέρα αυτή, ο νορμανδός ιππότης άπαρήνησε τον κόσμο κι έγινε καλόγερος στο μοναστήρι του δρους Σαλιν-Μισέλ. Κι ή φήμη του ως άγιου ανθρώπου άπλώθηκε σ' όλη τη Γαλλία, στην όποια ήταν γνωστός με τ' όνομα «ο άρχάγγελος του Μοναστηριού».

Μικρά-Μικρά

—Οι Βραχμάνες των Ινδιών μπορούν ν' άπαγγέλλουν από μνήμης, και χωρίς διακοπή, 10 χιλιάδες στίχους από τα Ιερά βιβλία τους.

—Ένας άγγλος μηχανικός ανακάλυψε ότι ή βραχνάδα των κλητών γοαυμομένων διορθώνεται, αν μέσα στο χονι ρίξουμε μία φούχτα...Σηρά φασόλια! Τα φασόλια, λέει ο έν λόγος μηχανικός, έχουν την ιδιότητα να κρατούν τα δυσάρεστα ήχητικά κύματα και ν' άφίρουν να περνούν μόνον τα ευάρεστα.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οι έπιθυμούντες να συμβουλευθών τον ιατρόν των «Παναθηναίων», πρέπει να γράφουν στον φάκελλο των έπιστολών των τη φράσι: «Διὰ τὸν Ἰατρὸν».

Ι. Μ. Μ., Θεσσαλονίκη. Ή δξαίνα θέλει μακρά θεραπεία και συνεπώς ύπομονή. Συνεχίσατε λοιπόν συστηματικά τη θεραπεία που άρχίσατε. Για το άλλο ζήτημα ή γνώμη μου είνε ότι δεν έχετε ανάγκη φαρμάκων ή θεραπείας. Έχετε υπ' όψη ότι επάν μέτρον άριστόν είνε όλα.

Π. Γ. κ., Σουφλίου. Ή πτώσις των βλεφαρίδων σας δεν είνε συνέπεια της μυωπίας σας, άμφιβάλλω δε αν έχετε πραγματικά μυωπία οουδήποτε βαθμού. Πιστεύω ότι πρόκειται άσφαλώς περί άπλης βλεφαροειτιδίας, κατά της οποίας δεν θα σάς ώφελήσουν καθόλου τα ωστικά γυαλιά. Φροντίστε να τονώσετε τον οργανισμό σας με καλή και άφθονη τροφή (θα έλσθε σίγουρα άναμικτός) περιορίστε είνε το έλάχιστον το διάστημα και το γράψιμο και να κοιμάσθε νωρίς. Ής φάρμακο σάς συνιστά πρό του ύπνου έλαφρό μασάζ της ρίζης των βλεφαρίδων με Pommade Dulcis a l' oxyde jaune de Mercure 1 ο/100 και το πρωί πλύσιμο των ματιών με βαμπίκα βρεγμένο σέ χλιαρά διάλυσι βορικού όξος 2 ο/10.

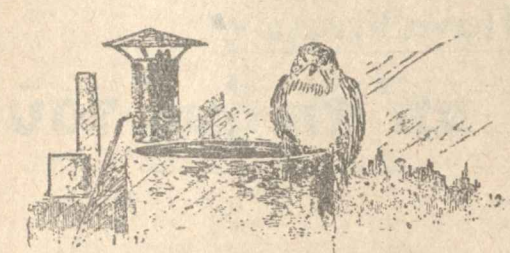
Ω. Ένταύθα. Είσθε σκεδόν πεπεισμένος ότι έχετε τουλάχιστον τρείς άρρώστειες! Έγω όμως πιστεύω μάλλον ότι όλα αυτά, που φοβάσθε, είνε δημιουγήματα της άνησυχης νεανικής φαντασίας σας. Το κολλώδες κίτρινον ύγρόν είνε πράγματι σύμπτωμα της νόσου που αναφέρετε, αλλά πρέπει να ρέη συνεχώς είνε την όξαινα περίοδον. Είνε δε δυνατόν να μεταδοθή ή άρρώστεια αυτή και με πολλούς άλλους τρόπους, εκτός εκείνων που αναφέρετε.

Τ. ρ. Π. ε. α. λ., Μυτιλήνη. Ή κρίμα αυτή, με κεφάλι, μαστίχα κ.λπ. είνε δέδωρα λίγο πρωτόγονη, δεν περιέχει όμως τίποτε που να μπορεί να βλάψη το ωραίοτατο (δπως το βεβαιώνετε τουλάχιστο) δέμα σας. Μπορείτε λοιπόν να την μεταχειρίζεσθε χωρίς φόβο. Για το άλλο όμως που με ρωτάτε, ή θέλετε να σάς πω; «Θέλω ν' άδυνατίσω, γράφετε, αλλά μη μου πής να περιορίσω το φαγητό. Αλλά ή την πύτα άλάσχη κλπ. διαβάστε σ' άλλη σελίδα του παρόντος τεύχους σχετικό άρθρο που κατά της παχυσαρκίας». Επίσης, όσες άλλες με ρωτούν για το ίδιο ζήτημα.

Μ. π. ε. μ. α. γ. Δ., Ένταύθα. Τα καπνίσματα αυτά που τόσο διαφιμούναι κατά της παχυσαρκίας, δεν θα σάς βλάψουν δέδωρα, έσθον δεν τα πάρετε πολλών καιρών συνεχώς, αλλά ούτε και θα σάς ώφελήσουν. Ή σχετική διαίτα πείζει τον πρωτεϊνικό ορό πάντοτε. Σας συνιστά να διαβάσετε σχετικό άρθρο μου σ' άλλη σελίδα του παρόντος τεύχους.

Κ. Γ., Καβάλλαν. Δεν υπάρχει φόβος να μου γίνετε άρσενός ούτε σέ, ούτε κανείς άλλος με το να με συμβουλεύεστε. Χάρω τουλάχιστον που βλέπω ότι τόσο σάς ώφελήσαν οι οδηγίαι μου. Δεν πρέπει όμως και να το ρίξετε έξω γιατί δεν γνήριζε ακόμη έντελώς καλά. Προσχή, όχι τρέλλες. Τροφή καθαρά και άφθονη πάντοτε, ύπνος τουλάχιστον όκταώρος, εργασία μετρία, φρόνημ μπορείς να τρώεις, μετά το φαγητό πάντοτε, όχι όμως ένα φρούτο. Την Polytitaine συνεχίσατε με 150 ήμερη έκκαστοτε διακοπή. Το καλοκαίρι, έσρη.

Α. ν. ε. μ. ω. η. γ., Λάρισα. Δεν υπάρχει κανείς λόγος άνησυχίας. Ή περίπτωση σας είνε από τις πιο συνηθισμένες. Σας συνιστά την πρώτη μέρα της εμφάνσεως των έμμηων να την περνάτε πάντοτε έξολωμένη στο κρεβάτι. Βαστικώς δε να παίρνετε τις πρώτες 3 μέρες μόνον από 1 καπάκι πρωί, μεσημέρι, όράδυ: Gravitol compri. Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ ΞΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ

(ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ)
Άλσπερ ο ήλιος πλάγιασε σά πυκνονέμελά του κι άύριον ή γεροποντή, το δειλινό, το βράδυ μεθαιώρο μέσ' σ' άχνόπαχον ή χαρμυγή ως (πετρώδι...)

Μέρες και νύχτες—δήματα του χρόνου είν' έδω (κάτου!) Στών θαλασσών και στών βουνών, διπλοθεμε- (λιωμένων, τα πλάγια, ο δύσκολος καιρός και τώρα θα πε- (ράσει), στους άσημένιους ποταμούς, σά θλιβερά τα (δάση)

σάν άγρο ψυθύρισμα νεκρών αγαπημένων. Μα πάλι πρόαινα θα βγούν σά δάση φύλλα (πληθών, Τα πέλαια και τα βουνά γεράματα δεν έχουν. Στά ποταμιά των άρχων νερά καθάρια τρέ- (χουν, νερά βουνίσια, που κυλούν στών θαλασσών το (βήθος).

Μα εγώ, που καθημερινά τρέμω σκυμμένος (μπρός μου, περνά κι ο ήλιος ο λαμπρός δεν με θερμαίνει (τώρα, Κρύος σέ λίγο θα διαβώ μέσ' στη χαρμύσση (ώρα, χωρίς να χάσει τίποτε ή ώραία γιορτή του κό- (μου).

Μετάφρ. Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

ΕΥΤΥΧΙΑ

(ΤΟΥ ALFRED DELPIT)
Όταν ή πεταλούδα, κορσασμένη απ' το πολύ το πέταγμα, ήσυχάζει, το παιδί που τη βλέπει καθομένη τρέχει κι άπ' τη φτερούγα την άρπάζει. Κι' εκεί που τη νομίζει σκλαβομένη του φεύγει αυτή και γύρω φτερουγίζει το μοναχά σά δάχτυλά του μένει σκόνη ψιλή, που σάν άσημ μοιάζει. Είν' όμοια ή τύχη του θνητού έδω κάτω! Ποθεί την ευτυχία, την κυνηγάει κι' όταν νά την άγγιξη κατορθώνει, γοργά, σάν άστραπη φεύγ' ή χαρά του και το χρυσόπαιδο, που τον πλανεί άλλο δεν είνε παρά λίγη σκόνη.

ΜΑΝΟΝ
(ΤΟΥ ΑΛΦΡΕ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ)
Μπορεί πειά να γενή χαρά και μέση πιο με (γάλη, παρά σάν βλέπω τη Μανόν μέσ' στη δαή μου (άγκυλη), Μυρώνει το προσέφαλο τ' όρώι της κεφαλή, άκούω που γλικά ή καρδιά σά στήθα της (χτυπάει)

και βλέπω που χαμογελά, όνειρο λές φαντασι. Έτσι κοιμάται ή λεμονιά μονάχα, ή ύπνισμένη μέσα στους άσπρους της άνθους ή μέλσος δ- (ταν κλίνει... Τη ναυουρίζω τότε εγώ. Δουλεύει πού ήλκεμένη μπορεί ποτέ να γίνη; Μα νά, προβάλλει ή χαρμυγή κι' ή μέρα έα- (ναρμίζει, άπου του Μάν τους άνθους σ' άγέρι τους σκοο- (πίζει).

Τότε ή Μανόν άρπάζει το θαρρύμιο της χτένι και σόν καθέρφτη και για με καθόλου δεν (τη νοιάζει. Νά μη ζητή ή έρωτας να έφημεροδοιάζει μπορεί ποτέ να γίνη; Μετάφρ. Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

Μπορεί πειά να γενή χαρά και μέση πιο με (γάλη, παρά σάν βλέπω τη Μανόν μέσ' στη δαή μου (άγκυλη), Μυρώνει το προσέφαλο τ' όρώι της κεφαλή, άκούω που γλικά ή καρδιά σά στήθα της (χτυπάει)

και βλέπω που χαμογελά, όνειρο λές φαντασι. Έτσι κοιμάται ή λεμονιά μονάχα, ή ύπνισμένη μέσα στους άσπρους της άνθους ή μέλσος δ- (ταν κλίνει... Τη ναυουρίζω τότε εγώ. Δουλεύει πού ήλκεμένη μπορεί ποτέ να γίνη; Μα νά, προβάλλει ή χαρμυγή κι' ή μέρα έα- (ναρμίζει, άπου του Μάν τους άνθους σ' άγέρι τους σκοο- (πίζει).

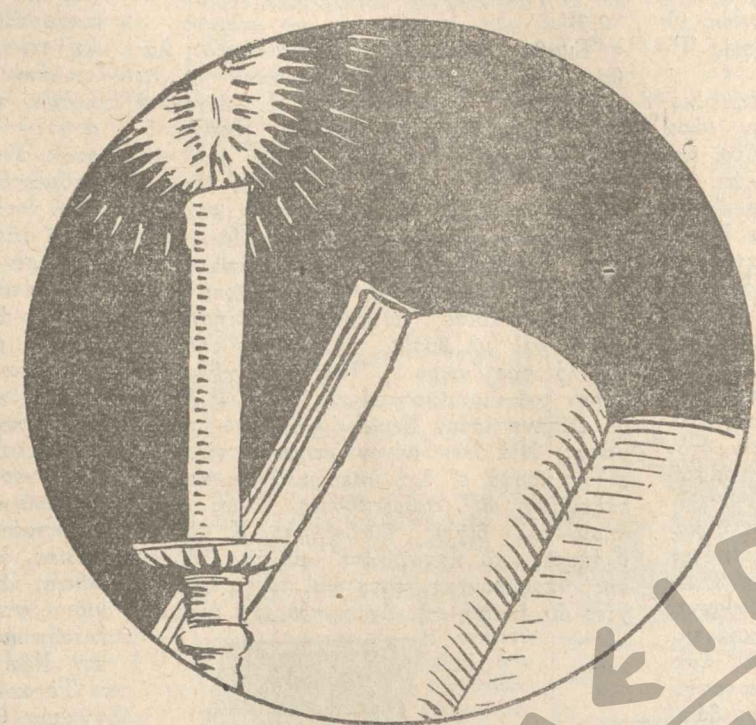
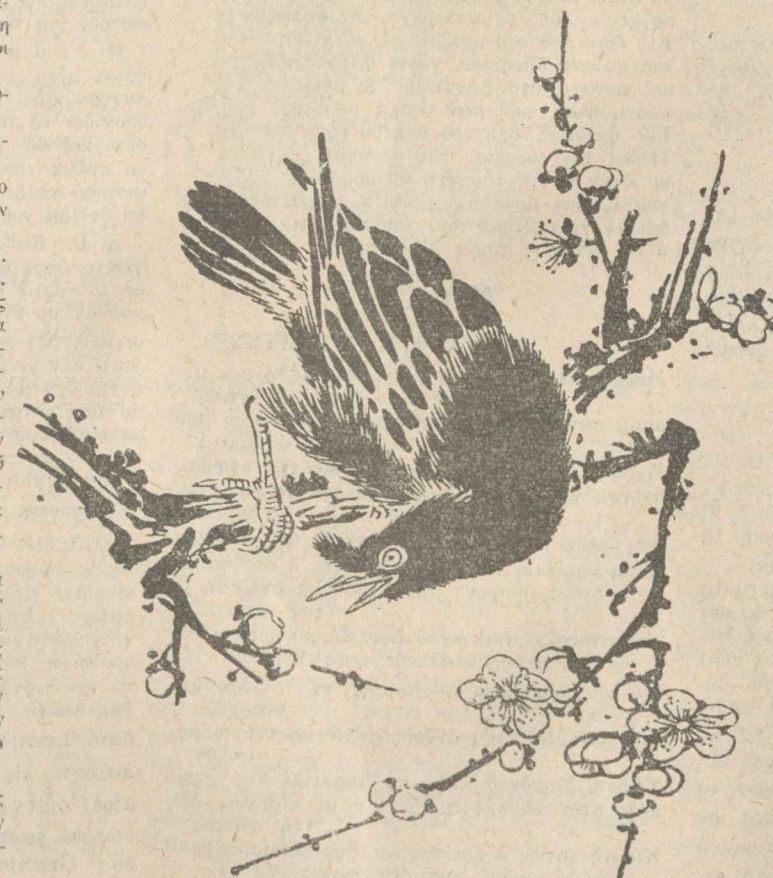
Τότε ή Μανόν άρπάζει το θαρρύμιο της χτένι και σόν καθέρφτη και για με καθόλου δεν (τη νοιάζει. Νά μη ζητή ή έρωτας να έφημεροδοιάζει μπορεί ποτέ να γίνη; Μετάφρ. Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

Ἀνέκδοτα ἀπ' τῆ ζωῆ τοῦ Τρότσκι

Τὸ Παρίσι ἦταν θλιβερό. Μόλις
δράδνιζε, οἱ δρόμοι βυθίζοντο
τὰ σκοτάδια, γιατί τὰ ξέπαιτ' ἔ-
καναν συχνὰ ἐπιδρομές.
Τὴ στιγμή πού οἱ Γερμανοὶ δρι-

Γὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς καλύτε-
ρα τίς περιστάσεις ὑπὸ τίς ὁποί-
ας ἐξορίσθηκα ἀπὸ τῆ Γαλλίας, εἰν' ἀ-
νάγκη νὰ ἐκθέσω μὲ δυὸ λόγια ὑπὸ
ποῖς συνθήκας ἐξεδίδετο ἡ μικρὴ
ἐφημερίδα, τῆς ὁποίας ἦμιον δοχ-

Ἐπειτα ἀπ' αὐτῇ τῇ συνομιλίᾳ, τὰ πράγματα
τα ἐξακολούθησαν τὸν δρόμο τους, ὅπως κα-
ποῖν. Συχνά, ἀντὶ ἐφημερίδος, βγάζαμε ἐν

Πράγματι, οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ἐπιθεωρητὰ

νια καὶ τὰ ἰσπανικά. Ὁ ἄλλος, ὁ ψη-
λός, στεκόταν παράμερα κατσουφια-
σμένος καὶ σώπαινε. Μὰ δὲν ἄργησε
νὰ ξανοιχθῇ κι' αὐτός...

καὶ ἦταν διευθυντὴς κάποιας ἀσφαλιστικῆς ἐ-
ταιρείας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΛΑΘΡΕΠΙΒΑΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΤΟΥΣ

Η μυθιοτορηματική περιπέτεια μιάς νεορής Τσεχοσλοβάκας. Το έξυπνο τέχνασμα ενός φοιτητού. Ο Γιόχαν Τένιγκ και το μυστηριώδες του κιβώτιο. Η πείνα της Μπεττίνας Σίμπσον. Πώς... δεν έφτασε στο Χόλλυγουντ ή Ρόζα Χόστ, κτλ.

Η Μπεττίνα Σίμπσον.

Εδώ και λίγα χρόνια, η μεγαλύτερη πληγή κάθε υπερωκεανείου που ξανα- το ταξίδι Εξωρώπης-Αμερικής ήταν οι λαθρεπιβάτες. Η Αμερική εξακολουθούσε ακόμη να είναι η ευδαίμων Γη της Παγγαλλίας και πολλοί νέοι απ' όλες τις γώρες της Εξωρώπης αποφάσιζαν να πάνε εκεί, χωρίς να συλλογίζονται τους κινδύνους που διέτρεγαν και τις τραγικές τους συνέπειες. με την έλπιδα πως θα καθόρθωναν να μπουν λαθραία στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Τώρα όμως, με την αφάνταστη οικονομική κρίση που αναστάτωσε την γώρα του δολαρίου, οι λαθρεπιβάτες αυτοί αρχίζουν σιγά-σιγά να εξαφανίζονται και να παραχωρούν την... θέσι τους σε όμορφα και χαριτωμένα κορίτσια που επιμένουν ακόμη να πείσονται να πραγματοποιήσουν το πιο τρελλό τους όνειρο, να μπου- νε δηλαδή στην Αμερική. Μαντεύετε εύκολα το σκοπό τους. Τα γαστριώδη αυτά κορίτσια είναι τα πιο τολμηρά από τα μοιραία θύματα του κινηματογράφου, που αποφάσιζαν μιά μέρα, παρ' όλες τις αποδεδειγμένες δυσκολίες, να φτάσουν στον Νέο Κόσμο να γίνουν μεγάλοι αστέρες στο Χόλλυγουντ!

Είπε αδύνατο ωστόσο να φανταστή κανείς τις μυθιοτορηματικές τους περιπέτειες, τις εξαντλητικές στερήσεις, τις θαγάνσιμες αγωνίες που τραβούν ταξιδεύοντας ως λαθρεπιβάτες σ' ένα υπερωκεανείο. Τα παραδείγματα είναι άπειρα. Σας αναφέρουμε απ' όλα αυτά την κωμικοτραγική ιστορία της τελευταίας λαθρεπιβά- τος που ανακαλύφθηκε έδω και λίγο και- ρό στο υπερωκεανείο Γεωργίου Ουάσιγ- κτων.

Μιά νύχτα που λυσσομανούσε η θύε- λα στη μέση του ωκεανού κι' αρχίζει να κινδυνεύει κάποιος το υπερωκεανείο, ο ά- ξιωματικός της υπηρεσίας με τους ναυ- τες του θέλησε να επιθεωρήσει προσεκτικά τις ναυαγιστικές λέμβους, γιατί κανείς δεν ήξερε τι μπορούσε να συμβεί με μιά τέτοια τρικυμία...

Η θάρκα έλες ήταν καλοδεμένες στις θέσεις τους και σκεπασμένες με το τε- ντωμένο καραδόπανό τους. Μιά ωστόσο απ' αυτές φαινόταν πως δεν ήταν και τόσο έν τάξει... Τό σκέπασμά της είχε λυθεί από μιά άγκυρα και με τον αέρα που συ- σούσε, υπήρχε φόβος να ξεσκαπαστεί και να νευρίσει από τα νερά της βροχής.

Οι ναύτες, σκανδαλισμένοι, έτρεξαν ά- μέσως μαζί με τον άξιωματικό τους να ιδούν τι συνέβαινε και φαντάζεται κανείς την καταπληξή τους όταν βρήκαν κάτω από το χοντρό και αδιάβροχο εκείνο κα- ραδόπανο της θάρκας μιά όμορφη και γο- ηρευτική νέα με τρέμη από το κρύο και το φόβο της!... Δίπλα της, στο βάθος της

θάρκας, στην οποία θρισκόταν κουδρια- σμένη, είχε μιά μικρή βαλίτσα με τα ά- παράτητα πράγματά της κι' ένα μεγά- λο κουτί με γαλέτσες, ζαμπόνια και διά- φορα άλλα τρόφιμα... Αυτή η μυστηρι- ώδης νέα, ή τόσο χαριτωμένη, είχε με- ταβάλλει την ναυαγιστική λέμβο του υπερωκεανείου σε πρόχειρη κουκέτα της...

Ο άξιωματικός της υπηρεσίας του Γεωργίου Ουάσιγκτων' αναγκάστηκε τό- τε να την συλλάβει και να την οδηγήσει μπροστά στον άστυνόμο του υπερωκεανεί- ου, ο οποίος αφού της έδωσε πρώτα ένα ζεστό σάϊ με πολύ κονιάκ, την υπέβαλε σε μιά λεπτομερή κι' εξονυχιστική ανά- κριση.

Έμαθε λοιπόν ότι η ώρα εκείνη λα- θρεπιβάτες ήταν Τσεχοσλοβάκα κι' ότι την λέγανε "Ιντα Σέγκλ". Η οικογένειά της κατοικούσε στην Πράγα. Εκείνη 3- μως είχε φύγει από δύο χρόνια από την πατρίδα της κι' είχε πάει στο Παρίσι για να εργασθεί ως μωδιστρούλα στα μα- γάλα καταστήματα της μόδας. Μά δεν έ- μενε και τόσο ευχαριστημένη από το έ- πάγγελμά της κι' όταν έγινε είκοσι χρό- νων, αποφάσισε να πραγματοποιήσει, ά- κόμη και με θυσία της ζωής της, το τρελλό της όνειρο... "Ηθελε να γίνει «ά- στη» του κινηματογράφου!... Πώς όμως θα έφτανε στον Νέο Κόσμο, δίχως χρή- ματα; Μιά λύση μόνον υπήρχε: να τυρ- πώση κρυφά σ' ένα υπερωκεανείο και να ταξιδεύει ως λαθρεπιβάτης, δίχως είσι- τήριο και δίχως διαβατήριο. Κι' όπως βλέπετε, το καθόρθωσε με την τόλημη της, υποφέροντας τόσες και τόσες κακου- χίες ως εκείνη τη νύχτα που την ανακά-

λυσαν τυχαία οι ναύτες του Γεωργίου Ουάσιγκτων'. Κι' έτσι η όμορφη "Ιντα Σέγκλ, που ίσως θα την θαυμάζαμε μιά μέρα στην θόνη, δεν κατάφερε να πραγ- ματοποιήσει ως το τέλος τ' όνειρό της και παραδόθηκε, μόλις έφτασε το ύπερω- κεανείο στη Ν. Υόρκη, στις άργες του "Ελλης "Αϊλαντ, στους φύλακες δηλαδή της πύλης του έπιπυνο Παραδείσου...

Καταλαβαίνετε τώρα ποιά ήταν το τέ- λος της δραματικής αυτής περιπέτειας της. Η "Ιντα Σέγκλ κρατήθηκε λίγες ή- μέρες στο "Ελλης "Αϊλαντ κι' ύστερα ή- ταν ο Γεώργιος Ουάσιγκτων' ήταν έτοι- μος να γυρίσει πάλι στην Εξωρώπη, διό- τι αμερικανοί την έμπιστεύθηκαν στον πλο- αρχο του υπερωκεανείου για να την στεί- λη στην πατρίδα της...

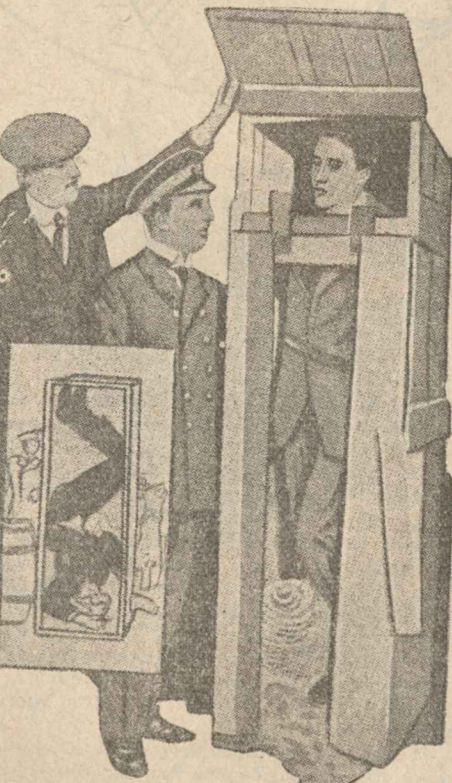
Αυτή είχε πάντα ή άδυσώπητη τύχη έ- κείνων που ταξιδεύουν λαθραία και δεν ανακαλύπτονται πάντα, αλλά ή γρήγο- ρα. Υπάρχουν βέβαια και περιπτώσεις λαθρεπιβατών που καθόρθωσαν να πετύ- χουν τον σκοπό τους, αυτές όμως είναι πολύ σπάνιες...

Μερικοί από τους λαθρεπιβάτες ωστό- σο επέτυχαν να περάσουν άπρακτοί στην και ν' αποβιβαστούν στις Ηνωμένες Πολιτείες, με μιά κακή τους τύχη ανακα- λύφθηκαν την τελευταία στιγμή κι' έτσι όλοι οι κόποι τους πήγαν χαμένοι...

Ο πιο περίφημος απ' όλους αυτούς ή- ταν κάποιος Γιόχαν Τένιγκ. «Συνταξού- γος» φοιτητής από την Χαϊδελβέργη, που καθόρθωσε να κρυφτεί, όχι μέσα σε μιά ναυαγιστική λέμβο ή στο άμπάρι του πλοίου, αλλά μέσα σ' ένα στενόμακρο κι- βώτιο, καλοκαρφημένο κι' από γερά σα- νίδια, στέλνοντας έτσι τον...εαυτό του ως έμπόρευμα σε μιά φανταστική διεύθυνση στη Νέα Υόρκη!...

Τό κωμικό και πρωτότυπο αυτό τέ- χνασμα θα πετύχαινε ως το τέλος, γιατί ο φοιτητής Γιόχαν Τένιγκ ταξίδευε με το υπερωκεανείο "Μπρέμεν" δίχως ν' έ- νακαλυφθεί από κανέναν, αν οι άρχοντες της Νέας Υόρκης δεν έκαναν ένα άπρη- γόρητο λάθος. "Όταν δηλαδή αποβιβά- στηκε το μεγάλο εκείνο κιβώτιο με την έξυπνο λαθρεπιβάτη, οι άπρόσεχτοι αυτοί το άκούμπησαν ανάποδα στην προκυμαία, δίχως να κοιτάζουν τις οδηγίες που είχε γράψει στο σκέπασμά του ο δυστυχισμέ- νος Γιόχαν Τένιγκ. Ο λαθρεπιβάτης τό- τε βρόθηκε ξαφνικά με το κεφάλι προς τα κάτω και με τα πόδια ψηλά, κινδύ- νευοντας να πάθι από συμφορή! "Α- πάνω στην ταράνη του λοιπόν, δίχως να ξέρει τι κάνει, έπέρασε το ένα χέρι του από μιά χαραμίδα του κιβωτίου, απ' ο- πού έπαιρνε άέρα κι' έτσι προσδόθηκε. Ο άστυνομικός του "Ελλης "Αϊλαντ, έστρεσα από λίγα λεπτά της ώρας, τον έβγαλαν έξω από το κιβώτιο του μωλοπέτρυμο, κα- τάπληκτοι από την αφάνταστη άντοχή του και την τόλημη του...

Ο Γιόχαν Τένιγκ ωστόσο, όταν συλ- λη- θε κατόπιν στα γραφεία της άστυνομίας του λιμένος, προσεπάθησε με την έξυπνά- δα του και με τη ζωηρότητά του να

Ο Γιόχαν Τένιγκ μέσα στο δωμάτιό του.

καρδίσει τη συμπάθεια των Αμερικανών και τό καθόρθωσε στο τέλος, γιατί κά- ποιος απ' αὐτούς συγκινήθηκε τόσο από τον ήρωισμό του και την θηλότη του, ώ- στε μεσολάβησε να του επιτραπεί ή είσο- δος στις Ηνωμένες Πολιτείες. "Αλλά ο Γιόχαν Τένιγκ, ο τρελλός φοιτητής από τη Χαϊδελβέργη άποτελεί μιά μεγάλη έ- ξαίρεση, γιατί οι λαθρεπιβάτες δεν κα- τερθώνουν ποτέ να ξεγυμναστούν υπό τα χέρια των άστυνομικών του "Ελλης "Αϊλαντ...

Εκτός όμως από τους νέους και τις νέες που θέλουν να μπουν στις Ηνωμέ- νες Πολιτείες, υπάρχουν και άλλοι και πρό παντός κι' άλλες που, αντίθετως, θέ- λουν να τδ...σκάσουν απ' αυτές.

Μιά Αμερικανίδα, παραδείγματα γά- ρου, ή όμορφη Μπεττίνα Σίμπσον από το Μπρούκλιν του Τεξάς, έγκατέλειψε μιά μέρα την οικογένειά της, έφτασε στη Νέα Υόρκη και καθόρθωσε να κρυφτεί στο ύ- περωκεανείο "Χάμπουργκ" για να φτάσει δίχως διαβατήριο και δίχως έξοδα στην Εξωρώπη. Η Μπεττίνα Σίμπσον είχε κρυ- φτεί στο άμπάρι του πλοίου, πίσω από ένα σωρό έμπορευμάτων και δεν ανακα- λύφθηκε παρά μόνο όταν το "Χάμπουργκ" έστρεσε στη Γερμανία. Κι' όπως ήταν έ- πομενο, ή λιμενική άρχή, δίχως πολλές διαμνησκίες, την ξανάστειλαν πίσω στην πατρίδα της...

Αλλά και τα άτιμώπια της αμερικα- νικής άκτοφυλακής ανακαλύπτουν συχνά πολλές έπιβήτιδες που θέλουν να "εξιδέ- φουνε με άσπρη...λινόγκιτο. Μιά από αυτές ήταν κι' ή τολμική Ρόζα Χόστ, μιά μικρούλα Αμερικανίδα δεκαεντώ έ- τών, που είχε κερδίσει δυο σοσέ το πρω- τό θρόνητο Καλλόνης στο Μπρούκλιν και κι' αὐτή είχε άποφασίσει να "νύνη «άπτε- ρα» στο κινηματογράφου. Κρύφτηκε λοι- πόν στο άτιμώπιο "Μαντζουρία", που έ- κανε την γραμμή του Λος Άντζελες, μά πόν αυτό άγκυροβόλησε στο λιμάνι, ή Ρόζα Χόστ αναγκάστηκε από τις διαμα- ρτυρίες του στομάχου της να τυμπώσει μιά νύχτα στα μαγειρεία, όπου κι' ανακαλύ- φτηκε από έναν καικάρτο. Ο πλοίαρχος τότε της "Μαντζουρίας" τηλεγράφησε ά- μέσως στη νύχτα της ότι θα την παρτί- διζε στις άργες του Λος Άντζελες απ' ο- πού θα μπορούσε να την παραλάβει...

Κι' έτσι ή δυστυχισμένη Ρόζα, παρ' όλη την όμορφή της και τό όρασία της, ά- ναγκάστηκε να γυρίσει πάλι στο στί- τι της και να εξακολουθήσει να εορτά- ζεται ως δακτυλογράφος στο έμπορικό γρα- φειό ενός θελού της...

Η πιο περίεργη διμνη απ' όλες αυτές τις περιπέτειες των λαθρεπιβατών είναι ή περιπέτεια της Ζανέττας Νταϊ, ήθοποιού του "Μοντέρνου Θεάτρου" του Λίνκολν της Αυστραλίας. Η Ζανέττα Νταϊ, όταν έ- μαθε ότι θα γινόντουσαν άνδρες έστιο- πλόας από το Λίνκολν στο Κόνιουτ της "Άγγλιας, αποφάσισε να φέρει άνδρι- κά για να περάσει έτσι άπαρατήρητα και να κρυφτεί στο "Χίρζοτλιν Τσεσί- λια". Εν' από τα πιο γρήγορα έστιοφόρα που έπιλόκετο να διαπύουν δεκατέσσε- ρες υλιόδες μίλια... "Όστερα από τρεις ήμερες διμνη, ή Ζανέττα άνγκάλυπτηκε έσπινά απ' όλους άξιωματικούς του κα- ραβιού που έβιναν έφιν σπινά και την εί- δαν! Μά ή σαγηνευτική ήθοποιός κα- τώθηκε να τος καθησυχάσει και να τος πείσει να την πάνουν μαζί τους ως...«μα- κούτ». Πράγματι λοιπόν ή Ζανέττα Νταϊ τος έφερε τήνη, γιατί τό "Χίρζοτλιν Τσεσίλια" νύχισε στους άνδρες κι' ήλθε

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

(Πώς αναπτύσσεται και πώς καταπολεμάται)

"Αν πούμε πως ή παχυσαρκία είναι μιά άρρώστεια, θα παρανενούθον πολλοί. "Ισως μάλλον και μερικοί παχείς, οι οποίοι εν και είναι άμέσως ενδιαφερόμενοι, δεν έχουν ιδέα των κινδύνων της καταστάσεώς των.

Και όμως, είναι άρρώστεια. Μιά άρρώστεια εξαιρετικά ύπουλη με τον τρόπο που άγί- ζει και εξαλείφεται άθόρυβα. Αρχίζει με τα απρόγνώστα της εξαιρετικής ύγείας και σιγά-σιγά, έπο προχωρεί ή άπόθεσι λίπους κάτω από τό δέρμα, μέσα στα σπλάγγνα και ιδίως ει- την έπιδερμική στιβάδα της κυ- λιάς, ο άνθρωπος γίνεται βαθμίδον παχού- λος, στρουμπυλός, κάνει κοιλιά και σβέκο και στο τέλος καταντά γοντός, κοίλαρος, βυ- ρός και δυσκίνητος, άγκυραχτός εις την παρα- μύκη προσηύθειαν και προκαλών με την δυ- στυχίαν του την εύθυμια των άλλων.

Παραλλήλως δημιουργείται σιγά έλη άλ- λουώσεων και παθήσεων των σπλάγγνων, ιδίως της καρδιάς και του κυκλοφορικού συ- στήματος γενικά, του ήπατος, των νεφρών και του στομάχου, με έξέλιξη δυσάρεστη.

Οι γοντοί κατά κλίμα είναι διαφορετικοί. Η παχυσαρκία στον άνδρα παρουσιάζεται ιδίως μετά τα σαράντα (το γεροντόπαχο) σε αερί- βιας κληρονομικές μο- ρφές αρχίζει και άπ' την εφηβι- κή ήλικία, έπιτευνόμενη προς το τριακοστόν έτος.

Στη γυναίκα πάλι μπορεί να αρχίσει και άπ' της ήθης, ιδίως όμως εκδηλώνεται μετά τό γά- μω, κατά τη θηλασία και έστε- ούτερα κατά την κοίμη ή ήλι- κία.

Τα κυριότερα αίτια για τη δημιουργία της παχυσαρκίας, με βάση πάντα την κληρονομική ορ- πή, είναι: 1) Η άσθενή τροφή με πολλά κρεατά, ζυμαρικά, γλυ- κά, λιπαρά, ύπόκα και όντονευ- ματώδη γενικά. 2) Η καθι- κή ζωή και ο πολύς ύπνος, που δεν έπιτρέπουν στον οργανισμό να κάη κανονικά τις τροφές που εισάγονται, ώστε να καταν- τούν στο τέλος να άποθύνονται εις τος ισ- τούς υπό μορφή λίπους. Καί 3) ή έλαττω- ματική λειτουργία έρισμένων έσωτε- ρικών έκκρίσεως (οι παχείς είναι και σπείσι συχνά).

Η θεραπεία της παχυσαρκίας εκ πρώτης όψεως φαίνεται άπλη. Στην έσπινά της ό- μως παρουσιάζονται ή δυσκολίες. Μερικοί γινατοί καταπίπτουν εις σπαστικά. Βάθην κάτω έκείνων που θέλει ν' άναμώσιν και τδ λέγε.

—Απ' σήμερα άπαραιτούται να τος κρε- ατά, ζυμαρικά, λιπαρά κτλ. ή κοίμη υφ- νο θ όωες, θα κίνησι κάθε μέρα γυμναστική πορείας και ντούς.

—Και τι θα τρώω, γινατοί;

πρώτο κι' ή παράξενη εκείνη κλασική έφτασε θριαμβευτικά στο Λονδίνο, όπου προσελήφθη άμέσως σ' ένα μεγάλο μου- ζει-χόλι του Πικαντίλλυ.

Αυτές όμως ή έπιτυχίες, όπως είπαμε, είναι σπάνιες. Η άτιμώπια έσπινά έσπινά κάνουν πάντα άσπρη έλεγγο και τις περισσότερες φορές οι λαθρεπιβάτες άνα- καλύπτονται πριν άκόμη βγει τό πλοίο ά- πό τό λιμάνι...

—Χόρτα μόνον χωρίς λάδι και άντί ψω- αι ένα παξιμαδάκι.

Ο κακόμοιος ο γοντοίς βάζει όλα του τα δυνατά κάμπος άέως για να κρατήσει την άπάνθρωπη διαίτα. Στις τέλος όμως κάμπα- ται ή θέλησίς του, γιατί είναι και λαίμαργοι οι γοντοί και ξαναγυρίζει δραμνότερος σ' όλα εκείνα τα άπνηροσμένα, που θα κάμουν να σουνώση ή δυστυχία του.

Η θεραπεία άπέναντι ιδώ γάρει στη ριζο- σπαστικότητα του γινατοί.

Και όμως τίποτε δεν γίνεται στη φύσι με άλυστα. Ένε δε και λίγο πρόλογον να ά- ξιώση κανεί- από έναν άνθρωπο, που κατέ- βάζει πιατέλλες σαγηνών στην καθισιά του, να περιορισθεί άποτάως σ' ένα πιάτο χόρτος κι' ένα παξιμαδάκι.

Η παρακάτω οδηγία, μιάς λογικής κού- ρας κατά το πάγου, μπορεί να λίγη θέ- λει να έσπινάσθον άπ' τον καθένα και την καθεμιά χωρίς δυσκολία.

Βάσις της τροφής πρέπει να είναι τα χορ- τρικά και τα πράσινα λαχανικά εν γένει με λίγο λάδι. Τό κρέας (παχύς χωρίς πάχος), καθώς και ψάρια άπαχα, της σάδας κατά προτίμησιν, έπιτρέπονται, σε μερίδα 40 δρ. τό πολύ. 3 φορές την εβδομάδα, ψωμί έλάχιστο κι' αυτό χόρτα ή ζουζανιά. Τό νιαούσι, ιδίως τό άθηνάικη αποδοντωμένο έπι- τρώπεται. Ένα κεράσι με λι- νο ψωμί είναι ένα θαυδνόν γεύμα ύγιεινόντα. Καφέ και τσάι με λίγη ή χωρίς ζάχαρη. Τό νερό, εκτός της ώρας τοσ φά- γη τοσ, όχι μόνον δεν απαγο- ρεύεται, αλλά και ωφέλει, γιατί έσπινά την πληθώρα των ά- λτων ενός τέτοιου οργανισμού. Τό ποτό, καί τό λευόν και τό έυκώ ποτό εν γένει, έπιτρέ- πονται κατά βούλησιν.

Μιά τέτοια διαίτα τροφής, έ- χι πολύ άσπρη, με περιορισμόν του ύπνου εις έπτάωρο και με γυμναστική ή πορεία (μια ή ώρα τό ποιά και μετά τό βράδυ) θα σάν θαμνία, άλλ' άσφαλές αποτέλεσμα. Τό κρέα άπάναν είναι ωφέλιμο, άλλ' όδον κατάρτι γού.

Καλό είναι να παρακολουθή κανείς άσπρη άσπρη την έλάττωσι του βάρους. Ελάττωσις 100 βάρων στο 15ήμερον είναι καλή, άρκεί να συνεχίζεται ή διαίτα με την ίδια ορμή.

Μόνον στις περιπτώσεις εκείνες της πα- χυσαρκίας που δεν ύπονοωσιν στη διαίτα, έ- πινά είναι συνείπει βαθμίδων οργανικών έ- νομαλίων, έπιτρέπεται ή γάρει έσπινά των φασιών, όπως ή υρεαερίνη και άλλα έ- ποθευσιτικά άποκακά. Αλλά αυτό μόνο κα- τέρει μιά καλή έσπινά έσπινά πορείας πο- ρεί να γυμναστική.

ΣΤ. ΠΑΠΑΧΡΥΣΑΝΟΟΥ (τατοί)

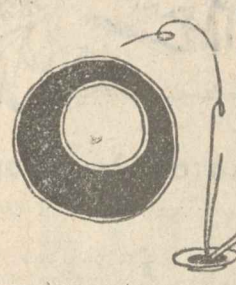
ΣΚΕΦΕΙΣ ΤΟΝ Η. ΠΑΠΑΧΡΥΣΑΝΟΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΤΕΜΟ

—Στον πόλεμο τίποτε δεν έπιτυγχάνεται χωρίς ύπολογισμό. Κάθε κίνησις, που δεν με- λητάται σ' όλες τις λεπτομέρειές της, δεν ει- νε δυνατόν ν' άπέχη.

—Ο στρατός, έπο κι' αν είναι πολυάριθμος, δεν έχει καμιά αξία, χωρίς ίκανή άσπρη.

—Ο πόλεμος δεν είναι άναγκά κακό, ει- νε συνέπεια των άναγκών, που δημιουργού- νται σε μιά πλειονότητα ανθρώπων.

ΜΙΑ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

Ο γειμώνας είχε ξεσπάσει άγριος κι ερήμωνε τη μοναχική στέπα με τη νύμφη του. Όλοι οι νομάδες κάτοιχοι της — τσιγγάνοι και άλλοι — είχαν φύγει από τα κλεισμένα μέσα στα τσιγγάνικα τους, γύρω από τη δυνατή φωτιά.

Κλεισμένοι στην ξύλινη καλύβα του κι' ο ιεραπόστολος Ζερόν, ο σεβάσιμος εκείνος κληρικός ο οποίος είχε καταρθωθεί, με τον ηλικιωμένο του γασακτάρ και με την αληθινή χριστιανική ζωή του, να επιβληθεί στους ισοσάρχοντες και ληστικούς πληθυσμούς της περιφέρειας αυτής, διάβαζε τώρα κάποιο ιερό βιβλίο, κοντά στην πόσχα φωτιά του τσιγγανικού.

Πλάι του, μισοξυπλωμένος και ναρκωμένος απ' την ευχάριστη ζέστη, λαγκοκοιμώταν ο δεινός υπηρέτης του Γιάννα.

II

«Άξαφνα ένα μουγκρίσμα άκούστηκε έξω απ' την πόρτα της καλύβας. Ο ιεραπόστολος σηκώθηκε πάνω από τους. Μά κι' ο Γιάννα ξύπνησε απότομα, γεμάτος αγωνία και φόβο. «Έξω απ' την πόρτα άκούγονταν τώρα τριξίματα δοντιών και ξυστάματα σουβλερών, νυχχιών».

Κάποια θεοθήσιμη άκούσδα της στέπας, κνηγμένη φαίνεται απ' το κρύο, έγγινε την παρουσία των δυο ανθρώπων μέσα στην καλύβα και προσπαθούσε ν' άνοιξη την πόρτα.

Την έβλεπε με μανία, μπηγώντας όσο θα βείαί μπορεί στο μαλακό ξύλο τ' άνοιγμα νύχια της. Ο' άρμοι της πόρτας κλονίζονταν έπίφοβα.

Μά οι δυο τοιαυτοί σύντροφοι άγρυπνούν. Όρθιος κοντά στην έτοιμότητα πόρτα, βρίσκεται ο ιεραπόστολος Ζερόν, κρατώντας στα γόνατα του έναν τεράστιο σιδερένιο λαστό, ενώ ο Γιάννα πλάι του άναμνίζει θάρειά με τρέμματα, σφίγγοντας στα δάχτυλά του ένα μικρό κινιζικό μαχαίρι.

Το θορόσυλλο άνοίγει λιγάκι, παραβλίσμένο απ' τον άνθρωπο του θηρίου, κι' η τριγωνή μύση της άκούσδας ξεπροβάλλει απ' το άνοιγμα αυτό.

Ο Ζερόν τινάζεται ένα βήμα πίσω. Ο τεράστιος λαστός σηκώνεται με δύναμη στον άέρα, ανεμίζεται με σιγνή μετέωρος, κι' έπειτα ξαναπέφτει θάρους πάλι σφύρι στο άκρίσιο μουσούδι του θηρίου.

Η άκούσδα βγάξει ένα μουγκρητό πόνου, μά αντί νά υποχωρήσει, προσπαθεί, με πείσμα άπειρογαμπο, νάμνη στην καλύβα.

Το άνοιγμα της πόρτας ύλο και μεγαλώνει έπίφοβα. Τ' άπό κορμί του θηρίου γράει μ' εύκολία τώσα σ' αυτό και το τριγωνή κεφάλι του άνοιγκοκλίνει τις τραχηλικές υποάλες του.

Ο Γιάννα σηκώνει έξέλλος απ' τον τρόμο το όπλαμένο γέρι του, και γυρνάει με δύναμη το άκρίσιο κεφάλι. Μά το λείπει του αμνησίου, βρίσκοντας γρή άντίστασι στο κορμί της άκούσδας, σπάζει σαν νάταν γυάλινο.

Τραβήχ λύσσα άναπαύζει τώσα το γιγάντιο καλλισμένο κορμί της άκούσδας. Η πόρτα σπρωγμένη με άνείπωτη μανία, καταρρέει με πάτανο στο πάτωμα και το θηρίο όίγνεται πειά μέσα έλευθερό κι' άνεμπόδιστο, ξεφυδώντας θάρειά και βία.

Τη άπειλητικό μουσούδι του όπλαμένου με δόντια σουβλερά και γεμάτο από άσους κοκκινισμένους απ' το αίμα της πληγής του, άνοιγκοκλίνει πειναςμένο, και τ' αλογόκοκκινια άπ' τα περσόν σπύθες.

Ο Ζερόν νοιώθει τ' άγανά του νά πα-

ραλύνει. Βλέποντας όμως τον άμεσο κίνδυνο που άπειλούσε τον νεαρό υπηρέτη του, ο οποίος άπόμεινε με τ' άγρία κορυμμένα άπό σόδα, πηδάει σβέλτα προς τα πλάγια, φράζει το δρόμο του θηρίου με το γόνατο κι' αταλάνο κορμί του, κι' άναμίζοντας με δύναμη, τον σιδερένιο λαστό, προσπαθεί νά τον κρατήσει απ' άπόστασι, θέλοντας νά έρεοκλύνει την έξοδο του Γιάννα απ' την καλύβα.

III

Ακόμα λίγες στιγμές άγωνίας περνούν. —Πήδησε έξω, Γιάννα, φωνάζει τώσα ο Ζερόν. Έαπρό!... Γρήγορα!...

Μ' έναν πήδη ο Γιάννα ξεφυδνει απ' τ' άνοιγμα νύχια της άκούσδας και πηδάει προς τ' έξω.

Μά κι' η άκούσδα σφμίζονται έπίσης γι' την άνάλαρη σβέλτα του. Έτσι κι' έκείνη, βλέποντας τη σιγνή πειά λεία της νά της ξεφύγει, άναμίζει περισσότερο, κορνάει τραχηλικά το γιγάντιο κορμί της και όίγνεται με γονιφόδα προς τ' άπρός, κνηγώντας με πείσμα τον Γιάννα.

Τον ξανασπώνει, πάλι απ' έξω, μόλις δυο βήματα μακριά απ' την καλύβα, κι' οβελίζοντας άπαισία, σηκώνεται στα πισινά της πόδια, έτοιμη νά τον ξεσκίσει.

Ο πάτερ-Ζερόν όμως, άγρυπνεί. Νοιώθει τον ύπερτατο κίνδυνο του υπηρέτη του, άναμίζοντας από άγωνία, και συγκρατώνοντας έλο το κορμί του, όίγνεται με άπτόησια μπρός στο έξέλλο θηρίο, γυτώντας το όσο συγκρότερα μπορεί με τον βαρύ λαστό του.

«Έχωσε σ'» οδράνοικο στόμα της άκούσδας το καντερό δαυλί.

Μπρός στον καινούριο αυτόν αντίπαλο, η άκούσδα περατάει τον Γιάννα και όίγνεται στον Ζερόν, σηκωμένη στα πισινά ποδάρια της.

Φαίνεται σαν ένας εξαχρησμένος κολοσσός, τρουερός στη θωριά, καθώς δείχνει το οδράνοικο στόμα της, και καθώς κορνάει άπειλητικά τ' άνοιγμα πόδια της.

Ο πάτερ-Ζερόν διπλώνοντας το ψηλό κορμί του στα δυο, περμένει συμμαζευμένο, την έπίθεσι της άκούσδας. Κι' αυτή, σιγαλά, σπουλα, πορρωει κατεπίνω του φοβερή, στυγνή, άπαισία και μουγκή.

Ο σιδερένιος λαστός του κληρικού ξαναγυρίζει νά σέβνη γόρουν στον άέρα, με ταχύτητα που προκαλεί έλλη, το θηρίο δέχεται γρή γυπνήματα στο γόνατο του και στο κεφάλι.

Μά το μπράτσο του Ζερόν κορνάει στα τελευταία. Η μανία του εξασθνίζει και σε αυτή στιγμή τ' άκρίσιο της άκούσδας δαγκώνει με δύναμη την άκρη του λαστού, τον κορνάει απ' τ' άγρία του πάτερ-Ζερόν και τον τινάζει στο γόνατο.

Έπειτα το θηρίο όίγνεται στον γονατισμένο απ' τον κλονισμό της βίαιης αυτής πα-

λης κληρικό, γάμει τ' άγανά νύχια του ποδιού της στις σάρκες του ώμου του, τον λυγίζει με μανία στο γόνατο, κι' έτοιμάζεται νά κνήνη θορόσυλλο το κεφάλι του άναμνα στις φοβερές μασέλλες του.

Ο Γιάννα όμως, που παρακολουθούσε έρωματάς τη σιγνή αυτή σκηνή, δίχως ν' άνασπίνη, νοιώθει τώσα τον άμεσο κίνδυνο του άφοντικού του, και νεκρική γλωσσά άπλώνεται στο πρόσωπό του.

Με γονιφόδα άσπρη, σπάζει απ' το πλάι της καλύβας έναν βαρύ άναμνη, και τρέγοντας με άπίστευτη σβέλταση, γάμει στο οδράνοικο στόμα της άκούσδας το καντερό δαυλί.

Η άκούσδα πηδάει προς τ' άπός, οβελίζοντας απ' πόνου. Το φοιτό κινιζικό της ηρεοκλίνει, την έλίζει, και την άναμνη νάποσφιστή γι' λίγος. Μά στο διάστημα αυτό ο κληρικός τινάζεται βρόχος στη πλάτη, ξαναφυδνώντας με σκλήρη άπόστασι το λαστό του, κι' αφορίζοντας απ' την κρημνισιά του, νοιώθοντας πως κόβεται νά πει έκείνη τη σιγνή, δη' άσθνώπινης ζωής, πάλι πολύτιμες απ' τη ζωή ενός θηρίου, τ' άναμζει κατακέφαλα σιγνή και άναμνησμένα πτήματα, και κατακρίνει: έπί τέλους νά το έαπλώσει κατανή, έλυσμένο απ' τ' άνοιγμα.

Έπί τέλους!... Με τον άναμνησμένο, λαστό του, ο Ζερόν γυρνάει τώσα με μανία το κορμί του ζώου που σπαράζει απ' τ' άνοιγμα, κλονώντας το σε λίγο άσωση μαζ' άμματος, σάκας, κοκκίλων και καλλών.

Έπειτα, άδονατισμένος απ' την άμνηστική της πλάνης του, λιγωμένος απ' τη σκλήρη προσπαθεία του, κορνάει την σιγνή του νά σέβνη και τ' άνοιγμα του νά λυγίσουν απ' την κορνάσι του σιγνιού άγανά του — μισοκλίνει τ' άνοιγμα του και άναμνη πρήμιος στην άναμνηστική Γιάννα, άναμνησμένα άναμνησμένα άναμνησμένα και λυτρωμένα.

Έχων πειά σωθεί κι' οι δυο τους!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΤΟ ΔΑΙΜΟΝΙΟ ΤΟΥ ΓΚΑΡΙΣΙΑ

Ο περίφημος Ιταλός τενόρος Γκάριτσι, δόσας έπαιξε, υπέφερε τραχηλικά, γιατί αλθανόταν θαυμάσιος ολόγος που υπεδέτο.

Κάποτε λοιπόν πού έπαιξε τον «Οθέλλο» στο όμώνυμο μελόδραμα, η κόρη του — μεγάλη κι' αυτή ήθοσιος του μελόδραματος — η περίφημη Μαλιμπράν, η οποία υπεδέτο τη Δουδαίωνα, φοβήθηκε τόσο στη δραματικότερη σκηνή της τελευταίας πράξης μήπως ο πατέρας της, παρασυρόμενος από το ρόλο του, τη σκοτώσει τραχηλικά, ώστε κλαίγοντας από τον τρόμο της, του ψιθύρισε:

— Πατέρα!... Πατέρα!... μή με σκοτώσεις! Είμ' εγώ η κόρη σου, πατέρα!...

Ο ίδιος πάλιν ο Γκάριτσι, μια ήμερα πού έπαιξε σ' ένα έργο του Μόζαρτ, τόσο πολύ έκνευρίστηκε από την κακή έκτέλεσι της ορχήστρας, όποτε κατά τη μέση της παραστάσεως, όρμησε έναντιόν του μαέστρου, με το σπαθί στο χέρι και τ' άφώνασε άγανακτισμένος:

— Είμ' έγκλημα νά δολοφονείτε έτσι τον Μόζαρτ!...

ΣΚΕΨΕΙΣ

— Ειδικότερο είναι νά γεμίσει με χορμάτα τις τσέπες ενός σπατάλι, παρά ενός ζητιάνου.

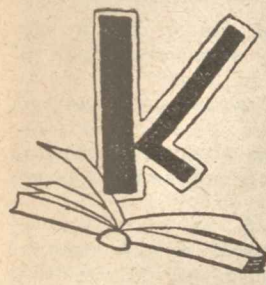
— Όταν η τρέλλα γενικεύεται, τότε πραγματικά τρελλός θεωρείται εκείνος, πού κάνει το φρόνιο.

— Η άγνοια δεσμεύει τη γλώσσα του φρόνιμου και λήνει τη γλώσσα του έμπολαίου.

Τό άριστούργημα των άριστουργημάτων

Οι Δαίμονες του 'Ωκεανού

Του Γουσταύου Αϊμάρ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

ΑΜΕ όπως θέλεις! έλεε ο Μπόθουελ γελώντας στο Δανιάν. «Η ντούπια είναι δική σου! Και τώσα πές μου... Είχα δώσει εδώ συνέντευξη με δυο πρόσωπα. Ηλθαν;

— Ναι, κατετάμνε. Σας περιμένουν πρό μιάς ώρας....

— Πολύ καλά. Έπιθυμώ νά μή μ' άνησυχήση κανείς. Κάθισε απ' έξω και παραφύλαξε...

— Μείνε ήσυχος, κατετάμνε μου, άποκρίθηκε ο ληστής.

Ο Μπόθουελ προχώρησε στο έσωτερικό του σπιτιού. Το σπίτι αυτό τ' είχε κερδίσει ο Δανιάν, στα χαρτιά. Ήταν άρεκτά κομψό, αλλά δ' άνατριχίασε κανείς αν οι τοίχοι μπορούσαν νά μιλήσουν, άν μπορούσαν νά διηγούνταν τα έγκλήματα, τα όποια είχαν διαπραχθεί εκεί μέσα!

Ο Δανιάν ή Καρδερινόποδης, όπως τον έλεγαν στο λιμάνι της Φώκας, είχε στη ράχι του φοριτά κι' άπανάθροπα έγκλήματα. Άποκνηρωμένος απ' το ποτό, είχε κατακτήσει πειά τέλει άγριμ. Για τ' αληθία ήταν έκάνος νά διατρέξει τα πάντα. Δέν ήταν άνθρωπος πειά, ήταν τσακάλι!

Στην τραπέζια του σπιτιού του Δανιάν, δυο άτομα, πειρατάι όπως φανόνοταν απ' τη φορεσιά τους, περιμέναν τον κατετάμνη, κατηνέοντες.

Ο φιλιμπουσιέρος, μπαίνοντας μέσα, τούς χαϊρέτρε ευγενικά, τούς κίττασε καλά-καλά και τούς έλεγε:

— Μπορείτε νά μου πείτε, κύριοι, πού είναι το πούλι πού έπειτ' απ' την καρδερίνα, κλειδάει γλινά στους κάμπος;

— Η πειρία! άπάντησε ο ένας απ' τούς δυο συντρόφους.

— Θά με ύποχωράνετε πολύ, κύριοι, ξανέτε ο φιλιμπουσιέρος, αν μου λέγατε και πού είναι το έζο έκείνο πού όταν άγριέψει, κατανάει τρομερό κι' αληθίστατο.

Ο Τυρόγατος, άπάντησε ο άλλος απ' τούς δυο συντρόφους.

Ο φιλιμπουσιέρος ύποκλήθηκε και δέν έλεγε πειά λέξι.

— Και τώσα, έλεε ο ένας απ' τούς δυο συντρόφους, θά μ' άποτρεφίτε, κύριοι, νά σας κάνουν με' έμεις μερικές έρωτήσεις;

— Πολύ εύχαρίστος, κύριοι! άπάντησε ο Μπόθουελ.

— Ταξιδεύατε πολύ, κύριοι, σ' όλη σας τη ζωή. Μπορείτε νά μ' άπτε λοιπόν πού φανόνοτε σ' άτελέλεια περισσότερο στα ταξείδια σας αυτά;

— Έκείνο πού είδα μια μέρα κοντά στον πορθμό της Μεσοήνης, άντίκρυ στο Ρήγιο, άπάντησε ο Μπόθουελ.

— Και τί φανόνομε ήταν αυτό;

— Άντικατοπτρισμός άλλόκοτος και άσχημος, στον όποιο οι κάτοικοι των μερών αυτών δύνουν το όνομα Φάτα Μορτ γάνα.

— Πολύ όρατα, κύριοι. Και πού ύνομα προμιάτε, άποτέλομένο από δυο φωνήεντα και τρία σύμφωνα;

— Το όνομα Άστωρ! άπάντησε ο Μπόθουελ.

Οι δυο σύντροφοι σηκώθηκαν άμείως έπάνω, άπλώσαν τ' άχρια τους στο φιλιμπουσιέρο και τού έλεαν:

— Σας εύχαριστούμε πολύ, κύριοι. Φτάνουν πειά οι διαταγμοί. Είμαστε ο Τυρόγατος κι' ο Περιδοκφάλτης! Κατετάμν Άστωρ Μπόθουελ, κάνε μας την τιμή νά καθήσης στο τραπέζι μας και νά μ' άποφωστής φίλους σου.

— Εύχαριστώ πολύ, άπάντησε ο Μπόθουελ, καθίζοντας στο τραπέζι.

Μ' όλα ταύτα, παρ' όλα τ' άγενηκά γλινά, μεταξύν των ανθρώπων αυτών ήρχε άκόμα κάποια ήτοιρία. Ο κατετάμν Μπόθουελ κίττασε ύποπτα τούς δυο συντρόφους. Άλλά κι' αυτό τον περιεργάζονταν με λοξές ματιές.

Ο Τυρόγατος κι' ο Περιδοκφάλτης δέν μ' άναμνησταν βέβα. Διηγθήσαν πως έφταναν στο νησί των πειρατών, κατόπιν διαφόρων περιπετειών.

Στον Άγιο Δομίγιο έμεναν άρεκτά

καιρό τώσα, αλλά με χίλιες προφυλάξεις. Δέν ήθελαν νά τούς δούν και νά τούς άναγνωρίσουν όρισμένα πρόσωπα και ίδιως ο κατετάμν Λαπίντας.

Άγριότερος απ' τούς δυο άδελφούς ήταν ο Περιδοκφάλτης. Γι' αυτό κι' οι πειρατάι του λιμανιού της Φώκας τον είχαν βγάλει Τσάκαλο.

Ο κατετάμν Μπόθουελ άδειασε ένα άκόμα ποτήρι, τραβήξε τη μεγάλη του πίπα κι' έλεε στους δυο άδελφούς:

— Δέν νοιώζετε, κύριοι, πως είναι πειά καιρός νά μιλήσουμε και γι' την ύπόθεσι, γι' τη όποια βρισκόμαστε εδώ;

— Βεβαίως, έλεε ο Τυρόγατος. Άς μην άφίνουμε την ώρα νά περνά η δίκη.

— Μιλήστε λοιπόν, κατετάμν Μπόθουελ, έλεε κι' ο Περιδοκφάλτης. Σας άκούω.

Ο Μπόθουελ ήταν έτοιμος ν' άρχισι, όταν ξαφνικά ή πόρτα άνοιξε, και μια νέα άκτινοδόλου καλλονής παρουσιάστηκε μπροστά τους, με το χαμόγελο στα χείλη.

Ο κατετάμν Μπόθουελ στήριξε έπάνω της το βλέμμα του, με καλοσύνη και θαυμασμό.

Ο Περιδοκφάλτης κι' ο Τυρόγατος την κίτταζαν αστισμένοι γι' την άπρόσπη εμφάνισι της, αλλά και θαμνωμένοι απ' την άμορφιά της.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΜΑΤΟΥ

Πρην προχωρήσουμε στη διήγησι μας, είναι άνάγκη νά σας άφηγηθούμε, με λίγα λόγια, την ιστορία της νέας πού τόσο άπότομα διέκοψε, με την εμφάνισι της, τη συνδιάλεξι του κατετάμν Μπόθουελ και των δυο άδελφών.

Τό έτος 1659 είχε μείνει άλησμένο σ' έλους τούς κατοίκους από τού άκρωτηρίου Ρόου μέχρι τού άκρωτηρίου τού Άγίου Ρόκου, σ' έκτασι δηλαδή πολλών χιλιάδων ναυτικών μιλίων.

Τη χρονά αυτή νόμισαν όλοι πως έφτασε πειά ή συντέλεια του κόσμου. Ξέσπασαν άγριες θύελλες, καταιγίδες, κινάδες, πλημμύρες. Όργη Κυρίου, απ' άκρη σ' άκρη! Τις καταστροφές αυτές τις έκαναν πού τρομερές οι μεγάλοι σισαίοι πού έσημειώθηκαν την ίδια περίοδο κι' ή έκορήσεις ήρωασιτών. Πόλεις ολόκληρες κατεστράφησαν, χιλιάδες άνθρωποι έσκοτώθηκαν!

Περισσότερο απ' τις γύρω άκτές ύπόφεραν απ' τις θεομηνίες αυτές τ' άνησιά, πολλά των όποιων σκεπασμένων ολόκληρα απ' τη μαλασμένη θάλασσα. Μαζύν με τ' άλλα νησιά ύπόστη τ' άπένεινα και τ' όνησι τού Άγίου Δομίγιο. Σάτια ολόκληρα σαρώθηκαν σαν νά ήσαν κτισμένα με άμμο, δέντρα αμονόβια σινιτρήθηκαν σαν άχρηστα, άνθρωποι επίνιγχαν ή έτάφησαν ύπο τ' έρείλια.

Από τ' άγκατα της γης άκούγονταν τρομερές βροντές, ή θάλασσα έβραζε κι' έβόλαζε, τ' άπένεινα κίματα όρασαν τ' άπένεινα και τ' άπένεινα πάνω στους βράχους.

Μπρός στον χαλασμένο αυτό, οι κάτοικοι τού νησιού, αν και γενναίοι και τολμηροί, τ' είχαν χαμένα. Άλλοι είχαν καταφύγει πάνω σε διάφορα ύνοματα, άλλοι είχαν χυθεί σε διάφορες τρύπες κι' άλλοι γιγίζαν μισοτρελλοί δεξιά κι' άριστερά, θηρώντας και προσεγγίζοντες στο θεό μεγαλοφώνως, με κραυγές άπελπίστας.

Τη νύχτα τέλος της θ' άς πού την 3ην Μαΐου, ή θύελλα έφάνηκε κοπάζουσα. Τό πρην έμεινε σιγνή, σιγνή, μά κάτω ήρθε. Οι τρομαγμένοι κάτοικοι ξεσάσαν κι' άπένεινα τ' άπένεινα προς τ' άπένεινα της Φώκας, όταν έφτασε, άποστατες άκούσαν νά διασπάζουν τ' άπένεινα και βοήτες τρομερές ν' άνηγούν.

Έξέσπασε ξαφνικά νέα θύελλα, πού όρμητική από τις άλες.

Οι κάτοικοι τού νησιού κατελήφθησαν πάλι από πανικό κι' έτοιμάζονταν νά τραπούν σε φυγή, όταν ξαφνικά άντίκρυαν κάτι στη θάλασσα, πού τούς έκανε νά φρίξουν.

Ένα όρατο πλοίο, όπισκώσαν περνού τόνων, με σπασμένα τα κατάρτια και τ' άπένεινα, γυμμένο από τ' άνα πλευρά, παρεσύρετο από τ' άπένεινα.

Ο Όλαναίος την έποχή της δράσεώς του (Αόθεντική εικόνα, από το περίφημο βιβλίο τού Αϊζμέλν, ο όποιος υπηρέτησε ως λατρός στα νησιά των πειρατών επί είκοσι χρόνια)

ματα με υλιγγιάδη ταχύτητα πρὸς τὴν βραχὴν ἀκτὴν.
Τότε δὲν μπορούσε νὰ σταματήσει τὸν δαιμονιομένο δρόμο τοῦ πλοίου αὐτοῦ. Κανένας δὲν τοίμιζε νὰ τρέξει καὶ νὰ τὸ βοηθήσει.
Οἱ κάτοικοι τοῦ νηιοῦ ἔσπευαν στὴν ἀκτὴ σαστισμένοι, μὴν ξέροντας τί νὰ κάμουν. Λίγα λεπτά ἀκόμα καὶ τὸ πλοῖο θὰ γινόταν χίλια κομμάτια ἐπάνω στοὺς βράχους.
Κανένας δὲν δὲν βρισκόταν ἐπάνω στὸ πλοῖο αὐτό. Φαινόταν ἐντελὼς ἔρημο.

Τὴν εἶχε γίψει τὸ πλήρωμα; Τὸ εἶχαν ἀρπάξει τὰ κύματα;
Αὐτὸ ἐπιστέφαν ὅλοι, όταν ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ ἀματιοῦ τῆς πρῆμης προέβησαν δύο ἄνθρωποι. Ἐνας νέος ἄνδρος, μ' ἀρετὰ συμπαθητικὸ πρόσωπο καὶ μὴ νεαρὰ κόρη, δεκαοχτὸ περίπου χρόνων, γλοιὴ ἀπ' τὴν ἀγωνία καὶ τὸν φόβο τῆς, ἀλλὰ δεισιδαιμονίας ὡραία.

Οἱ δύο αὐτοὶ ἐπιβίβαντες τοῦ πλοίου σύρθηκαν πάνω στὸ κατάστρωμα μὲ προσοχή, γὰρ νὰ μὴν τοὺς ἀρπάξουν τὰ κύματα καὶ σὲ μὴ στιγμή, σήκωσαν κ' εἰδείξαν στοὺς πειρατὰς ποῦστεσαν στὴν ἀκτὴ, ἕνα καλὸν πλὴν κρατούσαν.

Οἱ πειρατὰ ἐβρίθον.
Οἱ κύνες τὸν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων ἦσαν μεγάλοι.

Ἡ νέα ἀπ' τὴν κομῆ καὶ πολυτελὴ φορεσιὰ τῆς φαινόταν, ὅτι ἀντὶς σὲ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. Σὲ μὴ στιγμή μάλιστα ἄλλοις ἐκτενικὰ τὰ χέρια τῆς πρὸς τοὺς πειρατὰς, ζητώντας τοὺς βοηθεῖν. Ἀλλὰ τί μπορούσαν νὰ τοὺς κάμουν, μέσα στὸ χαλασμὸ τῆς τραυματίας; Ἡ παρρησιαὶ προσπάθεια γὰρ νὰ τοὺς σώσουν, θὰ πῆγαινε χαμένη. Ἀλλοίμονο σ' ἐκείνον πλὴν θὰ τοίμιζε ν' ἀνηγήσει τῆς θάλασσας τὴν μανία!

Οἱ πειρατὰ ἄρχισαν νὰ σταυροκοποῦνται καὶ νὰ παρακαλοῦν τὸν Θεὸ γὰρ τὴ σωτηρία τῶν δύο ἐκείνων ναυαγῶν. Εἶχαν ξεχάσει τὴ δική τους δυστυχία, μὲρὸς στὸ τραγικὸ θέαμα πλὴν ἔβλεπαν.

Τὴν στιγμή αὐτὴ ἀκριβῶς οἱ δύο ναυαγοὶ σήκωσαν ψηλὰ τὸ καλὸν πλὴν κρατούσαν καὶ τὸ ἔδειξαν στοὺς πειρατὰς. Φόβος!... Μέσα σ' αὐτὸ βρισκόταν ἕνα βρόφος.

Κραυγὰ ἀπελπισίας ἀκούστηκαν ἀπ' τὴν ἀκτὴ.

Λίγα δευτερόλεπτα ἀκόμα καὶ τὸ πλοῖο θὰ κομματιάζονταν πάνω στοὺς βράχους.

Τὴν στιγμή αὐτὴ, ἕνας πειρατὴς μὲ κοριοστασιὰ Ἡρακλέους, γυμνὸς ὡς τὴ μέση καὶ ἐπὶ τοῦ ὤμου, ἔσπευε δεξιὰ κ' ἀριστερὰ τοὺς ἄλλους πειρατὰς, ἀνοίγει δρόμο ἀνάμεσά τους καὶ προχώρησε στὴν ἀκτὴ τῆς ἀκτῆς, φωνάζοντας:

— Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν πρέπει νὰ ποῖν πὺς ἀφήσαμε νὰ πνιγῇ, μὲρὸς στὰ μάτια μας, τὸ ἀγγελιοῦν αὐτὸ τοῦ καλοῦ Θεοῦ, χωρὶς νὰ τρέξουμε νὰ τὸ σώσουμε!...

Συγχρόνως ἄρχισε νὰ χειρονομίει πρὸς τοὺς ναυαγοὺς καὶ νὰ τοὺς φωνάζει μὲ τὴ βροντερὴ φωνή του:

— Κουράγιο!... Ἐρχομαι... Ἐρχομαι!...

— Μπαρδὸ, Δανικάν! φώναξαν οἱ πειρατὰ. Μπαρδὸ!... Κουράγιο! Ὅτὸ τὸ σώσει τὸ μικροῦλ!...

Ὁ Δανικάν ἦταν ἀπ' τοὺς πρῶτους πειρατὰς τοῦ νηιοῦ τοῦ Ἁγίου Δομνίκου. Ἐκτὸς αὐτοῦ, κανένας δὲν τὸν ἔφτανε στὸ καλὸν. Ἦταν σωστὸ δελφίνι. Καλύτερα καὶ πλὴν ἀνταίνειτο μέσα στὴ θάλασσα, παρὰ στὴν ξηρὰ.

Χωρὶς νὰ χάσει στιγμή, ὁ τοίμιζος πειρατὴς ἔδωσε ἕνα σχοινὶ στὴ μέση του, ἔδωσε τὴν ἄλλη ἀκρὴ νὰ τὴν κρατοῦν οἱ συναδελφοὶ του καὶ πῆδησε ἀδίστακτα στὴ θάλασσα, πλὴν λυσσοῦσε κυριαρχικῶς καὶ ἐμάνετο.

Γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα, οἱ πειρατὰ ποῦστεσαν στὴν ἀκτὴ, τὸν ἔχασαν ἀπ' τὰ μάτια τους. Τὴν εἶχε ἀπώγειν; Τὸν εἶχε καταπνίξει ἡ ἀριστοκρατικὴ θάλασσα; Ἐλεγε τινεῖ;

Ἡ ἀγωνία τῆς ἦταν μεγάλη, όταν εἶδαν ξαφνικὰ τὸ κεφάλι τοῦ Δανικάν νὰ ξεπροβάλλει μὲς ἀπ' τὸ νερό. Κολυμπούντας μ' ὅλες τὴς δυνάμεις, ὁ πειρατὴς πλησίαζε διαρκῶς στὸ πλοῖο, τὸ ὁποῖο χόρευε τρελλὰ καὶ χαροῦλενε πάνω στὸ θεῶρατα κύματα.

Κανεὶς πλὴν δὲν μιλοῦσε.

Εἶχε σταματήσει κ' ἡ ἀναπνοὴ τῶν πειρατῶν.

Θὰ κατόρθωνε ἄραγε ὁ γενναῖος Δανικάν νὰ πλησιάσῃ τὸ πλοῖο, χωρὶς νὰ συντριβῇ ἐπ' αὐτοῦ, θὰ μπορούσε νὰ σκαρφαλώσῃ ἐπάνω σ' αὐτό;

Λίγα δευτερόλεπτα ἀγωνίας πέρασαν ἀπράκτα.

Κι' ἔξαφνα, μὴ πολὺστον χρόνον ἀπὸ τὸ πλοῖο, εἶχε γαντζωθεί σ' αὐτὸ γερά καὶ μ' ἕνα πῆδημα βρόδης στὸ κατάστρωμά του. Ἀρπάζε τὸ πανέρι μὲ τὸ βρόφος ἀπ' τὰ χέρια τῶν ναυαγῶν, τὸ τῆλε μ' ἕνα κατραμπομένο πανί, γὰρ νὰ τὴν τὸ περὶν ἡ θάλασσα, τὸ ἔδωσε γερά στὸ κεφάλι του καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν ἀκτὴ.

Ἀλλὰ ἡ ἐπιστροφή δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκολή. Ἦταν πλὴν δύσκολη ἀπ' τὴν μετάδοσίν του στὸ πλοῖο, γιὰτὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τιναχθῇ

ἀπ' τὰ κύματα, μαζὺ μὲ τὸ φορτίο του, ἐπάνω στοὺς βράχους.
Ὁ Δανικάν κατάλαβε τὸν κίνδυνον αὐτὸ καὶ δὲν πῆδης ξανά στὴ θάλασσα. Ἐνὰ τοίμιζος, ἀλλὰ κ' ἔξωτον σχεδὸν τοῦ ἦλθε στὸ νεὸ καὶ χωρὶς νὰ χάσει καιρὸ, ἔβαλε τὸ σχέδιόν του σ' ἐνέργεια.
Ἐλυσσε τὸ σχοινὶ ἀπ' τὴ μέση του, τὸ ἔδωσε στὸ σπασμένο κατάρτι τοῦ καραβιοῦ, ἔδωσαν πλὴν γερά κ' οἱ πειρατὰ ἀπ' τὴν ἀκτὴ τὴν ἄλλη του ἀκρὴ στὸ δέντρο κ' ἔτσι τὸ σχοινὶ τέντωσε, λὲς κ' ἦταν ἔτοιμο νὰ σπάσῃ.

Μὰ αὐτὸ ἤθελε κ' ὁ Δανικάν, ὁ ὁποῖος εἶχε φτάσει ἔτσι μὰ προχέειν γέφυρα. Πῆδηςσε κατόπιν στὴ θάλασσα, ἀρπάχτηκε ἀπ' τὸ σχοινὶ κ' ὀρθος σχεδόν, ἀπαράλλαχτα σὴν νὰ ἐβάδιζε ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἄρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν ἀκτὴ.

Τὰ κύματα τὸν ἔδωσαν ἄγρια ἀπὸ παντοῦ, μὰ ὁ Δανικάν ἦταν λιοντάρι. Ἐσπέρησε ὅσο δυνατόν μπορούσε τὸ τεταμένο σχοινὶ καὶ ἄλλοτε ἀνέσχετο κ' ἄλλοτε σκεπασμένος ἀπ' τὰ νερά, γὰρ ἕνα μωρὸν ἐφρόντιζε: Νὰ μὴ φτάνουν τ' ἄγρια κύματα τὸ πανέρι μὲ τὸ μωρὸ ποῦχε δέσει στὸ κεφάλι του.

Ἔτσι, ὅποτε ἀπὸ τρομερὸ κ' ὑπεράνθρωπον ἀγῶνα, μπόρεσε νὰ φτάσῃ στὴν ἀκτὴ, ὅπου ἔπεσε μωλοπλῆθος στὴν ἀγκαλιὰ τῶν συντριφῶν του.

Ἡ μικροῦλα, εἶχε σωθεῖ!...

Τὴν ἴδια ὥρα αὐτὴ στιγμή, κατὰ τὸ τρομερὸ, τὸ ἀπίστευτον, τὸ ἀνταρξαριστικὸ συνέβη. Τὰ ἄγρια κύματα, ψηλὰ σὴν βοῆ, εἶχαν σπῆλξαι τὸ πλοῖο στὴν ἀφρισμένη κορυφὴ τους σὴν καριδοστροφίαν, καὶ τὸ παρέσυραν μὲ λύσσα, θαρρεῖς καὶ μὲ μανία, γὰρ νὰ τὸ θυματίσουν ἐπάνω στοὺς ἀπότομους βράχους τῆς ἀκτῆς.

Οἱ δύο ναυαγοὶ πλὴν εἶχαν παρακολουθεῖ μὲ ἀγωνία καὶ σπέρνῃ τὴν διάσωσίν τοῦ βρόφους του, βλέποντας τὸν καινούριον κίνδυνον πλὴν τοὺς ἀπειλοῦσε, ὅτι τὸν ἔβλεπαν ὅτι εἶχε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου κ' ἐνοσῶν τὰ χεῖρά τους σ' ἕνα φιλίμα παρατεταμένο, τρελλὰ, παρόμοιο, ἀπελπισμένο...

Τὸ φιλίμα τοῦ θανάτου...
Τὸ στεγνὸν τῆς ζωῆς τῶν φίλων.
Ἀνέσχετο κατόπιν, ὁ ναυαγὸς τράβηξε ἀπ' τὴν ὀνὴν τοῦ ἑνὸς κωφερό, μακρὸν στυλῆτο, τὸ σήκωσε ψηλὰ καὶ τὸ βύθισε στὸ λαυρὸ τῆς ὥρας κ' εὐγενικὰς συντροφίας του!

Ἡ ἄτυχη νέα λίγισε σὴν κυματισμῶν, πλὴν τὸν ἐξορῶντο ὁ ἄνθρωπος, ἔτοιμος νὰ σωρασθῇ κάτω.

Μὰ ὁ σύντροφός τῆς πῆδης καὶ τὴν ἄρπασε στὴν ἀγκαλιὰ του.

Ἡ ὁρῶν ἀγνώστη ἀκούστησε τότε τ' ὀμορφὸν κεφάλι τῆς σὴν ὄμοιο τοῦ συντρόφου τῆς, ὀκνητὰς τὸν ἕνα ὁλοδὸ βλέμμα πόνου καὶ λατρείας, ἀπελπισίας κ' ἀγάπης...

Ὁ ναυαγὸς σήκωσε πάλι τὸ στυλῆτο καὶ τὸ βύθισε αὐτὴ τὴ φορὰ στὸ στήθος του!...

Νεκρικὴ χλωμάδα ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπό του. Τὰ γόνατά του λύγισαν...

Ὁτόσο, συγκέντρωσε τῆς δυνάμεις του, σήκωσε τὴν σύντροφόν του στὴν ἀγκαλιὰ του, προχώρησε μὲ βῆμα κλονούμενο ὡς τὴν πρῆμην τοῦ πλοίου κ' ἐκεῖ, ἀπὸ τὴν ξαναφύλισε στὸ στόμα, ὀκνητὰς μὲ τῆς στὴν τρικυμιερὴ θάλασσα.

Τ' ἀφρισμένα νερά ἀνοίξαν καὶ τοὺς κατέλαβαν στὴν στιγμή.

Ταυτοχρόνως, τὰ κύματα ἔσπρξαν τὸ πλοῖο, μὲ πρωτοφανὴ μανία, ἐπάνω στοὺς βράχους καὶ τὸ ἔκαναν χίλια κομμάτια.

Ὅποτε ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα, μόνον λίγα σανίδια ἔπλεον στὸ μέρος αὐτὸ τῆς φρικώδους καταστροφῆς. Κι' ἔτσι, οὔτε τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου, οὔτε τὸ ὄνομα τῶν δύο τραγικῶν ἐπιβατῶν του, μπόρεσε νὰ μᾶθῃ κανεὶς ποτέ.

Ἀρετὰ χρόνα πέρασαν στὸ μεταξὺ.

Τὸ φρικώδες δράμα, πλὴν διηγηθήκαμε παραπάνω, ἄρχισε νὰ ξεχνιέται.

Ὁτόσο, ὁ Δανικάν εἶχε κρατήσει κοντὰ τὸν τὴν μικροῦλ πλὴν ἔσπευε. Ἀγαπᾶτε τὸν βρόφος σὴν παιδί του. Ὁ ἄνθρωπος μουκαμνέρος εἶχε γίψει ἕνας καλὸς πατέρας. Ἐλάτρευε τὴν μικροῦλ του, τὴν ὁποία εἶχε ὀνομάσει Ἀνδρὸς τοῦ Μαίτου.

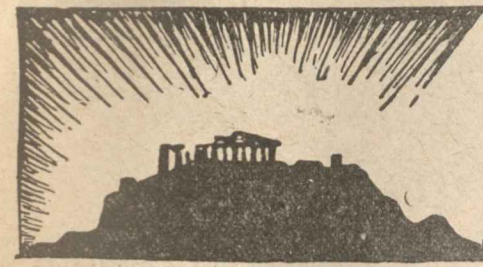
Ὅταν γυρίσε ἀπ' τῆς ἀματηρῆς ἐκδρομῆς του ἡ ἀπ' τὰ κυνήγια ἀγρίων ταύρων στίς ἀπέραντες σαναβάνες, τὸ Ἀνδρὸς τοῦ Μαίτου ἔτρεχε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ μ' ἀνοιχτὴ ἀγκαλιὰ, πρόσχαρο κ' εὐτυχισμένο.

— Καλὸς ἦλθες, πατέρα!...

Στὸ ἄκουσμα τῶν γλυκεριῶν αὐτῶν λέξεων, ἡ καρδιὰ τοῦ τρομεροῦ πειρατοῦ χτυποῦσε μὲ ἀπερίγραπτη συγκίνηση. Ἐσπέρησε τὴν ὁρῶν μικροῦλ του στὴν ἀγκαλιὰ του καὶ τὴν ἐγκύβητε φιλιὰ.

Τὸ Ἀνδρὸς τοῦ Μαίτου δὲν ἔξερε τὴν τραγικὴ, τὴν θλιβερὴν ἱστορίαν. Θεωροῦσε ὅς πατέρα τῆς τῶν Δανικάν. Γιατὶ, οὔτε ὁ ἴδιος ὁ μουκαμνέρος, οὔτε κανεὶς ἄλλος ἀπ' τοὺς πειρατὰς τοῦ λιμανιοῦ τῆς Φώκας, ἐξήγησε ποτέ τὴν νέα πὺς εἶχε βρεθεῖ στὰ μέρη αὐτά.

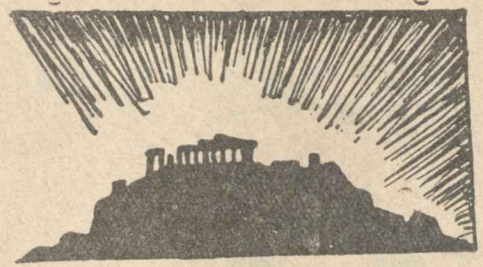
(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

“ΜΕΤΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΑ,”

Πὺς ... δὲν ἐπιάστηκεν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ «κινήματος». Ἐκλεψε τὴν καρδιὰ του καὶ... τὸ πορτοφόλι του. Μερικὰ δείγματα τοῦ «ρωμῆκου ἐνδουσιασμοῦ».

Τὰ σοβαρὰ γεγονότα τῆς περασμένης ἑβδομάδος εἶχαν καὶ τὴν εὐθύνην τους ὅλην. Τὸ ἐκίνημα τοῦ στρατηγικοῦ εἶχεν ὡς ἐπακόλουθον τὴν καταδίωξίν του, χωρὶς, ἐννοεῖται, νὰ γνωρίζῃ κανεὶς πὺς δρισκεῖται. Ἡ διαδόσις φησὶ καὶ ἔδωσαν καὶ πῆσαν. Ἄλλοι εἶχαν ὅτι κρυβότανε στὴν πρωτεύουσα κ' ἄλλοι τὸν ἔβλεπαν... στὴν Ρώμην. Τὰ ὄργανα τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας δὲν ἔξεναν ποῖο δόμο νὰ πάρουν. Τ' αὐτοκίνητα ἔτρεχαν πότε στὰ μεσόγεια καὶ πότε στὰ παρὰλῖα, καταδρομικὰ διέσχισαν τὸν Σαρωνικὸν καὶ τὸ ἀπέτελμα... μὴδέν. Σὲ μὴ τέτοια δύσκολη στιγμή, παρουσιάστηκε στὸ γραφεῖο τοῦ κ. διοικητοῦ ὁ ἐκάλως πληροφόρητος νοῦς.

— Κύριε διοικητά, μπορὸ νὰ σᾶς πῶ ἰδιαίτερος; εἶπε σὲ τόσο κάπως μυστηριώδη.

— Λέγετε, σᾶς ἀκούω!

Ὁ ἄγνωστος ἔσχε καὶ κατὰ ἐμφύδριον στὸ αὐτὸ τοῦ κ. διοικητοῦ. Τὸ πρόσωπο τοῦ τελευταίου ἔλαμψε ἀμέσως.

— Λέξτε ἀλήθειαν; ρώτησε.

— Στὴ ζωὴ μου!

— Τότε νὰ μὴ χάνωμε καιρὸ!

Σὲ λίγο δύο αὐτοκίνητα μὲ τοὺς καλύτερους ἀστυνομικοὺς διέσχισαν μὲ υλιγγιάδη ταχύτητα τὴν λεωφόρον Συγγροῦ, τὸν παραλιακὸ δρόμον Φαλήρου κ' ἔφταναν στὸ Ἑλληνικό. Ἐξω ἀπὸ ἕνα σπίτι, ἡ πόρτα καὶ τὰ παράθυρα τοῦ ὁποίου ἦσαν θεοκλειστά, τὰ αὐτοκίνητα σταμάτησαν. Οἱ ἐπιβαίνοντες ἐπῆσαν τὰ κατάλληλα ἐπὶ τῶν καὶ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς χτύπησε τὴν θύρα τῆς ἐξοχικῆς βίλλας.

Ἀμέσως ἕνα παράθυρον μοσάνοῖσα καὶ μὴ ἀστραπὴ ἔλαμψε μὲς στὸ σκοτάδι. Εἶχαν πυροβολήσει ἀπὸ τὸ σπίτι. Σὲ λίγο καὶ νέος πυροβολισμὸς ἀντήχησε. Ἐπειτα ἔπεσαν κ' ἄλλοι. Ἐρχίζοντο οἱ ἀστυνομικοὶ, ἐρχίζοντο οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐμυστηριώδους σπιτοῦ. Ἡ μάχη ἐκράτησε μισὴ ὥρα περίπου. Στὸ τέλος, μέσα στὸ σκοτάδι, ἀκούστηκε μὴ φωνή:

— Τί ζητᾶτε, ρε παιδιά;

— Αὐτὸν πὺς κρυβεῖται! ἀποκρίθηκεν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς.

— Ἐμεῖς δὲν κρύβουμε κανένα φάναξ ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Θὰ κάνουμε ἔρευνα!

— Κατάστε!

Οἱ ἀστυνομικοὶ πῆλιν στὸ σπίτι, ἔφτασαν παντοῦ, ἀλλὰ ὁ καταζητούμενος δὲν ἀνευρέθη.

— Τότε γιατί πυροβολοῦσατε;

— Ὅτι ἐπῆλθε γὰρ... κλέφτες!

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔφυγαν χωρὶς νὰ ποῖν λέξιν. Ἀλλὰ καὶ τὴν μὴ ποῦσαν νὰ ποῖν, ὅτε ἀπὸ τὸ πᾶντῶν τῶν; Τὸ εὐτύχημα εἶπε ὅτι ἡ ἐμάχη, πὺς ἀναστάτωσε ὁ λόκληρος τὸ Ἑλληνικό, δὲν εἶχε θύματα. Διαφορετικόν...

Νὰ γνωρίζῃ κανεὶς μὴ γυναῖκα κ' ἐκείνη νὰ τοῦ κλέψῃ, μαζὺ μὲ τὴν καρδιὰ του καὶ τὸ πορτοφόλι του, εἶνε ὁλογοκρινόμενα μὴ ἀπὸ τίς σπάνιες ἐρωτικές χυλόπτητες. Ἡ ἀπόδειξη, βλέπετε, εἶνε διπλή. Τὴν ἀτυχία αὐτὴ εἶχε ὁ νεαρὸς Σάββας Χατζησάββας, πλανόδιος μικροπωλητής. Τὸ

εἰδύλλιον ἔγινε ὅπως καὶ στὸν κινηματογράφον. Ὁ Χατζησάββας ἔμενε στὴν Χαλκίδα. Ἐδῶ ἦλθε γὰρ νὰ κανονίσῃ κατὰ δουλειὰς του. Τὸ ταξεῖδι του ἦταν μὴ εὐκαιρία νὰ γνωρίσῃ τὴν πρωτεύουσαν, γὰρ τὴν ὁποία ἄκουγε τόσα καὶ τόσα. Πρὶν ὅμως ὁ νεαρὸς μικροπωλητὴς ἰδεῖ τὰ ἀξιοθέατα τῆς πρωτεύουσας, ἐγνώρισε μὴ γυναῖκα...

Τὴν εἶδε πλὴν σὲ μὴ διόρθη. Ἐκείνην κινήσε πότε τὴν διόρθη καὶ πότε τὸν νεαρόν ἐπαρχιώτην.

Ἐπαρχιώτης! εἶπε μέσα τοῦ ἐκείνου καὶ πλησίασε περισσότερο. Προσπάθησε νὰ φανῇ ὅσο μπορούσε πὺς εὐγενικός.

— Κυρία μου, ἐπιτρέπεται νὰ... ἐμφύδριον δεῖλὰ ὁ νέος.

Τὰ ὄργανα ὅμως δὲν ἔδωσαν εὐκαιρία. Αὐτὸ φαίνεται τὸ κατάλαβε ἡ κυρία καὶ ἔσπευσε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Τί ἀγαπᾶτε; τὸν ρώτησε μὲ χαμόγελο, ἐνῶ τὰ μάτια τῆς ἀστράφταν τσαχπίνια.

Ὁ μικροπωλητὴς ἐπῆρε θάρος.

Τὸ ἔξωτος κατέθηκε σὲ λίγη ὥρα στὸν Πειραιᾶ, ὅπου ἦταν τὸ σπίτι τῆς Κυριακούλας. Στὸ τραῖνο ἡ γνωριμία ἔγινε πὺς στενή.

Ἡ Κυριακούλα ἐδήλωσε ὅτι εὐχάριστος θὰ περνοῦσε μὴ νύχτα ἀγάπης μαζί του.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΤΑΜ
ΑΘΗΝΑΙ — Βουκουρεστίου 8, Εὐαγγελιστοῦ 21, Αἰόλου 96.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ — Γεωργίου Α' 23.— ΠΑΤΡΑΙ Μαΐζωνος 74.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ — Βενιζέλου-Τομισκῆ.

— Καὶ ὁ ἄντρας σας; ρώτησεν ἐκκλητικός ἀπὸ χαρὰ ὁ νέος.

— Ἐχει... πάσι ταξεῖδι! ἀποκρίθηκε ἐκείνη.

Καὶ ἐπειδὴ φυσικὰ στὸ σπίτι τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ πᾶνε, γιὰτὶ ἔμεναν—ὅπως εἶπεν ἐκείνη—ἡ πεθερὰ τῆς, ἐπῆλθον σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Τὸ δωμάτιον πὺς ἐνοίκιασαν ἦταν μικρὸ. Ἀλλὰ ἐκείνη δὲν φαινότανε πλὴν στενοχωρημένη.

— Χρυσὸ μου! εἶπε καὶ φίλωσε τὸν νεαρόν ἐπαρχιώτην! Σ' ἀγαπᾶ! Ὅτι ἔχω εἶνε δικό σου!

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο! ἀποκρίθηκε ἐκείνος.

Ἦσαν περασμένα μεσάνυχτα όταν ἔσβησαν τὸ φῶς τοῦ δωματίου.

— Καληνύχτα, ἀγάπη μου! εὐχῆθηκε ἐκείνη.

— Καληνύχτα, ψυχὴ μου! εἶπεν ὁ εὐτυχισμένος ἐπαρχιώτης.

— Δὲν μοῦ λές, χρυσὸ μου, κοιμᾶσαι βαρεῖα;

— Γιατὶ ρωτᾷς;

— Νὰ εἶπαι... Γιὰ νὰ σὲ ξυπνήσω τὸ πρωῒ!

— Οὐ! Κοιμᾶσαι πλὴν βαρεῖα! Κανὴνὰ νὰ πᾶν δὲν τ' ἀκούω!

Ἡ Κυριακούλα ἦταν γεμάτη χαρὰ. Ἡ ἐπιτυχία ἦταν βεβαία.

Τὸ πρωῒ, όταν ἐξύπνησεν ὁ ἐπαρχιώτης, εἶδε πὺς ἦταν μόνος! Μήπως κοιμότανε;

— Ὅχι. Κάτω στὸ πάτωμα εἶδε πεταμένο τὸ σακάκι του.

Μὴ ἰδέα ἐπέσπασεν ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ἀνοίξε τὸ πορτοφολί του. Ἦταν ἄδειο! Τοῦ ἦλθε λιποθυμία. Ἐπάνω στὸ λαδοῖον σημείωμα:

Φίλε μου Σάββα,

Ἦσαν κοντὸς νὰ πιστεύσῃς ὅτι σὲ ἀγαπᾶσαι πραγματικὰ.

Ὅχι, κ' ἂν ἔκαμα, ἦταν γὰρ νὰ εἶδῃ τὴν κατάλληλὴν εὐκαιρία. Τώρα, σοῦ ἀφίνα ἔρχομαι καὶ σοῦ εὐχόμαι νὰ μὴ λησθῇς.

Κυριακούλα.

Ὁ Χατζησάββας ἔπρεπε στὴν ἀστυνομία ὅπου κατήγγειλεν ὅτι ἡ Κυριακούλα Παπαδοπούλου ἡ Μουρατίδου ἡ Μανιάτη ἀρνήσε τὸ περιεχόμενον τοῦ πορτοφολίου τοῦ 4 1)2 δηλαδὴ χίλια ὅματα.

Ἡ ἀστυνομία καταγίνεται μὲ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Κυριακούλας.

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΣΕΛΙΣ

ΣΤΟΝ ΔΙΚΤΑΤΟΡΑ

Στάσεις και επαναστάσεις
μαγειρεύων διαρκώς
έφυγες κακήν, κακώς
και αντί, ως έποθους,
την άρχη να καθαλήσης
πας πειά για να μη γυρίσης.
Κι' έτσι άλλερ μπαλέρ ξυφίρ
έγινες κίνηματο-
γραφικός, ως λέν, Πλ-αστήρ!..

Η ΓΥΝΑΙΚΑ Η ΚΑ'ΥΜΕΝΗ!...

"Ήταν έγκνος, Θεέ μου,
ή γυναίκα, ή κακομοίρα,
εις τούς μήνας τούς δχτώ
κι' έπροχτές με τόν Πλαστήρα
μέσ' στο τόσο το κακό
ή όμοβροντίες—φρίκη!—
της έπήραν το κεφάλι
κι' από λίγο ν' αποβάλει.
Μά τη γλύτωσε, τί θαύμα,
όταν χτές το μεσημέρι
μια έφημερίδ' άνοίγει
να διαβάση χέρι-χέρι
όταν έξαφνα την πνίγει
τρόμος σπάει της ή χολή
και παθαίνει άποβολή!...
Γιατ' εκεί σε μία στήλη
είδε δημοσιευμένη.
ή γυναίκα, ή καυμένη,
την εικόνα του Κονδύλη.

ΣΤΟΝ κ. ΒΟΖΙΚΗ

Τώρα που θα γίνης Πρόεδρος της
(Βουλής
να πάρης ένα τεράστιο κουδοβι
κι' όταν θα κοιμάται βαθεία ο Πα-
(ναγής
να το βαράς και να του μπαίνης
(στο ρουθοβι.

Ο κ. ΠΑΝΑΓΗΣ

Σάν τόν ψηφίσανε και τί με τούτο;
Τό χαβά του δέν θ' αλλάξη, θασσώ,
θα χασμουρηθή δεκάκις στο μινύτο
και θα ξανακοιμηθή, αλλάξονας
(πλευρό!

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

Στήν Τρίπολι με θάψανε, τόν δύ-
(στυχο στα μαύρα
γι' αυτό έχει ή καρδούλα μου μέσα
(φωτιά και λαύρα.

Ο ΜΙΧΑΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

"Αν και ώραίος ήμουνα όσπερ ή
(Κλεοπάτρα,
στά μαύρα μ' αλαλιάσανε στίς έ-
(κλογές, στήν Πάτρα.

Ο ΣΟΦΟΥΛΗΣ

Τώρα που με μαυρίσανε άγρίως εις
(τή Σάμο,
τσουράπι μου χρειάζεται γεαύτο
(στάχτη κι' άμμο.

Ο ΔΡΟΜΟΣ

Για να ευχαριστήση τούς Καλλιθεώ-
(τες για τό δρόμο)

"Έδωσε ο Σωτήρης στόν καθένα
"Από έναν του "Απέθαντου" τόμο
Πούχει τόσα σοφά κι' άσοφα γραμ-
(μένα!
Τόν πήραν οι ταλαίπωροι έκείνοι
—"Αχ, Σωτήρη, χαράμι να σου γί-
(νη!—

Και τό ρίξαν στή μελέτη, τί ώραία,
Κι' έτσι, έν μιά στιγμή και μόνη
Καχοστομάχιασε όλ' ή Καλλιθέα!..

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σε μπακάλη.

Πρίν μου πεις την καλήμερα
κύρ-μπακάλη, όταν με λδεις,
σε γνωρίζω από τη λέρα
της ποδιάς όπου φορείς.

Σε κουφό ν.

Κουφέ, τ' αυτιά σου δάσε μου
και πάρε τα δικά μου,
τί περιμένω έπισκεψη
από την πεθερά μου.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

"Ειρήνη πάσι...», λέει ο πατίς
στήν εκκλησία όταν μπαίνει,
μά κρύβει την Ειρήνη του
στο σπύτι κλειδωμένη.
(Παράφρασις). Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΑΙΜΑΤΗΡΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Ο κ. ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ (Στους ύποψηφίους ύπουργούς): Διά λόγους οικονομίας, θα σάς...οικονομήσωμεν δλους!...